

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ
ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΜΟΝΑΔΩΝ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

“ Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ”

Σπουδαστές: ΚΟΝΤΟΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
 ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
 ΖΩΓΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Επιβλέπων: ΤΣΟΥΝΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καλαμάτα 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	4
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ	6
1.1 Πειθαρχικά παραπτώματα.....	6
1.2 Πειθαρχικές ποινές.....	11
1.3 Πειθαρχικά όργανα των υπαλλήλων και η δικαιοδοσία τους.....	15
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ	23
2.1 Άσκηση πειθαρχικής δίωξης.....	23
2.2 Προκαταρκτική εξέταση.....	27
2.3 Ένορκη διοικητική εξέταση.....	30
2.4 Πειθαρχική ανάκριση.....	30
2.5 Απολογία.....	40
2.6 Διαδικαστικές διατάξεις.....	42
2.7 Ένσταση – επανάληψη πειθαρχικής διαδικασίας.....	43
2.8 Εκτέλεση απόφασης – διαγραφή ποινών δαπάνες.....	45
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	47
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	49
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	50

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Παλαιότερα υγεία θεωρούσαν την έλλειψη αναπηρίας ή νόσου. Με την ανάπτυξη όμως της ιατρικής και με την αλλαγή των οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών έπρεπε να βρεθεί κάποιος ορισμός με μια ολιστική προσέγγιση. Πρώτη απόπειρα για επίτευξη ομοφωνίας σε έναν κοινό ορισμό έγινε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (Π.Ο.Υ.), ο οποίος το 1946 στην ιδρυτική του διακήρυξη όρισε την υγεία ως «την κατάσταση πλήρους σωματικής, ψυχικής και κοινωνικής ευεξίας, όχι μόνον την απουσία νόσου ή αναπηρία» . Αυτός ο ορισμός δέχτηκε έντονη κριτική στα χρόνια που ακολούθησαν, με την αιτιολογία ότι δέχεται την υγεία ως μία κατάσταση πληρότητας, η οποία χαρακτηρίζεται ως ουτοπική. Έτσι ο ορισμός αυτός συνέχισε να αναθεωρείται και να διορθώνεται στα χρόνια που ακολούθησαν. Στη διακήρυξη της Οτάβα το 1986, η υγεία ορίστηκε εκ νέου ως η ικανότητα του ατόμου, της ομάδας ή της κοινότητας «να αναγνωρίζει και να κατανοεί φιλοδοξίες, να ικανοποιεί ανάγκες και να τροποποιεί ή να συμβιβάζεται με το περιβάλλον». Σύμφωνα με τον ορισμό αυτό η υγεία πλέον επηρεάζεται από το εκάστοτε περιβάλλον όπου τα άτομα κατοικούν, εργάζονται, μορφώνονται και γενικά από τις αξίες της εποχής και της κοινωνίας. Ο ορισμός της υγείας ίσως αναθεωρηθεί ξανά όταν οι συνθήκες το απαιτήσουν μιας και η ανθρωπότητα εξελίσσεται και συνεχώς προκύπτουν νέα ερωτήματα και απαιτήσεις.

Σύστημα υγείας είναι «το σύνολο των επιμέρους στοιχείων- υποσυστημάτων τα οποία βρίσκονται σε διαρκή αλληλεπίδραση και αλληλεξάρτηση μεταξύ τους όπως και με το περιβάλλον (του συστήματος) προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός ύπαρξής του, ο οποίος είναι η διατήρηση και προαγωγή της υγείας του πληθυσμού». Επίσης σύμφωνα με έναν άλλον ορισμό σύστημα υγείας είναι «το πλέγμα των παρεμβάσεων της πολιτείας με τις οποίες ρυθμίζονται ο τρόπος παροχής υπηρεσιών, οι σχέσεις μεταξύ των φορέων κάλυψης των αναγκών, των γιατρών και των νοσοκομείων. Οι διάφορες αυτές ρυθμίσεις καθορίζουν τον τρόπο πραγματοποίησης της προστασίας από τον οποίο εξαρτάται η αποτελεσματικότητα της περίθαλψης και η ικανοποιητική λειτουργία των υπηρεσιών υγείας».

Πειθαρχία σημαίνει υποταγή στους ανωτέρους ή στους ισχύοντες κανόνες. Σε όλες τις κοινωνίες που υπάρχουν νόμοι και κανόνες οι πολίτες πρέπει να συμμορφώνονται με αυτούς για να υπάρχει τάξη και όχι αναρχία. Δεν μιλάμε για τυφλή υπακοή μιας και στις δημοκρατικές κοινωνίες υπάρχει ο λόγος και ο αντίλογος και οι πολίτες μπορούν να διαφωνούν και να εκφράζουν τις αντιρρήσεις τους. Ο διάλογος

βοηθάει στην λήψη καλύτερων κανόνων. Στην παρούσα εργασία η πειθαρχία αφορά την τήρηση από την πλευρά των εργαζομένων του ΕΣΥ των απαιτούμενων κανόνων που έχουν ληφθεί για την εύρυθμη λειτουργία όλων των φορέων που στο σύνολό τους αποτελούν το Ελληνικό Σύστημα Υγείας.

Το θέμα αναλύεται σε δύο κεφάλαια. Το πρώτο κεφάλαιο αφορά στο ουσιαστικό πειθαρχικό δίκαιο, δηλαδή το σύνολο των κανόνων που αφορούν στα πειθαρχικά παραπτώματα , στις πειθαρχικές ποινές και στα πειθαρχικά όργανα. Το δεύτερο κεφάλαιο αφορά στο διαδικαστικό πειθαρχικό δίκαιο, δηλαδή το σύνολο των ενεργειών που διεξάγονται κατά την διαδικασία άσκησης πειθαρχικής δίωξης .

Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι να αναλύσουμε με ποια μέσα επιτυγχάνεται η πειθαρχία στο Ελληνικό Σύστημα Υγείας έτσι ώστε να μπορεί να εκπληρώνει τον σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

Ως ουσιαστικό πειθαρχικό δίκαιο εννοείται το σύνολο των κανόνων που αφορούν στα πειθαρχικά παραπτώματα , στις πειθαρχικές ποινές και στα πειθαρχικά όργανα.

1.1 ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΤΑ

Σύμφωνα με τον Υ.Κ. πειθαρχικό παράπτωμα αποτελεί κάθε παράβαση υπαλληλικού καθήκοντος που συντελείται με υπαίτια πράξη ή παράλειψη και μπορεί να καταλογισθεί στον υπάλληλο¹. Το υπαλληλικό καθήκον προσδιορίζεται τόσο από τις υποχρεώσεις που επιβάλλουν στον υπάλληλο οι κείμενες διατάξεις, οι εντολές και οδηγίες όσο και από τη συμπεριφορά που πρέπει να τηρεί ο υπάλληλος και εκτός της υπηρεσίας ώστε να μη θίγεται το κύρος αυτής. Το υπαλληλικό καθήκον, κατά την προηγούμενη παράγραφο, σε καμία περίπτωση δεν επιβάλλει στον υπάλληλο πράξη ή παράλειψη που να αντίκειται προδήλως στις διατάξεις του Συντάγματος και των νόμων.

Πειθαρχικά παραπτώματα αποτελούν ιδίως²:

- α) πράξεις με τις οποίες εκδηλώνεται άρνηση αναγνώρισης του Συντάγματος ή έλλειψη αφοσίωσης στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία
- β) η παράβαση καθήκοντος κατά τον Π.Κ. ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους
- γ) η παράβαση της αρχής της αμεροληψίας
- δ) η αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των καθηκόντων
- ε) η άρνηση ή παρέλκυση εκτέλεσης υπηρεσίας
- στ) η αμέλεια, καθώς και η ατελής ή μη έγκαιρη εκπλήρωση του καθήκοντος.
- ζ) η παράβαση της υποχρέωσης εχεμύθειας.
- η) η άσκηση κριτικής των πράξεων της προϊστάμενης αρχής που γίνεται δημοσίως, γραπτός ή προφορικός, με σκόπιμη χρήση εν γνώσει των εκδήλως ανακριβών στοιχείων ή με χαρακτηριστικά απρεπείς εκφράσεις
- θ) η άσκηση εργασίας ή έργου με αμοιβή χωρίς προηγούμενη άδεια της υπηρεσίας
- ι) η αδικαιολόγητη άρνηση προσέλευσης για ιατρική εξέταση

¹ Άρθρο 106 Υπαλληλικού Κώδικα

² Άρθρο 107 Υπαλληλικού Κώδικα

- ια) η αδικαιολόγητη μη έγκαιρη σύνταξη ή σύνταξη μεροληπτικής έκθεσης αξιολόγησης
- ιβ) η ανάρμοστη συμπεριφορά προς τους πολίτες, η αδικαιολόγητη μη εξυπηρέτησή τους και η μη έγκαιρη διεκπεραίωση των υποθέσεών τους
- ιγ) η αδικαιολόγητη μη έγκαιρη απάντηση σε αναφορές πολιτών
- ιδ) η αδικαιολόγητη προτίμηση νεότερων υποθέσεων με παραμέληση παλαιότερων
- ιε) η άμεση ή μέσω τρίτου προσώπου συμμετοχή σε δημοπρασία την οποία διενεργεί επιτροπή, μέλος της οποίας είναι ο υπάλληλος ή η αρχή στην οποία αυτός ανήκει
- ιστ) η χρησιμοποίηση της δημοσιοϋπαλληλικής ιδιότητας ή πληροφοριών που κατέχει ο υπάλληλος λόγω της υπηρεσίας ή της θέσης του, για εξυπηρέτηση ιδιωτικών συμφερόντων του ίδιου ή τρίτων προσώπων
- ιζ) η αποδοχή οποιασδήποτε υλικής εύνοιας ή ανταλλάγματος για τον χειρισμό υπόθεσης από τον υπάλληλο κατά την άσκηση των καθηκόντων του.
- ιη) η χρησιμοποίηση τρίτων προσώπων για την απόκτηση υπηρεσιακής εύνοιας ή την πρόκληση ή ματαίωση διαταγής της υπηρεσίας
- ιθ) η σύναψη στενών κοινωνικών σχέσεων με πρόσωπα των οποίων ουσιώδη συμφέροντα εξαρτώνται από τον τρόπο αντιμετώπισης θεμάτων της αρμοδιότητας του υπαλλήλου
- κ) η φθορά λόγω ασυνήθιστης χρήσης, η εγκατάλειψη ή η παράνομη χρήση πράγματος το οποίο ανήκει στην υπηρεσία.
- κα) η παράλειψη δίωξης και τιμωρίας πειθαρχικού παραπτώματος.
- κβ) η άρνηση παροχής πληροφόρησης στους πολίτες.
- κγ) η άρνηση σύμπραξης, συνεργασίας και χορήγησης στοιχείων ή εγγράφων κατά τη διεξαγωγή έρευνας, επιθεώρησης ή ελέγχου από το Γενικό Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης και τα ιδιαίτερα Σώματα και Υπηρεσίες Επιθεώρησης και Ελέγχου

Ειδικώς ως προς τα καθ' έκαστον πειθαρχικά παραπτώματα παρατηρούμε τα εξής:

α) η τέλεση πράξεων συνιστωσών την κατά τον Π.Κ. ή κατ' άλλους ειδικούς ΠΝ παράβαση καθήκοντος, (ΣΕ 1353/2002), ως τούτο ευρύτερα νοείται και ερμηνεύεται, καθιστά κατ' αρχήν τον δράστη, λόγω της μεγαλύτερας κοινωνικής απαξίας των ποινικώς έναντι των απλώς πειθαρχικώς κολαζομένων ενεργειών, αδόκιμο ή επικίνδυνο υπηρέτη του λαού και του δημοσίου συμφέροντος με συνέπεια η απόλυση του δράστου συνήθως να είναι αναγκαίο συνεπακόλουθο (ΣΕ 4116/99.422/2000).

β) σε σχέση με το καθήκον της εχεμύθειας το απόρρητο συνιστά την πλέον ευαίσθητη και άξια προστασίας περιοχή στο χώρο γενικώς της εχεμύθου ασκήσεως της δημόσιας υπηρεσίας, πράγμα που καθιστά το καθήκον αυτό πλέον έντονο και την παραβίαση του

περισσότερο επιζήμια για την πίστη της δημόσιας υπηρεσίας αλλά και για τα έννομα υπό κώλασμό υπηρεσιακά αγαθά του διωκομένου υπαλλήλου.

γ) η αδικαιολόγητη συνεχής (ΣΕ 3115/71) και μακρά αποχή από τα καθήκοντα σε συνδυασμό με ανάρμοστη συμπεριφορά ή με σοβαρή απείθεια (ΣΕ 2/2002) συνεπάγεται κατ' αρχήν την απόλυση. Ως απλό πειθαρχικό παράπτωμα μη συνεπαγόμενο βεβαίως απόλυση προβλέπεται απλώς η αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των καθηκόντων. Η αποχή θεωρείται ως αδικαιολόγητη όταν ο υπάλληλος χωρίς νόμιμο λόγο (πρβλ ΣΕ 863/68) δεν εκτελεί τα καθήκοντα του και συντρέχει συχνά (η αδικαιολόγητη αποχή) με υπέρβαση εκπαιδευτικής ή άλλης άδειας (ΣΕ 3119/89), 2851/2000, 2/2002) ή με υπερβάσεις περί την λήξη του χρόνου ορισμένης υπηρεσιακής μεταβολής (π.χ. απόσπαση στο εξωτερικό, ΣΕ 1639/95, 4970/96), έστω και αν ο υπάλληλος εξακολουθεί να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην παλαιά θέση, παρά βεβαίως τις αντίθετες εντολές της αρχής του (ΣΕ 2740/85, 319/89, 1214/96). Έτσι αδικαιολόγητη είναι η απουσία ιατρού ΙΚΑ, ο οποίος καίτοι απεσπάσθη σε άλλο υποκατάστημα, αρνήθηκε να παρουσιασθεί εκεί αλλά ούτε και στο υποκατάστημα που υπηρετούσε, όπου ανέλαβε και πάλι υπηρεσία, αφού ανεκλήθη η περί αποσπάσεως απόφαση με νεότερη απόφαση του υποκαταστήματος του ΙΚΑ (ΣΕ 1339/97). Αδικαιολόγητη επίσης η υπηρεσία του διωκομένου υπαλλήλου είναι, όταν αυτός όφειλε ν' αναμείνει την αποδοχή της παραιτήσεως του (ΣΕ 2429/78), το πέρας της διαδικασίας αποσπάσεως ή να έχει λάβει την συγκατάθεση της υπηρεσίας στην οποία ανήκε, λαμβανομένου υπόψη ότι την αποφασιστική αρμοδιότητα είχε και η υπηρεσία προς την οποία μετεκινήθη, η οποία τελικά ηρνήθη να συνυπογράψει το σχέδιο αποφάσεως περί αποσπάσεως του διωκομένου, χωρίς εξάλλου να αίρεται ο αδικαιολόγητος χαρακτήρας της απουσίας από το γεγονός ότι προσέφερε τις υπηρεσίες του στη θέση που οργανικά ανήκει και όχι σε άλλη, στην οποία αυτοβούλως και χωρίς την τήρηση της νομίμου διαδικασίας απησχολήθη (ΣΕ 1214/96, πρβλ ΣΕ 2590/74). Κατ' ακολουθία μη τελειωθείσης της διαδικασίας αποσπάσεως δεν γεννάται υποχρέωση του αποσπώμενου υπαλλήλου προς ανάληψη καθηκόντων στη νέα θέση ούτε συγκροτείται το αδίκημα της αδικαιολογήτου αποχής.

Γενικότερον καθιερώνεται νομολογιακώς η υποχρέωση του υπαλλήλου προς ιδίαν ενημέρωση όσον αφορά την τύχη και το αποτέλεσμα τυχόν υποβληθείσης παρ' αυτού αιτήσεως αδείας, μη δυνάμενος εξάλλου να στηριχθεί σε οποιασδήποτε μορφής και είδους διαβεβαιώσεις π.χ. υπηρεσιακών παραγόντων για την αναδρομική χορήγηση νέας ή παρατεινόμενης αδείας (ΣΕ 3711/94). Οποσδήποτε ούτε μόνη η υποβολή αιτήσεως αδείας με ή άνευ αποδοχών (ΣΕ 2851/200) (χωρίς την έγκριση αυτής) δικαιολογεί την

απουσία από τα καθήκοντα (ΣΕ 319/89,2815/200) ούτε η απόρριψη του αιτήματος περί χορηγήσεως εκπαιδευτικής άδειας (ΣΕ 2373/83) ή πολύ περισσότερο η μη υποβολή καν τέτοιας αιτήσεως απουσίας (ΣΕ 4296/98,623/99) ή η παράλειψη υποβολής ιατρικών πιστοποιητικών παρά τις σχετικές οχλήσεις της υπηρεσίας (ΣΕ 3892/88, 2335, 2868, 2933/2000) ή ομοίως λόγοι υγείας απορριφθέντες από την υγειονομική επιτροπή (ΣΕ 4574/95,4974/96), αλλά ούτε βεβαίως η κατάθεση ενδίκων βοηθημάτων κατά των πράξεων απορρίψεως των αιτηθεισών υπηρεσιακών μεταβολών, πολύ δε περισσότερο όταν αυτά έχουν απορριφθεί (ΣΕ 2815/2000). Κατ' αρχήν μόνον η αρμοδίως διαπιστωθείσα ασθένεια καθιστά δικαιολογημένη την αποχή από τα καθήκοντα (ΣΕ 441/75).

Επίσης υπαρκτοί λόγοι (π.χ. διάλυση γάμου, ανάληψη φροντίδας τέκνων, άρνηση της υπηρεσίας να προσαρμόσει το ωράριο εργασίας στις νέες οικογενειακές ανάγκες, ΣΕ 1828/95, ψυχολογικά και οικογενειακά προβλήματα, ΣΕ 1229/96) δεν μπορούν να συνδεθούν με την δημιουργία ψυχολογικών προβλημάτων δικαιολογούντων την συνεχή αποχή από τα υπηρεσιακά καθήκοντα, όταν μάλιστα δεν προκύπτει από τον φάκελλο η επιδίωξη αναρρωτικής άδειας. Δεν αποκλείεται όμως ενόψει ειδικών συνθηκών, συνδεομένων με την συμπεριφορά της υπηρεσίας (π.χ. αλληπάλληλες εκ των υστέρων εγκρίσεις απουσιών στο εξωτερικό του υπαλλήλου, ουδεμία αναφορά στην αλληλογραφία της υπηρεσίας με αυτόν ως προς το νόμιμο 'η μη της παραμονής του εκεί, πρβλ ΣΕ 176/95), η δημιουργία τέτοιου περιεχομένου εντυπώσεως και βεβαιότητας του υπαλλήλου, ώστε αν και πρόκειται για απουσία άνω των τριάντα ημερών να επιβάλλεται η μείωση της ποινής της οριστικής παύσεως. Δεν υφίσταται κατ' αρχήν πειθ. κολάσιμη αποχή όταν από τα στοιχεία προκύπτει ότι το γεγονός της ανυπαίτιου απουσίας ήταν γνωστό στην υπηρεσία (ΣΕ 1072/2001).

Περαιτέρω δεν δικαιούται ο υπάλληλος ν' απέχει της υπηρεσίας, προβάλλων έστω και δικαιολογημένα παράπονα, τα οποία οφείλει μέσω των θεσπισμένων διαδικασιών να επιδιώξει και να ικανοποιήσει, εφόσον δεν τελεσφορήσουν οι ενέργειες του να προσφύγει στα δικαστήρια. Ούτε δικαιολογείται η επίσχεση εργασίας του αστικού δικαίου (άρθρ. 325-329 ΑΚ) ενόψει των αυστηρών και ειδικής υφής κανόνων που διέπουν την δημοσιούπαλληλική σχέση (ΣΕ 2574/90) ακόμα και αν γίνεται επίκληση νομικής πλάνης ως προς το επιτρεπτό της ασκήσεως αυτής αλλά ούτε μπορεί οποιαδήποτε μορφή άδειας καθεαυτή ούτε η συνδικαλιστική ιδιότητα ή δραστηριότητα (ΣΕ 1975/90) να δικαιολογήσει. Κατά συνέπεια ο σχετικώς διαρρευσας χρόνος απουσίας θεωρείται ως αδικαιολόγητη αποχή. Πολύ περισσότερο υπάρχει αδικαιολόγητη αποχή

όταν ο διωκόμενος συνεπλήρωσε τα όρια της χορηγηθείσης αναρρωτικής αδείας, γνωρίζων μάλιστα ότι δεν δικαιούται άλλη (ΣΕ 655/96, τότε παρέλκει και η διενέργεια ανακρίσεως). Παρέλκει επίσης η ανάκριση και όταν η συνεχής απουσία από την εκτέλεση των καθηκόντων προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλλου κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση (ΣΕ 2815/200) ή ούτε από τον διωκόμενο αμφισβητείται (ΣΕ 4296/98).

Εξάλλου τυχόν δικαστική ακύρωση της σχετιζομένης με την αποχή από τα καθήκοντα πράξεως (π.χ. ακύρωση πράξεως μεταθέσεως σε νέα θέση και μη εμφάνιση σε αυτή) δεν αποκλείει, εκτιμωμένων και των συμπαρομαρτουσών συνθηκών (π.χ. τοπική εγγύτητα των θέσεων), το «αδικαιολόγητο» της αποχής και συνεπώς την ποινή της οριστικής παύσεως (ΣΕ 3970/92), ενώ η ανάκληση της διατασσούσης την υπηρεσιακή μεταβολή πράξεως, συντρεχούσης και της καλής υπηρεσιακής εικόνας του διωκομένου (απόσπαση, ΣΕ 1339/97) δικαιολογούν την μεταρρύθμιση της οριστικής παύσεως σε πρόστιμο ή σε συμβιβασμό (ΣΕ 208/87 επί δίμηνο αποχή από την άσκηση καθηκόντων σε θέση της ΕΟΚ). Δεν αίρει το αδικαιολόγητο της αποχής τυχόν παράλειψη της διοικήσεως να διορίσει τον διωκόμενο σε ορισμένη θέση (ΣΕ 1064/2000).

Επίσης ιδιάζουσα ψυχολογική κατάσταση (π.χ. καταθλιπτική συνδρομή, ΣΕ 3260/92) λόγω της οποίας ο υπάλληλος έχει λάβει αναρρωτικές άδειες και στη συνέχεια έχει τεθεί σε διαθεσιμότητα τόσο προ του φερομένου ως «αδικαιολογήτου» αποχής χρόνου όσο και αμέσως μετ' αυτόν δεν μπορεί να συστήσει το πειθαρχικό αδίκημα της αδικαιολογήτου αποχής. Δικαιολογείται επίσης αποχή συνδεόμενη με ψυχική νόσο του διωκομένου (ΣΕ 2357, 1644/62, 3115/71, 1976/75, 3892/88). Δικαιολογείται επίσης αποχή συνδεόμενη με ψυχική νόσο του διωκομένου (ΣΕ 2839/2000, ανάγκη εξειδικευμένης ανακρίσεως). Το αυτό κατά μείζονα λόγο ισχύει οσάκις εξαιτίας νόσου ο υπάλληλος ευρίσκεται διαρκώς σε πραγματική αδυναμία να φροντίζει ο ίδιος ή δι' αντιπροσώπου τις υποθέσεις του (ΣΕ 2850/90 με παραπομπή στην 7μελή).

Εξάλλου δεν αποκλείεται και σοβαρά προβλήματα υγείας στενών συγγενών να δικαιολογήσουν την αποχή από τα καθήκοντα (ΣΕ 4658/95, ανάγκη ανακρίσεως προς διαπίστωση προβλημάτων υγείας της συζύγου), πρέπει όμως και εδώ ν' αποδεικνύεται ότι ο διωκόμενος είχε την αποκλειστική φροντίδα προς αντιμετώπιση προβλημάτων υγείας βαρέως ασθενούντων συγγενών (π.χ. πατέρα ΣΕ 1063/2000, ΣΕ 2815/2000), ώστε να καθίσταται συγγνωστή ή τουλάχιστον ολιγώτερον επιμεμπτή η απουσία από την υπηρεσία.

Τυχόν υπάρχουσα ανώτερη βία πρέπει να προβάλλεται και ν' αποδεικνύεται με συγκεκριμένα στοιχεία (ΣΕ 1064/94, 5417/96), όπως επίσης η αποδεδειγμένη ψυχική ταλαιπωρία και η συνακόλουθη εμφάνιση προβλημάτων υγείας (προκληθέντα και από υπηρεσιακές ενέργειες ΣΕ 3215/99) σε βάρος του ίδιου.

Κατά πρόσφατη νομολογία του Ελεγκτικού Συνεδρίου η αδικαιολόγητη αποχή από τα καθήκοντα δεν επιτρέπεται πλέον ν' αποτελεί κριτήριο για την απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, ως προσκρούουσα στην συνταγματική αρχή της αναλογικότητας. Κατ' αρχήν το κατά τ' ανωτέρω πειθαρχικό αδίκημα δεν τελεί σε άμεση σχέση με το συνταξιοδοτικό δικαίωμα, επιπλέον δε η απώλεια της συντάξεως ως πειθαρχική κύρωση εμφανίζει τέτοια ένταση και διάρκεια που θέτει σε κίνδυνο την ίδια την διαβίωση του υπαλλήλου με αποτέλεσμα ακόμα και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια να προσβάλλει. Τα μειονεκτήματα αυτά είναι δυσανάλογα με τον επιδιωκόμενο σκοπό της ευρύθμου λειτουργίας της δημόσιας υπηρεσίας, ο οποίος υπερακοντίζεται πρόδηλα, δεδομένου ότι μπορούσε να επιτευχθεί με άλλο, ολιγότερο επαχθές μέτρο.

Κανόνες και αρχές του ποινικού δικαίου και της ποινικής δικονομίας εφαρμόζονται ανάλογα και στο πειθαρχικό δίκαιο, εφόσον δεν αντίκεινται στις ρυθμίσεις του Υ.Κ. και συνάδουν με τη φύση και το σκοπό της πειθαρχικής διαδικασίας³.

Εφαρμόζονται ιδίως οι κανόνες και οι αρχές που αφορούν:

- α) τους λόγους αποκλεισμού της υπαιτιότητας και της ικανότητας προς καταλογισμό
- β) τις ελαφρυντικές ή επιβαρυντικές περιστάσεις για την επιμέτρηση της πειθαρχικής ποινής
- γ) την έμπρακτη μετάνοια
- δ) το δικαίωμα σιγής του πειθαρχικώς διωκομένου
- ε) την πραγματική και νομική πλάνη
- στ) το τεκμήριο της αθωότητας του πειθαρχικώς διωκομένου
- ζ) την επιείκεια υπέρ του πειθαρχικώς διωκομένου
- η) την προστασία των δικαιολογημένων συμφερόντων ως λόγο που αίρει τον πειθαρχικό χαρακτήρα δυσμενών κρίσεων, εκφράσεων και εκδηλώσεων, εκτός εάν συνιστούν το πειθαρχικό παράπτωμα της χαρακτηριστικώς ανάρμοστης συμπεριφοράς.

³ Άρθρο 108 Υπαλληλικού Κώδικα

1.2 ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ

Οι πειθαρχικές ποινές που επιβάλλονται στους υπαλλήλους είναι⁴:

- α) η έγγραφη επίπληξη
- β) το πρόστιμο έως τις αποδοχές τριών (3) μηνών
- γ) η στέρηση του δικαιώματος για προαγωγή από ένα (1) έως πέντε (5) έτη
- δ) ο υποβιβασμός κατά ένα βαθμό
- ε) η προσωπική παύση από τρεις (3) έως έξι (6) μήνες με πλήρη στέρηση των αποδοχών και
- στ) η οριστική παύση⁵

Η ποινή της οριστικής παύσης μπορεί να επιβληθεί μόνο για τα ακόλουθα παραπτώματα:

- α) της παράβασης.
- β) της παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς νόμους⁶,
- γ) αποδοχή οποιασδήποτε υλικής εύνοιας ή ανταλλάγματος για τον χειρισμό υπόθεσης από υπάλληλο κατά την άσκηση των καθηκόντων του⁷.
- δ) χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπή ή ανάξια για υπάλληλο διαγωγή εντός ή εκτός υπηρεσίας
- ε) παραβίαση απορρήτων της υπηρεσίας κατά τις κείμενες διατάξεις
- στ) αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων πάνω από είκοσι δύο (22) εργάσιμες ημέρες συνεχώς ή πάνω από τριάντα (30) εργάσιμες ημέρες σε διάστημα ενός (1) έτους
- ζ) εξαιρετικώς σοβαρή απείθεια
- η) άμεση ή μέσω τρίτου προσώπου συμμετοχή σε δημοπρασία την οποία διενεργεί η αρχή στην οποία αυτός ανήκει ή επιτροπή, μέλος της οποίας είναι αυτός
- θ) εμμονή σε άρνηση προσέλευσης για εξέταση από υγειονομική επιτροπή.

Η ποινή της οριστικής παύσης μπορεί να επιβληθεί στον υπάλληλο για οποιοδήποτε παράπτωμα αν: α) κατά την προηγούμενη της διάπραξής του διετία του είχαν επιβληθεί τρεις (3) τουλάχιστον πειθαρχικές ποινές ανώτερες του προστίμου αποδοχών ενός (1) μηνός ή β) κατά το προηγούμενο της διάπραξής του έτος είχε

⁴ Άρθρο 109 Υπαλληλικού Κώδικα

⁵ Π.χ. στην περίπτωση γιατρού ο οποίος κατηγορήθηκε για υπερσυνταγογράφηση πανάκριβων φαρμάκων σε ασθενείς με AIDS βλέπε NEWSROOM, 05/09/2005 σελ.26

⁶ Βλέπε ΤΑ ΝΕΑ, 09/01/2007 σελ.27

⁷ Βλέπε ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 14/02/2006 σελ.26

τιμωρηθεί για το ίδιο αδίκημα με ποινή ανώτερη του προστίμου αποδοχών ενός (1) μηνός.

Με βάση τα παραπάνω προκύπτει σαφώς ότι Υ.Κ. ορίζει περιοριστικώς και χωρίς να διαγράφεται κάποια αντιστοιχία προς την διαφέρουσα βαρύτητα των πειθαρχικών παραπτώματων τα είδη των πειθαρχικών ποινών. Έτσι η «έγγραφη παρατήρηση» (ΣΕ 2445/71) ή η «αυστηρή σύσταση» (ΣΕ 1618/95) ή η ειδική έγγραφη άσκηση συμμόρφωσης προς τις οδηγίες της προϊσταμένου (ΣΕ 1634/2000) συνιστούν απλή προτροπή προς καλή εκτέλεση των καθηκόντων ή η προφορική επίπληξη δεν αποτελούν πειθαρχικές ποινές (ΣΕ 2445/71) όπως και η δυσμενής μετάθεση κατ' αντίθεση προς το προϊσχύσαν δίκαιο.

Η προσωρινή παύση αποτελεί ιδιαίτερη ποινή από 3 έως 6 μήνες συνοδευόμενη υποχρεωτικός με στέρηση των πάσης φύσεως αποδοχών.

Η δίωξη και η τιμωρία πειθαρχικών παραπτώματων αποτελεί καθήκον των πειθαρχικών οργάνων⁸.

Η δίωξη των πειθαρχικών αδικημάτων δεν ανήκει στην διακριτική εξουσία της διοικήσεως αλλά αποτελεί υποχρέωση του πειθαρχικού δικαστού, ο οποίος οφείλει επιπλέον να επιβάλει και ορισμένη ποινή, εφόσον βεβαίως συντρέχουν οι αντικειμενικές και οι υποκειμενικές προϋποθέσεις της διαπράξεως αυτού. Η εν λόγω υποχρέωση συνδέεται κατά βάση με την αρχή της νομιμότητας και τους διέποντες την δικαιοκρατούμενη πολιτεία κανόνες αλλά και την υποχρέωση επιδείξεως από πλευράς διοικήσεως ίσης μεταχειρίσεως κατά τη διαμόρφωση των εσωτερικών της δραστηριοτήτων οι οποίοι δεν ανέχονται αναγνώριση περιθωρίων διακρατικής ευχέρειας ως προς τη δίωξη (και την ενδεχομένη τιμώριση) της πειθαρχικώς ελεγκτέας συμπεριφοράς και παραλλήλως σε άλλες περιπτώσεις καθιερώνεται ρητώς από το νόμο υφιστάμενων ειδικών προϋποθέσεων.

Η παράλειψη διώξεως και τιμωρήσεως πειθαρχικού παραπτώματος καθ' εαυτή θεωρούμενη συνιστά εκ μέρους των εν γνώσει παραλειψάντων οργάνων ειδικό πειθαρχικό παράπτωμα όχι όμως το ποινικό αδίκημα της παραβάσεως καθήκοντος (ΣΕ 1345/88 χωρίς ν' αποκλείεται η τέλεση και αυτού), ούτε μπορεί να στοιχειοθετηθεί παράλειψη οφειλομένης νομίμου ενέργειας προς το συμφέρον τρίτου προσώπου λόγω του προεχόντως υπηρεσιακού χαρακτήρος της πειθαρχικής διώξεως ως κατ' αρχήν εσωτερικού θέματος της διοικήσεως ρυθμιζόμενου στον ισχύοντα κώδικα κατά την ειδική διαδικασία.

⁸ Άρθρο 110 Υπαλληλικού Κώδικα

Για παραπτώματα που θα επέσυραν την ποινή της έγγραφης επίπληξης, η δίωξη απόκειται στη διακριτική εξουσία των πειθαρχικών οργάνων, τα οποία λαμβάνουν υπόψη αφενός το συμφέρον της υπηρεσίας και αφετέρου τις συνθήκες διάπραξης τους και την υπηρεσιακή γενικώς διαγωγή του υπαλλήλου. Αν το πειθαρχικό όργανο αποφασίσει να μην ασκήσει δίωξη, υποχρεούται να ενημερώσει, με αιτιολογημένη έκθεσή του, τον αμέσως ανώτερο πειθαρχικώς προϊστάμενο. Δεν επιτρέπεται δεύτερη δίωξη για το ίδιο πειθαρχικό παράπτωμα. Η βαθμολογική ή η μισθολογική εξέλιξη του υπαλλήλου δεν αίρει το πειθαρχικώς κολάσιμο παραπτώματος που διαπράχτηκε πριν από την εξέλιξη αυτή. Σε ορισμένες περιπτώσεις πράξεις που έχουν τελεστεί από υπάλληλο κατά τη διάρκεια προγενέστερης υπηρεσίας του σε δημόσια υπηρεσία, οργανισμό τοπικής αυτοδιοίκησης ή άλλο νομικό πρόσωπο του δημοσίου τομέα τιμωρούνται πειθαρχικά.

Για τη σχέση πειθαρχικού παραπτώματος και ποινής ισχύουν τα εξής⁹ :

A). Για κάθε πειθαρχικό παράπτωμα επιβάλλεται μία μόνο πειθαρχική ποινή. Σε κάθε υπάλληλο με την ίδια πειθαρχική απόφαση επιβάλλεται μία μόνο ποινή.

B). Αν το πειθαρχικό όργανο επιλαμβάνεται για περισσότερα πειθαρχικά παραπτώματα, με την πειθαρχική απόφαση επιβάλλεται μία μόνο ποινή σε κάθε υπάλληλο. Κατά την επιμέτρηση της ποινής αυτής λαμβάνεται υπόψη ο αριθμός και η βαρύτητα όλων των παραπτωμάτων.

Γ). Κατά την επιμέτρηση των πειθαρχικών ποινών λαμβάνονται υπόψη προαναφερθέντες κανόνες και αρχές του ποινικού δικαίου και της ποινικής δικονομίας. Η υποτροπή αποτελεί ιδιαίτερος επιβαρυντική περίπτωση για την επιμέτρηση της ποινής.

Τα πειθαρχικά παραπτώματα παραγράφονται μετά δύο (2) έτη από την ημέρα που διαπράχτηκαν¹⁰. Τα ειδικά πειθαρχικά παραπτώματα παραγράφονται μετά πέντε (5) έτη. Πειθαρχικό παράπτωμα το οποίο αποτελεί και ποινικό αδίκημα, δεν παραγράφεται πριν παραγραφεί το ποινικό αδίκημα. Για τα παραπτώματα αυτά οι πράξεις της ποινικής διαδικασίας διακόπτουν την παραγραφή του πειθαρχικού παραπτώματος. Η κλήση σε απολογία ή η παραπομπή στο υπηρεσιακό συμβούλιο διακόπτουν την παραγραφή. Στις περιπτώσεις αυτές ο συνολικός χρόνος παραγραφής ως την έκδοση της πρωτοβάθμιας πειθαρχικής απόφασης δεν μπορεί να υπερβεί τα τρία (3) έτη και προκειμένου για τα ειδικά παραπτώματα τα επτά (7) έτη. Η παραγραφή του πειθαρχικού παραπτώματος διακόπτεται επίσης από την τέλεση νέου

⁹ Άρθρο 111 Υπαλληλικού Κώδικα

¹⁰ Άρθρο 112 Υπαλληλικού Κώδικα

πειθαρχικού παραπτώματος, το οποίο αποσκοπεί στην απόκρυψη ή την παρεμπόδιση της πειθαρχικής δίωξης του πρώτου. Στην περίπτωση αυτή το πρώτο παράπτωμα παραγράφεται όταν παραγραφεί το δεύτερο, εφόσον η παραγραφή του δεύτερου συντελείται σε χρόνο μεταγενέστερο της παραγραφής του πρώτου. Δεν παραγράφεται το πειθαρχικό παράπτωμα για το οποίο εκδόθηκε πειθαρχική απόφαση που επιβάλλει πειθαρχική ποινή σε πρώτο βαθμό.

Ο υπάλληλος ο οποίος απώλεσε την υπαλληλική ιδιότητα με οποιονδήποτε τρόπο δε διώκεται πειθαρχικώς, η πειθαρχική όμως διαδικασία, η οποία τυχόν έχει αρχίσει, συνεχίζεται και μετά τη λύση της υπαλληλικής σχέσης με εξαίρεση την περίπτωση του θανάτου. Η τυχόν καταδικαστική απόφαση που εκδίδεται στην περίπτωση αυτή παραμένει ανεκτέλεστη¹¹.

Η πειθαρχική διαδικασία είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη από την ποινική ή άλλη δίκη¹². Η ποινική δίκη δεν αναστέλλει την πειθαρχική διαδικασία. Το πειθαρχικό όργανο όμως μπορεί με απόφασή του, η οποία είναι ελευθέρως ανακλητή, να διατάξει, για εξαιρετικούς λόγους, την αναστολή της πειθαρχικής διαδικασίας, η οποία δεν πρέπει να υπερβαίνει το ένα (1) έτος. Αναστολή δεν επιτρέπεται σε περίπτωση που το πειθαρχικό παράπτωμα προκάλεσε δημόσιο σκάνδαλο ή θίγει σοβαρά το κύρος της υπηρεσίας. Το πειθαρχικό όργανο δεσμεύεται από την κρίση που περιέχεται σε αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή σε αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα, μόνο ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούν την αντικειμενική υπόσταση πειθαρχικού παραπτώματος. Αν μετά την έκδοση πειθαρχικής απόφασης με την οποία απαλλάσσεται ο υπάλληλος ή επιβάλλεται ποινή κατώτερη από την οριστική παύση, εκδοθεί αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου με την οποία διαπιστώνονται πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση παραπτώματος, το οποίο δικαιολογεί την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, η πειθαρχική διαδικασία επαναλαμβάνεται. Επίσης επαναλαμβάνεται η πειθαρχική διαδικασία, αν μετά την έκδοση καταδικαστικής πειθαρχικής απόφασης, με την οποία επιβάλλεται οποιαδήποτε ποινή, εκδοθεί αμετάκλητη αθωωτική ποινική απόφαση ή αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα για την πράξη ή την παράλειψη, για την οποία διώχτηκε πειθαρχικά ο υπάλληλος. Η επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας επιτρέπεται και όταν έχει εκδοθεί καταδικαστική πειθαρχική απόφαση, χωρίς να έχει ληφθεί υπόψη καταδικαστική ποινική απόφαση που προηγήθηκε. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών

¹¹ Άρθρο 113 Υπαλληλικού Κώδικα

¹² Άρθρο 114 Υπαλληλικού Κώδικα

έχει υποχρέωση να ανακοινώνει αμέσως στην προϊσταμένη αρχή του υπαλλήλου και στο Γενικό Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης κάθε ποινική δίωξη που ασκείται κατ' αυτού. Στην ίδια αρχή ανακοινώνεται επίσης από τον αρμόδιο εισαγγελέα η απόφαση ή το βούλευμα με το οποίο τερματίζεται η δίωξη. Σε περίπτωση εγκλεισμού σε σωφρονιστικό κατάστημα, ο διευθυντής φυλακών γνωστοποιεί, τούτο χωρίς καθυστέρηση, στην προϊσταμένη αρχή του υπαλλήλου.

Σε περίπτωση αποκατάστασης, απονομής χάριτος ή άρσης με οποιονδήποτε άλλο τρόπο του κολασίμου ή μεταβολής των συνεπειών της ποινικής καταδίκης, δεν αίρεται το πειθαρχικώς κολάσιμο της πράξης¹³. Σε περίπτωση άρσης των συνεπειών της ποινικής καταδίκης, κατά το άρθρο 47 του Συντάγματος, αίρεται και το πειθαρχικώς κολάσιμο της πράξης.

1.3 ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥΣ

Στη αρχαιότητα ο Ιπποκράτης δίδασκε στους κατάλληλους ανθρώπους την ιατρική και παράλληλα τον Ιπποκρατικό Όρκο. Το κύρος του όρκου συνεχίζεται και στην βυζαντινή εποχή καθώς και στις μέρες μας. Ο όρκος αυτός εκφράζει τις αντιλήψεις της εποχής του Ιπποκράτη και της σχολής του και έθεσε τις βάσεις για την ασφαλή και ηθική άσκηση της ιατρικής. Ο όρκος αυτός όμως δεν είναι αρκετός στην σύγχρονη κοινωνία και γι' αυτό τον λόγο θεσπίστηκαν και οι παρακάτω νόμοι με αφορμή την δημιουργία του ΕΣΥ.

Ο Ν. 2889 του 2001 για «Βελτίωση και εκσυγχρονισμό του Εθνικού Συστήματος Υγείας και άλλες διατάξεις» έχει προβλέψει για τις πειθαρχικές διατάξεις που πρέπει να εφαρμόζονται στο προσωπικό, όπως και ο επόμενος ο Ν. 3329/2005 «Εθνικό Σύστημα Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και λοιπές διατάξεις». Ειδικότερα τα πειθαρχικά όργανα των διοικητικών υπαλλήλων είναι¹⁴:

α) Ο Διοικητής του Νοσοκομείου, ως πειθαρχικός προϊστάμενος, μπορεί να επιβάλλει σε βάρος του προσωπικού του Νοσοκομείου, των Κέντρων Υγείας και των Περιφερειακών Ιατρείων της αρμοδιότητάς του, τις ποινές της επίπληξης και του προστίμου μέχρι το ήμισυ των μηνιαίων αποδοχών.

¹³ Άρθρο 115 Υπαλληλικού Κώδικα

¹⁴ Άρθρο 11 παράγραφος 1 Ν.2889/2001 & Άρθρο 117-118 Υπαλληλικού Κώδικα

β) Ο Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της Μονάδας Κοινωνικής Φροντίδας ως πειθαρχικός προϊστάμενος, μπορεί να επιβάλει σε βάρος του λοιπού, πλην του ιατρικού, προσωπικού αυτής, τις ποινές της επίπληξης και του προστίμου μέχρι το ήμισυ των μηνιαίων αποδοχών.

γ) Το Διοικητικό Συμβούλιο του Νοσοκομείου και το Διοικητικό Συμβούλιο της Μονάδας Κοινωνικής Φροντίδας ως συλλογικά πειθαρχικά όργανα, μπορούν να επιβάλουν σε βάρος του λοιπού, πλην του ιατρικού προσωπικού της αρμοδιότητας τους, τις ποινές της επίπληξης και του προστίμου μέχρι τις αποδοχές ενός μηνός.

δ) Ο Διοικητής της Δ.Υ.ΠΕ. ως πειθαρχικός προϊστάμενος, μπορεί να επιβάλει σε βάρος του προσωπικού της Δ.Υ.ΠΕ. και όλων των εποπτευόμενων ΦΠΥΥΚΑ τις ποινές της επίπληξης και του προστίμου μέχρι το ήμισυ των μηνιαίων αποδοχών. Επίσης, μπορεί να διενεργεί, αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν παραπομπής από αρμόδιο πειθαρχικό όργανο, προκαταρκτική έρευνα και Ένορκη Διοικητική Εξέταση κατά των Διοικητών και των Αναπληρωτών Διοικητών των Νοσοκομείων της αρμοδιότητας του και, εάν κρίνει ότι πρέπει να ασκηθεί πειθαρχική δίωξη εναντίον τους, εισηγείται σχετικά στον Υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης. Ο Διοικητής της Δ.Υ.ΠΕ. και ο Διοικητής του Νοσοκομείου είναι πειθαρχικώς προϊστάμενοι του Αναπληρωτή Διοικητή του Νοσοκομείου. Κατά των πειθαρχικών αποφάσεων των ανωτέρω οργάνων επιτρέπεται η άσκηση ένστασης ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Υπηρεσιακού Συμβουλίου. Το Πρωτοβάθμιο Υπηρεσιακό Συμβούλιο, ως πειθαρχικό όργανο, ασκεί πειθαρχική δικαιοδοσία κατά του λοιπού, πλην του ιατρικού, προσωπικού της Δ.Υ.ΠΕ. και των εποπτευόμενων ΦΠΥΥΚΑ, είτε σε πρώτο, είτε σε δεύτερο βαθμό, ύστερα από την άσκηση ένστασης. Το Πρωτοβάθμιο Υπηρεσιακό Συμβούλιο, όταν δικάζει παραπτώματα σε πρώτο βαθμό, μπορεί να επιβάλει οποιαδήποτε ποινή. Κατά των οριστικών αποφάσεων του Πρωτοβάθμιου Υπηρεσιακού Συμβουλίου, επιτρέπεται η άσκηση έφεσης ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου.

ε) Ο προϊστάμενος γενικής διεύθυνσης μπορεί να επιβάλει ποινή προστίμου έως και το ήμισυ των μηνιαίων αποδοχών.

ζ) Ο προϊστάμενος διεύθυνσης μπορεί να επιβάλει ποινή προστίμου έως και το ένα έκτο των μηνιαίων αποδοχών.

Πειθαρχική εξουσία δύναται να ασκεί και ο υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης: για ανάρμοστη συμπεριφορά προς τους πολίτες, αδικαιολόγητη μη εξυπηρέτησή τους, μη έγκαιρη διεκπεραίωση των υποθέσεών τους και άρνηση συνεργασίας με τα Κέντρα Εξυπηρέτησης Πολιτών (ΚΕΠ).

Η αρμοδιότητα των πειθαρχικώς προϊσταμένων είναι αμεταβίβαστη, εκτός εάν από διάταξη νόμου προβλέπεται διαφορετικά. Αρμόδιος πειθαρχικώς προϊστάμενος είναι εκείνος στον οποίο υπάγεται οργανικά ο υπάλληλος κατά το χρόνο τέλεσης του παραπτώματος. Οι πειθαρχικώς προϊστάμενοι και το διοικητικό συμβούλιο επιλαμβάνονται αυτεπαγγέλτως . Αν έχουν επιληφθεί αρμοδίως περισσότεροι πειθαρχικώς προϊστάμενοι, η πειθαρχική διαδικασία συνεχίζεται μόνο από εκείνον που κάλεσε πρώτος σε απολογία τον υπάλληλο. Ο ανώτερος πειθαρχικώς προϊστάμενος ή το διοικητικό συμβούλιο νομικού προσώπου έχουν, σε κάθε περίπτωση, δικαίωμα να ζητήσουν την παραπομπή σ' αυτούς της πειθαρχικής υπόθεσης, εφόσον δεν έχει εκδοθεί πειθαρχική απόφαση. Αν ο πειθαρχικώς προϊστάμενος, ο οποίος έχει επιληφθεί, κρίνει ότι το παράπτωμα επισύρει ποινή ανώτερη της αρμοδιότητάς του, παραπέμπει την υπόθεση σε οποιονδήποτε ανώτερο αυτού πειθαρχικώς προϊστάμενο. Αν και το προεδρεύων όργανο κρίνει ότι η προσήκουσα ποινή είναι ανώτερη και της δικής τους αρμοδιότητας, παραπέμπει το θέμα στο υπηρεσιακό συμβούλιο.

Τα υπηρεσιακά συμβούλια δύνανται να επιβάλλουν οποιαδήποτε πειθαρχική ποινή¹⁵. Τα υπηρεσιακά συμβούλια κρίνουν σε πρώτο βαθμό μετά από παραπομπή της υπόθεσης σε αυτά και σε δεύτερο βαθμό μετά από άσκηση ένστασης κατά αποφάσεων πειθαρχικώς προϊσταμένων. Το δευτεροβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο αποφαινεται σε δεύτερο βαθμό ύστερα από ένσταση κατά αποφάσεων των υπηρεσιακών συμβουλίων. Συγκρούσεις αρμοδιότητας μεταξύ περισσότερων υπηρεσιακών συμβουλίων για την κρίση του ίδιου παραπτώματος αίρονται από τον πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Οι καταφατικές συγκρούσεις αίρονται, εφόσον δεν έχει εκδοθεί οριστική απόφαση ενός τουλάχιστον από τα συμβούλια που έχουν επιληφθεί. Οι αποφατικές συγκρούσεις αίρονται, εφόσον οι αποφάσεις δύο τουλάχιστον συμβουλίων που έχουν κηρυχθεί αναρμόδια, είναι τελεσίδικες. Για την άρση απαιτείται αίτηση της υπηρεσίας ή του υπαλλήλου. Αν πρόκειται για καταφατική σύγκρουση, την άρση μπορεί να τη ζητήσει και ο πρόεδρος ενός από τα υπηρεσιακά συμβούλια που έχουν επιληφθεί.

Δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας έχουν οι μόνιμοι υπάλληλοι κατά των αποφάσεων του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου που επιβάλλει τις πειθαρχικές ποινές του υποβιβασμού ή της

¹⁵ Άρθρο 120 Υπαλληλικού Κώδικα

οριστικής παύσης¹⁶. Δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου έχουν οι μόνιμοι υπάλληλοι κατά:

- α) των πειθαρχικών αποφάσεων του υπουργού, καθώς και του διοικητή νοσοκομείου.
- β) των αποφάσεων του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου που επιβάλλουν οποιαδήποτε ποινή του προστίμου αποδοχών ενός (1) μηνός και άνω, της στέρησης του δικαιώματος για προαγωγή και της προσωρινής παύσης.
- γ) των αποφάσεων των διοικητικών συμβουλίων.

Η προθεσμία και η άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ή του Διοικητικού Εφετείου διέπονται από τις κείμενες διατάξεις, με την επιφύλαξη των διατάξεων της επόμενης παραγράφου. Η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής και η άσκησή της δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης, με εξαίρεση τις πειθαρχικές αποφάσεις που επιβάλλουν την ποινή της προσωρινής ή οριστικής παύσης ή του υποβιβασμού. Το Συμβούλιο της Επικρατείας ή το Διοικητικό Εφετείο δύνανται με απόφασή τους να αναστείλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης, εφόσον πιθανολογείται ανεπανόρθωτη βλάβη του προσφεύγοντα ή ευδοκίμηση της προσφυγής, εκτός εάν λόγοι δημοσίου συμφέροντος αποκλείουν τη χορήγηση αναστολής. Στην περίπτωση χορήγησης αναστολής, η εκδίκαση της προσφυγής γίνεται μέσα σε προθεσμία οκτώ (8) μηνών από τη χορήγησή της, άλλως η χορηγηθείσα αναστολή εκτέλεσης της πειθαρχικής απόφασης παύει να ισχύει. Στην περίπτωση κατά την οποία έχει ασκηθεί προσφυγή κατά απόφασεως η οποία επιβάλλει την ποινή της προσωρινής ή οριστικής παύσης ή του υποβιβασμού, η εκδίκαση της προσφυγής γίνεται μέσα σε προθεσμία έξι (6) μηνών από την άσκησή της, άλλως η πειθαρχική απόφαση εκτελείται από το Ν.Π.Δ.Δ. Το Συμβούλιο της Επικρατείας ή το Διοικητικό Εφετείο, όταν κρίνουν μετά από προσφυγή, δεν δύνανται να χειροτερεύουν τη θέση του υπαλλήλου.

Περισσότερα του ενός πειθαρχικά παραπτώματα του ίδιου υπαλλήλου είναι δυνατόν, κατά την κρίση του πειθαρχικού οργάνου, να κρίνονται ενιαίως, εφόσον σχετίζονται με καθήκοντα υπηρεσιών του ίδιου υπουργείου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου¹⁷. Περισσότεροι υπάλληλοι που διώκονται για το ίδιο ή για συναφή πειθαρχικά παραπτώματα, είναι δυνατόν να κρίνονται ενιαίως, εφόσον συντρέχει η προϋπόθεση της προηγούμενης παραγράφου. Αν στις παρακάτω περιπτώσεις τα πειθαρχικά όργανα που είναι αρμόδια να επιληφθούν είναι διαφορετικά, αρμόδιο για την κρίση όργανο είναι :

¹⁶ Άρθρο 121 Υπαλληλικού Κώδικα

¹⁷ Άρθρο 122 Υπαλληλικού Κώδικα

α) μεταξύ περισσότερων πειθαρχικών προϊσταμένων ο ιεραρχικώς ανώτερος, και σε περίπτωση προϊσταμένων του αυτού ιεραρχικού επιπέδου, εκείνος που έχει επιληφθεί πρώτος,

β) μεταξύ περισσότερων υπηρεσιακών συμβουλίων, εκείνο που έχει επιληφθεί πρώτο

γ) μεταξύ πειθαρχικού προϊσταμένου, διοικητικού συμβουλίου των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και υπηρεσιακού συμβουλίου, το τελευταίο.

Εκτός από τα παραπάνω όργανα αρμοδιότητα σε θέματα πειθαρχικού δικαίου έχουν και οι εξής φορείς:

A) Διεύθυνση Προσωπικού Νομικών Προσώπων του Υπουργείου Υγείας Τη Διεύθυνση Προσωπικού Νομικών Προσώπων συγκροτούν τέσσερα τμήματα ένα εκ των οποίων είναι το τμήμα Γιατρών Εθνικού Συστήματος Υγείας (Ε.Σ.Υ.) Κάποιες από τις αρμοδιότητες του συγκεκριμένου τμήματος είναι ο χειρισμός όλων των θεμάτων υπηρεσιακής κατάστασης του κλάδου γιατρών Ε.Σ.Υ., που υπηρετεί με κάθε σχέση εργασίας στα Νοσοκομεία, Κέντρα Υγείας (Κ.Υ.), Κέντρα Ψυχικής Υγείας (Κ.Ψ.Υ.) και Περιφερειακά Ιατρεία (Π.Ι.) (εγκρίσεις προκηρύξεων, αποφάσεις διορισμών, αποσπάσεων, μεταθέσεων, παραιτήσεων, αυτοδίκαιας λύσης υπαλληλικής σχέσης λόγω ορίου ηλικίας ή 35ετίας, διαβίβαση δικαιολογητικών συνταξιοδότησης προς το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, διαπιστωτικές πράξεις θανάτου) ως και τα σχετικά ερωτήματα στο αρμόδιο Υπηρεσιακό Συμβούλιο όπου τούτο προβλέπεται και οποιασδήποτε άλλης υπηρεσιακής μεταβολής.

B) Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης

Ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης έχει το δικαίωμα να προσφεύγει¹⁸:

α) ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά όλων των τελεσίδικων αποφάσεων όλων των πειθαρχικών συμβουλίων των φορέων του Δημοσίου, των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.), των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.) πρώτου και δεύτερου βαθμού, των επιχειρήσεων τους, των κρατικών νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου και των δημόσιων επιχειρήσεων ή επιχειρήσεων, τη διοίκηση των οποίων ορίζει άμεσα ή έμμεσα το Δημόσιο με διοικητική πράξη ή ως μέτοχος, για πειθαρχικά αδικήματα που επισύρουν την ποινή της οριστικής παύσης ή του υποβιβασμού,

β) ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου κατά όλων των άλλων τελεσίδικων αποφάσεων μονομελών ή πειθαρχικών οργάνων των ίδιων ως άνω φορέων.

¹⁸ Άρθρο 3 παράγραφος 5 Ν.3613/2007

Ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης έχει το δικαίωμα να ασκεί ένσταση κατά οποιασδήποτε απόφασης των πειθαρχικών οργάνων των προαναφερόμενων φορέων.

Στο πεδίο εφαρμογής της πειθαρχικής δικαιοδοσίας του Γενικού

Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης υπάγονται και αποφάσεις των πειθαρχικών οργάνων που αφορούν τους ιατρούς του ΕΣΥ (π.χ. αποφάσεις των πειθαρχικών συμβουλίων των Υγειονομικών Περιφερειών και του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Ιατρών).

Γ)Συνήγορος για την Υγεία

Κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων του Συνηγόρου για την Υγεία σχετικά με τα δικαιώματα της υγείας, πρόνοιας και κοινωνικής αλληλεγγύης εισηγείται προς το αρμόδιο Υπουργείο μέτρα για την αποκατάσταση και προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών, την εξάλειψη των φαινομένων κακοδιοίκησης και τη βελτίωση της λειτουργίας των αρμοδίων υπηρεσιών και των σχέσεών τους με τον πολίτη¹⁹. Ο Συνήγορος της Υγείας & Κοινωνικής Αλληλεγγύης αντιμετωπίζει ένα ευρύ φάσμα διοικητικών προβλημάτων που απασχολούν τους χρήστες υπηρεσιών υγείας ως προς τις παρεχόμενες υπηρεσίες σε επίπεδο πρωτοβάθμιας, δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας περίθαλψης καθώς και ως προς την εποπτεία των φορέων παροχής υπηρεσιών υγείας.

Ενδεικτικά αναφέρουμε τα παρακάτω θέματα:

- Οι καθυστερήσεις ή οι αναβολές των προγραμματισμένων ιατρικών επισκέψεων-εξετάσεων.
- Ο έλεγχος της τήρησης του ιατρικού φακέλου από τα νοσηλευτικά ιδρύματα, η πληρότητα αυτού, καθώς και η εξασφάλιση της προστασίας των προσωπικών δεδομένων υγείας κατά τη συλλογή και την επεξεργασία τους. Η πρόσβαση των ασθενών ή των εξουσιοδοτημένων από αυτόν προσώπων στον ιατρικό φάκελο. Επιπλέον, η εξασφάλιση της ιδιωτικότητας και του απορρήτου των εμπιστευτικών πληροφοριών που αποκαλύπτονται κατά τη διάρκεια της περίθαλψης και κατά την άσκηση των ιατρικών και νοσηλευτικών πράξεων.
- Δικαιώματα χρηστών υπηρεσιών υγείας

Επίσης, ο Συνήγορος της Υγείας & Κοινωνικής Αλληλεγγύης ασχολείται με προβλήματα που ανακύπτουν από την παραβίαση δικαιωμάτων των ασθενών και των νοσηλευομένων, όπως αυτά κατοχυρώνονται από τους κανόνες της επιστήμης και τους Κώδικες Δεοντολογίας των Επαγγελματιών Υγείας.

¹⁹ Άρθρο 18 Ν.3293/2004

Παροχή ακατάλληλης περίθαλψης, δηλαδή περίθαλψης που δεν προάγει την υγεία των ασθενών, σύμφωνα με όσα ισχύουν στην επιστήμη, και θίγει την αξιοπρέπειά τους.

Επίσης ο Συνήγορος της Υγείας & Κοινωνικής Αλληλεγγύης εξετάζει αναφορές σχετικά με προβλήματα πρόσβασης και εν γένει άσκησης ιατρικών και παραϊατρικών επαγγελμάτων, όπως:

Προβλήματα των επαγγελματιών υγείας (ιατρικό προσωπικό και φαρμακοποιοί, νοσηλευτικό προσωπικό, διοικητικό προσωπικό) τόσο του Ε.Σ.Υ. όσο και των ασφαλιστικών οργανισμών, στην πρόσβαση και άσκηση του επαγγέλματός τους.

Δ) Σώμα Επιθεωρητών Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας

Το Σώμα Επιθεωρητών Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας υπάγεται απευθείας στον Υπουργό Υγείας και Πρόνοιας²⁰.

Αποστολή του ΣΕΥΥΠ είναι η διενέργεια συστηματικών επιθεωρήσεων, ελέγχων και ερευνών σε όλες τις υπηρεσίες και τους φορείς αρμοδιότητας ή εποπτείας του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας, καθώς και στις υπηρεσίες υγείας των ασφαλιστικών φορέων. Εντολή δίνεται από τον Υπουργό Υγείας και Πρόνοιας, τον Συνήγορο του Πολίτη ή τον Γενικό Επιθεωρητή του ΣΕΥΥΠ, (αυτεπάγγελτη δράση). Η αρμοδιότητα του ΣΕΥΥΠ εκτείνεται σε όλη την ελληνική επικράτεια.

Σκοπός του ΣΕΥΥΠ είναι η βελτίωση της παραγωγικότητας των υπηρεσιών και φορέων του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας, καθώς και των υπηρεσιών υγείας των ασφαλιστικών φορέων, η αποδοτικότητα των υπηρετούντων, η ποιοτική αναβάθμιση των παρεχόμενων υπηρεσιών, η εξάλειψη της κακοδιοίκησης και ιδίως των αιτιών κακής λειτουργίας, κακής διοίκησης και διαχείρισης και υψηλού κόστους λειτουργίας ή άλλων παραγόντων που μειώνουν την αποτελεσματικότητα αυτών. Επίσης κύριος και βασικός σκοπός είναι η προστασία της υγείας και της περιουσίας των πολιτών από την παροχή υπηρεσιών υγείας και πρόνοιας. Ασκεί έλεγχο προληπτικό και κατασταλτικό, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα που παρέχουν υπηρεσίες υγείας και πρόνοιας.

Το Σ.Ε.Υ.Υ.Π. παρεμβαίνει²¹:

α) Στις κεντρικές, περιφερειακές ή αποκεντρωμένες υπηρεσίες του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας.

²⁰ Ν.2920/2001 τεύχος Α' ΦΕΚ 131/27.6.2001

²¹ Άρθρο 2 Ν.2920/2001 τεύχος Α' ΦΕΚ 131/27.6.2001

β) Στις υπηρεσίες των Περιφερειών, των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων και των Ο.Τ.Α Α΄ βαθμού, καθώς και των ασφαλιστικών φορέων, που παρέχουν υπηρεσίες Υγείας και Πρόνοιας.

Ο έλεγχος για την διαπίστωση της εφαρμογής των κανόνων της ιατρικής και νοσηλευτικής επιστήμης και της αντίστοιχης δεοντολογίας, καθώς και της εφαρμογής των ισχυουσών υγειονομικών διατάξεων κατά την άσκηση του ιατρικού, νοσηλευτικού και εκπαιδευτικού προσωπικού²². Στις νοσηλευτικές μονάδες που υπάγονται στην αρμοδιότητα ή την εποπτεία του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας, ανεξάρτητα από την νομική τους μορφή και το φορέα στον οποίο ανήκουν. Στην αρμοδιότητα του Τομέα Διοικητικού- Οικονομικού Ελέγχου ανήκει, ιδίως: α) Ο έλεγχος για την διαπίστωση της νόμιμης, εύρυθμης και αποτελεσματικής λειτουργίας των φορέων υγείας και πρόνοιας, που ανήκουν στο πεδίο παρέμβασης του Σ.Ε.Υ.Υ.Π., ο εντοπισμός των σχετικών προβλημάτων και η εισήγηση προς τις αρμόδιες αρχές για την επίλυσή τους.

γ) Η διενέργεια διοικητικών ερευνών και ανακρίσεων, κατόπιν εντολής του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας.

δ) Η αυτεπάγγελτη έρευνα, παράλληλα και ανεξάρτητα από τις αστυνομικές αρχές, για την ανακάλυψη και ανακοίνωση στις αρμόδιες διωκτικές αρχές των ποινικών και πειθαρχικών παρεμβάσεων των οργάνων των φορέων, που υπάγονται στο πεδίο παρέμβασης του Σ.Ε.Υ.Υ.Π.

²² Άρθρο 3 Ν.2920/2001 τεύχος Α΄ ΦΕΚ 131/27.6.2001

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

2.1 ΑΣΚΗΣΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗΣ ΔΙΩΣΗΣ

Η πειθαρχική δίωξη αρχίζει είτε με την κλήση του υπάλληλου σε απολογία από το μονομελές πειθαρχικό όργανο είτε με την παραπομπή του στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Η πειθαρχική διαδικασία ολοκληρώνεται εντός τριμήνου από την κλήση σε απολογία είτε με την έκδοση πειθαρχικής απόφασης μονομελούς οργάνου είτε με παραπομπή ενώπιον υπηρεσιακού συμβουλίου. Σε περίπτωση παραπομπής ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου ολοκληρώνεται εντός εξαμήνου από την παραπομπή²³.

Αν το πειθαρχικό παράπτωμα τιμωρείται με ποινή μεγαλύτερη της αρμοδιότητάς του, το Δ.Σ. παραπέμπει την υπόθεση στο υπηρεσιακό συμβούλιο²⁴. Η παραπομπή είναι υποχρεωτική όταν υπάρχει αιτιολογημένη πρόταση αρμόδιας υπηρεσίας. Ο υπουργός όταν λάβει γνώση πειθαρχικού παραπτώματος που τελέσθηκε από υπάλληλο νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, το οποίο εποπτεύεται από αυτόν, παραπέμπει την υπόθεση ενώπιον του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου για την άσκηση του πειθαρχικού ελέγχου. Δεν επιτρέπεται παραπομπή στο υπηρεσιακό συμβούλιο μετά την έκδοση οριστικής απόφασης για το ίδιο παράπτωμα από οποιοδήποτε πειθαρχικό όργανο.

Η διαδικασία παραπομπής έχει ως εξής²⁵:

Στο έγγραφο, με το οποίο η υπόθεση παραπέμπεται στο υπηρεσιακό συμβούλιο πρέπει να προσδιορίζονται επακριβώς κατά τόπο και χρόνο τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν το πειθαρχικό παράπτωμα και ο διωκόμενος υπάλληλος. Το παραπεμπτήριο έγγραφο κοινοποιείται στο διωκόμενο υπάλληλο και αποστέλλεται με το φάκελο της υπόθεσης στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Η παράλειψη κοινοποίησης του παραπεμπτηρίου εγγράφου συνεπάγεται ακυρότητα της πειθαρχικής διαδικασίας, εκτός αν ο διωκόμενος υπάλληλος έλαβε αποδεδειγμένως πλήρη γνώση του με άλλον

²³ Άρθρο 123 Υπαλληλικού Κώδικα

²⁴ Άρθρο 124 Υπαλληλικού Κώδικα

²⁵ Άρθρο 125 Υπαλληλικού Κώδικα

τρόπο, ή εμφανιστεί ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου χωρίς να προβάλλει καμία αντίρρηση ως προς τη γνώση των στοιχείων του περιεχομένου του παραπεμπτήριου. Αν κατά τη διαδικασία ανακύψουν ευθύνες και για άλλους υπαλλήλους που δεν περιλαμβάνονται στο παραπεμπτήριο έγγραφο, το συμβούλιο τους καλεί σε απολογία και συνεχίζει την περαιτέρω διαδικασία χωρίς κοινοποίηση του παραπεμπτηρίου. Στην περίπτωση αυτή μπορεί να αποφασίζει τη συνεκδίκαση των παραπτώματων αυτών με τα παραπτώματα των περιλαμβανομένων στο παραπεμπτήριο. Η έκδοση του παραπεμπτηρίου εγγράφου καταργεί την εκκρεμή πειθαρχική διαδικασία ενώπιον άλλου πειθαρχικού οργάνου. Το παραπεμπτήριο έγγραφο δεν ανακαλείται.

Έτσι τα πειθαρχικά συμβούλια επιλαμβάνονται της πειθαρχικής διώξεως υπαλλήλου μόνον κατόπιν εγέρσεως της πειθαρχικής αγωγής (παραπεμπτηρίου) από τον υπουργό (ΣΕ 3878/88, 534, 535/90.1337/91, 4751/97, 1959, 4255/99, 1595, 1624/2000, 1073/2001) ή υπό τυχόν άλλου, ειδικώς όμως προβλεπομένου, οργάνου ή του διοικητού του ΙΚΑ, μη δυνάμενα να προβούν σε πειθαρχικό κολασμό χωρίς την έκδοση και την αποστολή σ'αυτά παραπεμπτηρίου εγγράφου ούτε για πειθαρχικά αδικήματα μη περιλαμβανόμενα στο παραπεμπτήριο (ΣΕ 3381/89, 4022/92).

Όμοια και μάλιστα αποκλειστική αρμοδιότητα επί των υπαλλήλων έχουν τα διοικητικά συμβούλια αυτών και όχι ο διοικητής τους επικαλούμενος ενδεχομένως την περιορισμένη και ειδική αρμοδιότητα τόσον του ίδιου όσον ενδεχομένως και εκείνη του διοικητικού συμβουλίου. Δεδομένου ότι το παραπεμπτήριο αποτελεί ορισμένου περιεχομένου έγγραφο, εκδιδόμενο κατά ειδική διαδικασία, που έχει άμεσα από αυτό για την πειθαρχική διαδικασία απορρέοντα αποτελέσματα, έπεται ότι δεν συνιστούν παραπεμπτήριο άλλα υπηρεσιακά έγγραφα όπως π.χ. τέτοια όπου μετά παρατηρησεις ή έκθεση επί της πορείας της πειθαρχικής διώξεως σημειώνεται ότι η υπόθεση πρέπει να εισαχθεί στο υ.σ. για να κριθεί ως οριστικώς απολυτέος ο πειθαρχικός διωκόμενος (ΣΕ 1978/86). Του τελευταίου η εξουσία προς εξέταση της υποθέσεως παρακάμπτεται, αφού αυτή πρέπει ν' ανατεθεί απευθείας στο υπηρεσιακό συμβούλιο.

Προς τον υπουργό αποστέλλεται υποχρεωτικώς ο φάκελος επί της αρξαμένης αυτεπαγγέλτου διώξεως υπό του πειθαρχικού προϊσταμένου εφόσον ο τελευταίος ήθελε κρίνει ανεπαρκή την ιδίαν αυτού αρμοδιότητα προς επιβολή της αρμόζουσας πειθαρχικής ποινής (ΣΕ 1456/69). Η παρούσα παράγραφος δεν εφαρμόζεται επί αυτεπάγγελτης δίκης, η οποία άρχεται με την κλήση σε απολογία.

Η παράγραφος 2 του άρθρ.10 του συντ., επιτρέπουσα τη δίωξη του υποβάλλοντος αναφορά σε αρχή έχει εφαρμογή και επί καταγγελομένων και γενικώς αναφερόμενων κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως υπαλλήλων (ΣΕ 186/89).

Επομένως ο αρμόδιος προς έγερση της πειθαρχικής αγωγής (παραπέμπων) προϊστάμενος οφείλει σχετικώς ν' αναμείνει.

Εξάλλου πειθαρχική δίωξη κατά υπαλλήλου μπορεί να προκληθεί και από ανώνυμη καταγγελία (ΣΕ 336/89).

Ως παραπομπή νοείται η αίτηση προς ορισμένη πειθαρχική δικαιοδοσία να προβεί στη δίωξη συγκεκριμένου πειθαρχικού αδικήματος. Η ενέργεια αυτή συνιστά την κατά το παλαιότερο δίκαιο έγερση της πειθαρχικής αγωγής ή αντιστοιχεί κατά την εκάστοτε ισχύουσα ειδική νομοθεσία προς αυτή (ΣΕ 4425/83). Ο παραπέμπων δεν απαιτείται να παρατηρήσει στο παραπεμπτήριο έγγραφο ότι επιχειρεί την παραπομπή επειδή το αδίκημα είναι με ποινή μείζονα της αρμοδιότητός του τιμωρητέο. Η παραπομπή προέρχεται εξ οικείας πρωτοβουλίας, όταν ο υπουργός κρίνει ότι το διωκόμενο αδίκημα τιμωρείται με ποινή μεγαλύτερη της αρμοδιότητός του, ενώ δεν δικαιούται υπόθεση εμπόπτουσα στην καθ' ύλην αρμοδιότητά του να παραπέμψει στο πειθαρχικό συμβούλιο, απεκδύομενος κατ' αυτόν τον τρόπο αυτής, χωρίς να υπάρχει ειδική προς τούτο πρόβλεψη. Υποχρεωτική δε είναι γι' αυτόν όταν υφίσταται ητιολογημένη έκθεση με πρόταση της αρμοδίας υπηρεσίας ακόμα και αν η αρμόζουσα για το αδίκημα ποινή εμπόπτει στην πειθαρχική αρμοδιότητα του υπουργού.

Η έκθεση αυτή, συνδεόμενη κατά νόμο με την υπό του υπουργού έκδοση παραπεμπτηρίου εγγράφου, δεν απαιτείται βεβαίως, ως προεξετέθη, στην περίπτωση της απευθείας από αυτόν δυνάμει της αρμοδιότητός του ασκήσεως της πειθαρχικής εξουσίας προς κολασμό πειθαρχικού παραπτώματος (ΣΕ 984/62). Γίνεται δε δεκτό ότι η έκθεση νομίμως αναπληρούται από αναφορά, που συνοδεύει το πόρισμα της ανακρίσεως (ΣΕ 1699/65). Επιπλέον εκρίθη ότι λόγος ακυρώσεως αναφερόμενος στην ανυπαρξία της εν λόγω εκθέσεως είναι απορριπτέος ως ερειδόμενος επί εσφαλμένης πραγματικής προϋποθέσεως εφόσον τα συνιστώντα το αποδοθέν στον υπάλληλο παράπτωμα πραγματικά δια μακρών εκτίθενται στην πράξη βάσει της οποίας κατόπιν συντάσσεται το παραπεμπτήριο (ΣΕ 2079/62), ενώ η ύπαρξη προτάσεων της αρμοδίας υπηρεσίας για την παραπομπή υπαλλήλου στο πειθαρχικό συμβούλιο από τον υπουργό δεν είναι οπωσδήποτε απολύτως απαραίτητη (ΣΕ 1683/99) αλλά απλώς υποχρεώνεται στην περίπτωση υπάρξεως αιτιολογημένης προτάσεως.

Η σχετική πράξη ή «ητιολογημένη πρόταση» της αρμοδίας υπηρεσίας πρέπει να διαλαμβάνει τα στοιχεία ιδιαιτερότητας ή του ιδιαίτερου της υποθέσεως που ανεξάρτητα από την βαρύτητα του παραπτώματος ή την εν προκειμένω αρμοδιότητα του υπουργού ή άλλου οργάνου επιβάλλουν ή υποδεικνύουν την παραπομπή αυτής στο πειθαρχικό συμβούλιο. Δεν αρκεί επομένως η περί παραπομπής αυτής στο

πειθαρχικό συμβούλιο. Δεν αρκεί επομένως η περί παραπομπής υπόδειξη προς τον υπουργό επειδή η απειλούμενη ποινή είναι ανώτερη της αρμοδιότητός του. Ο υπουργός, ως ήδη ανεφέρθη, είναι υποχρεωμένος να συμμορφωθεί προς την κατά τα' ανωτέρω ητιολογημένη πρόταση, μη δικαιούμενος να υπεισέλθει σε ουσιαστική επ' αυτής κρίση. Εξάλλου ο το πρώτον επιληφθείς του πειθαρχικού αδικήματος υπουργός καθίσταται λόγω συναφείας αρμόδιος για την έκδοση κοινού για όλους τους διωκομένους παραπεμπτηρίου, έστω και αν για την παραπομπή ορισμένων από αυτούς αρμόδιος ήταν άλλος πειθαρχικός προϊστάμενος ιεραρχικώς κατώτερος αυτού (ΣΕ 3332/74)

Έκδοση νέου παραπεμπτηρίου απαιτείται και επί συνέχισης της πειθαρχικής διαδικασίας μετά από ακυρωτική για τυπικούς λόγους απόφαση του ΣτΕ (ΣΕ 167/93, ΣΕ 132/89), όπως επίσης και έκδοσης του συμπληρωματικού παραπεμπτηρίου για πειθαρχικά παραπτώματα μη περιλαμβανόμενα στο αρχικό παραπεμπτήριο (ΣΕ 1959/99).

Για αμφότερες τις περιπτώσεις της παραπομπής γίνεται γενικώς δεκτό ότι από την υπηρεσία πρέπει καθ' οιονδήποτε τρόπο να έχει συνταχθεί έκθεση είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν υποδείξεως του υπουργού. Από ουδεμία διάταξη θεμελιώνεται υποχρέωση παραδόσεως του παραπεμπτηρίου εγγράφου στο πειθαρχικό συμβούλιο προ της συζητήσεως, αρκούντος του γεγονότος ότι η πειθαρχική απόφαση ελήφθη ενόψει του παραπεμπτηρίου εγγράφου, μνημονευομένου στο αιτιολογικό αυτής (ΣΕ 293/66).

Στα νπδδ την θέση του υπουργού σε σχέση με την παραπομπή λαμβάνει, ως προεξετέθη, το ανώτερο συλλογικό όργανο (διοικητικό συμβούλιο, ΣΕ 1628/86, 1531/92, 4022/92, 2575/93, 1138/95, 1668/97, 1741/200) και όχι ως προελέχθη ο διοικητής αυτού (ΣΕ 2676/96) έχει δε προκειμένω νομολογηθεί ότι δεν αποκλείεται βάσει των διατάξεων του Υ.Κ. (άρθρ 224 π.δ/ς 611/77) η συμμετοχή του ασκήσαντος την πειθαρχική αρμοδιότητα του πειθαρχικού προϊσταμένου υπαλλήλου νπδδ στη σύνθεση του διοικητικού συμβουλίου, που παρέπεμψε την υπόθεση στο πειθαρχικό συμβούλιο (ΣΕ 1495/85, 5029/87).

2.2 ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΗ

Προκαταρκτική εξέταση είναι η άτυπη συλλογή και καταγραφή στοιχείων για να διαπιστωθεί η τέλεση πειθαρχικού παραπτώματος και οι συνθήκες τέλεσής του²⁶. Προκαταρκτική εξέταση μπορεί να ενεργήσει κάθε πειθαρχικώς προϊστάμενος του υπαλλήλου. Αν αυτός που ενεργεί προκαταρκτική εξέταση κρίνει, με βάση τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί, ότι δεν συντρέχει περίπτωση πειθαρχικής δίωξης, περατώνει την εξέταση με αιτιολογημένη έκθεσή του. Στην περίπτωση αυτή δεν αποκλείεται η ενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης από ανώτερο πειθαρχικώς προϊστάμενο. Αν, αντιθέτως, αυτός που ενεργεί προκαταρκτική εξέταση κρίνει ότι έχει διαπραχθεί πειθαρχικό παράπτωμα, το οποίο τιμωρείται με ποινή της αρμοδιότητάς του, καλεί τον υπάλληλο σε απολογία. Αν, τέλος, κρίνει ότι το πειθαρχικό παράπτωμα χρειάζεται διερεύνηση, διατάσσει την ενέργεια ένορκης διοικητικής εξέτασης.

Η διεξαγωγή έρευνας προς διαπίστωση των συνιστώντων γενικώς κάποιο πειθαρχικό παράπτωμα περιστατικών και των συνθηκών τελέσεως αυτού (π.χ. άτυπη προανάκριση), όλως αόριστη και χωρίς επίκληση εγγράφων, μη συγκεντρώνουσα ούτε την << καταγραφή πληροφοριών και στοιχείων >> που απαιτεί η προκαταρκτική εξέταση (ΣΕ 2787 , 2788/92, 6389/95) δεν εμποδίζεται από οποιαδήποτε διάταξη (ΣΕ 835/79), δυναμένη να χωρήσει σε κάθε περίπτωση στο πλαίσιο των κατά το σύνταγμα δραστηριοτήτων της εκτελεστικής εξουσίας και να διενεργηθεί από υπερεσιακώς νεότερο υπάλληλο (ΣΕ 2327/95), συμφώνως προς συναφή οργανωτική αρχή, απορρέουσα από την ιεραρχική οργάνωση της εκτελεστικής εξουσίας.

Η προανάκριση δεν συνδέεται ουδέ καν με την έναρξη της πειθαρχικής δίωξης, αφού αυτή εξ'ορισμού αποτελεί άτυπη συλλογή πληροφοριών και υλικού περί ενδεχομένωςπραχθέντος ή πιθανολογουμένου πειθαρχικού αδικήματος (ΣΕ 2901/86, 1889/92, 984/96). Γι'αυτό, ουδεμία συνέπεια για τον υπάλληλο δημιουργεί. Κατ'επέκταση η προανάκριση δεν υπόκειται στις διατυπώσεις που διέπουν την ανάκριση και κατ'ακολουθία την εξέταση (ιδίως την ένορκη) μαρτύρων (ΣΕ 1219/61, 2925/80, 106/85, 115/88, 2866/91, 2327/95, 1683/99) ή ακόμα την εξέταση εκείνου κατά του οποίου αργότερα θα κατευθυνθεί η ανάκριση (ΣΕ 2281/85), ο οποίος δεν απαιτείται να κληθεί σε απολογία (ΣΕ 241/34). Επομένως κατ'αυτή είναι νόμιμη η εξέταση των μαρτύρων ανωμοτί (ΣΕ 1219/61, 106, 2565/85), των οποίων

²⁶ Άρθρο 126 Υπαλληλικού Κώδικα

βέβαια οι καταθέσεις δεν αποτελούν ανακριτικές πράξεις(ΣΕ 1475/88). Επίσης τυχόν διαταχθείσα Ε.Δ.Ε. μη πληρούσα όμως τους τυπικούς και ουσιαστικούς όρους της ανακρίσεως αλλά έχουσα χαρακτήρα προανακρίσεως δεν εμποδίζεται να γίνει από υπάλληλο μη διορισθέντα, όπως θα ήτο το κανονικόν, από το ΔΣ ΝΠΔΔ (ΣΕ 4567/95). Γενικώς ο ενεργός την προανάκριση δεν υπόκειται σε περιορισμούς ως προς το είδος, την επιλογή και την εκτίμηση των κατά την κρίση του αποδεικτικών στοιχείων (π.χ. αξιολόγηση υπευθύνου γραπτής δηλώσεως μάρτυρος, ΣΕ 2866/91), δυνάμενος ακόμα να εξετάσει ή να μην εξετάσει μάρτυρες, έστω και αν προτείνονται από τον υπάλληλο. Προανάκριση μπορεί να διενεργηθεί και εξ αφορμής ανωνύμου καταγγελίας (ΣΕ 336/89). Άτυπη ανάκριση κατά τ'ανωτέρω δύναται να γίνει και στο πλαίσιο ήδη υφισταμένης πειθαρχικής διώξεως (ΣΕ 1915/70).

Κατά την προανάκριση δεν έχουν εφαρμογή τα κατά το νόμο κωλύματα π.χ. του ανακριτού (ΣΕ 1497/87) ' άρα η προανάκριση επιτρέπεται να εξαχθεί, κατ'αντίθεση προς τα επί ανακρίσεως ισχύοντα, υπό μη διορισθέντος από το ΔΣ ΝΠΔΔ υπάλληλο (ΣΕ 4567/95) ' και τούτο διότι κατ'αυτή ακόμα και αν ήθελε λάβει χώρα ένορκη εξέταση μάρτυρος δεν δημιουργούνται , ως προεξετέθει, δυσμενείς συνέπειες, δεδομένου ότι ο υπάλληλος δεν είναι διωκόμενος (ΣΕ 1747/87). Ούτε επίσης ισχύει επί προανακρίσεως η προβλεπόμενη για την ανάκριση διαφορά ως προς την αρχαιότητα μεταξύ ενεργούντος την ανάκριση του διωκόμενου (ΣΕ 2327/95). Άλλωστε και η διενέργεια Ε.Δ.Ε. πριν από την έναρξη πειθαρχικής διώξεως, συνιστάμενη κατά τα προεκτεθέντα σε άτυπη συλλογή πληροφοριών για πιθανολογούμενο πειθαρχικό αδίκημα, δεν υπόκειται στις διατυπώσεις της ανακρίσεως (ΣΕ 1361/88, 2866/91, 3105/95). Γίνεται όμως δεκτό ότι υπάρχει εκκρεμής πειθαρχική κατηγορία και πριν από την άσκηση της πειθαρχικής αγωγής εφόσον έχει διαταχθεί η διενέργεια προκαταρκτικής εξετάσεως που στρέφεται κατά συγκεκριμένων προσώπων (ΣΕ 581/88).

Η συλλογή δια της προανακρίσεως αποδεικτικού υλικού (για την εξακρίβωση της υπάρξεως και σημασίας του πειθαρχικού παραπτώματος και προς προσδιορισμό του υπευθύνου) δεν εί ναι κατ'αρχήν υποχρεωτική για την πρόοδο της πειθαρχικής διαδικασίας. Οσάκις όμως λόγω της φύσεως των αποδιδόμενων παραβάσεων και των συνθηκών της περιπτώσεως τα υπάρχοντα στοιχεία δεν προσδιορίζουν τοπικώς και χρονικώς τα διαπραχθέντα παραπτώματα και τη συνδέουσα αυτά με τον πειθαρχικά διωκόμενο σχέση επιβάλλεται η διενέργεια ατύπου προανακρίσεως, ακόμα και ανακρίσεως προς περαιτέρω διερεύνηση της υποθέσεως (ΣΕ 2201/70, 2128/90). Αντιθέτως, εφόσον τα συνιστώντα ορισμένο πειθαρχικό παράπτωμα περιστατικά

προκύπτουν ευθέως από τα στοιχεία του φακέλλου, μη αμφισβητούμενα κατ'αρχήν απο τον διωκόμενο (π.χ. τα δελτία παρουσίας προσωπικού επί κατ'εξακολούθηση βραδεία προσέλευση στην υπηρεσία, ΣΕ 4303/83, 997/96), δεν είναι αναγκαία η διενέργεια προανακρίσεως, αφού αυτά δεν χρήζουν περαιτέρω εξακριβώσεως. Περαιωθήσης της πειθαρχικής προανακρίσεως δεν αποκλείεται απο ανώτερο πειθαρχικό προϊστάμενο η διενέργεια νέας.

Εθεωρήθη πάντως ως παράνομη πειθαρχική δίωξη η οποία εστηρίχθη επί εκθέσεως υποβληθείσης από τον ενεργήσαντα την προανάκριση (πολύ περισσότερο την ανάκριση) μετά την κατάληψη υπ'αυτού του ορίου ηλικίας, όπως επίσης και προανάκριση διενεργηθείσα από πρόσωπο στερούμενο της υπαλληλικής ιδιότητας (ΣΕ 877/63). Περαιωθείσης της προκαταρκτικής εξέτασης, δεν αποκλείεται η διενέργεια νέας από ανώτερο πειθαρχικό προϊστάμενο.

Τρία είναι τα δυνατά αποτελέσματα που μπορεί να οδηγήσει η έραυνα κάθε πειθαρχικώς προϊσταμένου αλλά και η προηγηθείσα προανάκριση επί διαπραχθέντος κατά τρόπο βέβαιο και αναμφισβήτητο πειθαρχικού παραπτώματος: α) Εάν ο προϊστάμενος ή ο ενεργήσας την προανάκριση κρίνει ότι δεν προέκυψαν ενοχοποιητικά στοιχεία και γενικώς δεν συντρέχει περίπτωση πειθαρχικής διώξεως τερματίζει την προανάκριση ή την ενώπιον του τηρουμένη διαδικασία συντάσσει αιτιολογημένη έκθεση (ΣΕ 2128/90, 3665/95) και τίθεται ο φάκελλος στο αρχείο, χωρίς βεβαίως τούτο να εμποδίζει άλλο προϊστάμενο να ενεργήσει νέα προανάκριση. β) Εάν κρίνει ότι υφίσταται πειθαρχικό αδίκημα δυνάμενο να τιμωρηθεί με την ποινή που διαγράφει η αρμοδιότητά του προχωρεί στη διενέργεια αυταπάγγελτου διώξεως καλών τον υπάλληλο σε απολογία κατάρθο 135 ΥΚ, χωρίς ν'απαιτείται στην πειθαρχική του απόφαση διαβεβαίωση περί επαρκείας της διεξαχθείσης προανακρίσεως (ΣΕ 461/96) κατά τα ισχύοντα επί ανακρίσεως ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου. Επί αδικήματος πιθανολογούντος βαρύτερα ποινή πριν την κλήση σε απολογία ή μετά την απολογία του διωκομένου παραπέμπει την υπόθεση στον υπουργό ή σε ανώτερο πειθαρχικό προϊστάμενο για τα περαιτέρω (ΣΕ 3665/95) και τελικώς στο πειθαρχικό συμβούλιο. γ) Εάν κρίνει ότι η υπόθεση χρήζει περαιτέρω διευκρινήσεως διότι π.χ. ο διωκόμενος προβάλλει υποστατού και ουσιώδεις ισχυρισμούς διατάσσεται Ε.Δ.Ε. (ΣΕ 78/1999) ή προχωρεί σε ανάκριση, η οποία όμως δεν είναι πλέον άτυπη αλλά υπόκειται στους διαδικαστικούς αυτής τύπους και στις εγγυήσεις υπέρ τω διωκομένου που διεξάγει, αν πρόκειται για μονομελή διαδικασία, ο ίδιος ο πειθαρχικός προϊστάμενος που επελήφθη της υποθέσεως ή άλλος

υπάλληλος παρ'αυτού οπιζόμενος. Ανακριτικές δε πράξεις έχει δικαίωμα να ενεργήσει κάθε προϊστάμενος (ΣΕ 2962/85).

2.3 ΕΝΟΡΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΗ

Ένορκη διοικητική εξέταση (ΕΔΕ) ενεργείται κάθε φορά που η υπηρεσία έχει σοβαρές υπόνοιες ή σαφείς ενδείξεις για τη διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος²⁷. Η εξέταση αυτή αποσκοπεί στη συλλογή στοιχείων για τη διαπίστωση της τέλεσης πειθαρχικού παραπτώματος και τον προσδιορισμό των προσώπων που τυχόν ευθύνονται, καθώς και στη διερεύνηση των συνθηκών κάτω από τις οποίες αυτό έχει τελεστεί. Η ένορκη διοικητική εξέταση δε συνιστά έναρξη πειθαρχικής δίωξης. Η ένορκη διοικητική εξέταση διατάσσεται από οποιονδήποτε πειθαρχικώς προϊστάμενο και ενεργείται από μόνιμο υπάλληλο με βαθμό τουλάχιστον Α' του ίδιου υπουργείου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου και σε καμία περίπτωση κατώτερου βαθμού εκείνου στον οποίο αποδίδεται η πράξη. Κατ' εξαίρεση η ενέργεια της ένορκης διοικητικής εξέτασης μπορεί να ανατίθεται και σε μόνιμο δημόσιο υπάλληλο τουλάχιστον με βαθμό Α' άλλου υπουργείου, ή προκειμένου για νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, του υπουργείου που το εποπτεύει, για τη διασφάλιση της αντικειμενικότητας της ένορκης διοικητικής εξέτασης ή εφόσον συντρέχουν ειδικοί λόγοι οι οποίοι παρατίθενται στην πράξη ανάθεσης. Η ένορκη διοικητική εξέταση ολοκληρώνεται με την υποβολή αιτιολογημένης έκθεσης του υπαλλήλου που την ενεργεί. Η έκθεση αυτή υποβάλλεται, με όλα τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν, στον πειθαρχικώς προϊστάμενο ο οποίος διέταξε τη διενέργεια της εξέτασης. Εφόσον με την έκθεση διαπιστώνεται η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος από συγκεκριμένο υπάλληλο, ο πειθαρχικώς προϊστάμενος υποχρεούται να ασκήσει πειθαρχική δίωξη. Διατάξεις που προβλέπουν τη διενέργεια ένορκων διοικητικών εξετάσεων οποιασδήποτε μορφής από ειδικά όργανα δε θίγονται.

2.4 ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΣΗ

Η διατύπωση του νόμου στο άρθρο 128 § 1 ΥΚ δεν είναι απόλυτη και αδιάστικτη ως προς το ζήτημα του υπό οποιοσδήποτε συνθήκες αποκλεισμού της

²⁷ Άρθρο 127 Υπαλληλικού Κώδικα

ανακρίσεως όταν τονίζει ο νομοθέτης ενσυνειδήτως ότι «κατ'εξαιρέση δεν είναι υποχρεωτική η ανάκριση στις ακολουθούσες περιπτώσεις» που σημαίνει ότι το δικαστήριο παρά ταύτα πρέπει να έχει (και έχει) τη δυνατότητα να θεωρήσει π.χ. λόγω πλοκής και επιπτώσεων ορισμένης υποθέσεως, το στάδιο της ανακρίσεως ως υποχρεωτικό, αν και κατ'αρχήν εμπίπτει σε μία από τις απαριθμούμενες περιπτώσεις (ΣΕ 2839/2000, ανάγκη ειδικωτέρας και σαφούς ερεύνης των συγκεκριμένων συνθηκών τελέσεως του αποδιδόμενου πειθαρχικού αδικήματος (ΣΕ 1582, 2839/2000, ανεπαρκής ανάκριση υφισταμένης στον προσφεύγοντα ψυχιατρικής νόσου, ως ψυχωσική συνδρομή σχιζοφρενικού τύπου, και ΣΕ 1072/2001), η τυχόν συνδρομή λόγων που αίρουν το καταλογιστόν και ενδεχομένως δικαιολογούν απόλυση λόγω πνευματικής ανικανότητας (ΣΕ 3733/99), ή μη περιλαμβάνουσα όλα τα πειθαρχικά παραπτώματα ανάκριση (ΣΕ 4255/99).

Πειθαρχική ανάκριση διεξάγεται υποχρεωτικά κατά τη διαδικασία ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου. Κατ' εξαιρέση δεν είναι υποχρεωτική η ανάκριση στις ακόλουθες περιπτώσεις²⁸ :

- α) όταν τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση του πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτουν από το φάκελο κατά τρόπο αναμφισβήτητο,
- β) όταν ο υπάλληλος ομολογεί με την απολογία του κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση ότι διέπραξε το πειθαρχικό παράπτωμα,
- γ) όταν ο υπάλληλος συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω κατά τη διάπραξη ποινικού αδικήματος που αποτελεί συγχρόνως και πειθαρχικό παράπτωμα,
- δ) όταν έχει προηγηθεί ανάκριση ή προανάκριση συμφώνως με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας για ποινικό αδίκημα που αποτελεί και πειθαρχικό παράπτωμα,
- ε) όταν έχει διενεργηθεί, πριν την έκδοση του παραπεμπτηρίου εγγράφου ή της ένστασης, ΕΔΕ ή άλλη ένορκη εξέταση κατά την οποία διαπιστώθηκε διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος από συγκεκριμένο υπάλληλο. Το ίδιο ισχύει όταν η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτει από έκθεση δικαστικού οργάνου ή άλλου ελεγκτικού οργάνου της διοίκησης.

Η ομολογία κατά την περίπτωση β' §1 άρθρο 128 ΥΚ ως στοιχείο δικαιολογούν την παράλειψη της ανακρίσεως ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου ως περιττή σε σχέση με την επιχείρηση της διωκομένης πράξεως ή παραλείψεως ή της ενοχής του εγκαλουμένου πρέπει, κατά τα είδη εκτεθέντα, να είναι κατά πρώτον

²⁸ Άρθρο 128 Υπαλληλικού Κώδικα

προϊόν ελευθέρως διαμορφωμένης βουλήσεως, να εκφράζεται χωρίς επηρεασμούς από εξωτερικές αιτίες και επιδιώξεις και επιπλέον να προκύπτει αναμφιβόλως ως αποτέλεσμα της ελευθερίας εκφράσεως γνώμης του διωκομένου από την εκτίμηση των στοιχείων του φακέλλου, λαμβανομένου πάντοτε υπόψη ότι αυτός είχε την ευχέρεια και την δυνατότητα ν'αμφισβητήσει είτε την πειθαρχικώς διωκομένη πράξη ή παράλειψη είτε την σχέση του (ενοχή του) ως προς αυτήν. Η ομολογία από τη φύση της σχετίζεται πάντοτε με πραγματικά περιστατικά (πράξεις ή παραλείψεις) σε αναφορά προς τα οποία η εκτίμηση (ή αναφορά) του διοκωμένου είναι προδήλως δικαιολογημένη και κατανοητή ενόψει της γνώσεως των αντικειμενικών της περιπτώσεως δεδομένων και των αρνητικών για τα συμφέροντα του ομολογούντος συνεπειών της ομολογίας. Δεδομένου ότι η ομολογία καθ'αυτή συνιστά δικαίωμα κάθε υποκειμένου (και του υπαλλήλου) συνδεδεμένο με την προσωπικότητα και την προστασία αυτής, η ίδια ομολογία πρέι να διέπεται από τις αρχές της χρηστής και ειλικρινούς ενεργούσης διοικήσεως έτσι ώστε δεν θα ήταν επιτρεπτή προς συναγωγή ομολογίας συμπεριφορά ή εκδήλωση βουλήσεως δυναμένη να καλύπτεται ή να προκαλείται από πλείονες αιτίες και λόγους, αλλά πρέπει (η ομολογία) να στοχεύει και ν'αποβλέπει ενσυνειδήτως σε ορισμένο πραγματικό γεγονός και στην υπόψη πάντοτε κατάσταση.

Επίσης η ανάκριση ως στάδιο της πειθαρχικής διαδικασίας παρέλκει οσάκις τα συνιστώντα το πειθαρχικό αδίκημα πραγματικά περιστατικά (τόσον τα αφορώντα το αποδιδόμενο αδίκημα όσον και την ενοχή του διοκωμένου) αβιάστως προκύπτουν από τον φάκελλο με βεβαιότητα και δεν υπάρχει ανάγκη περαιτέρω εξακριβώσεως ή άλλως διευκρινήσεων (ΣΕ 1495/85, 999/92, 2033/96, 3489/98, 2843/99, 1582, 1738, 4336/2000).

Το θέμα της εκτιμήσεως και αξιολογήσεως των περιστατικών σε σχέση με τη συμπεριφορά του διοκωμένου ανήκει και στην αρμοδιότητα του ΣτΕ (όταν επί προσφυγής δικάζει κατά τον νόμο και την ουσία). Ως περίπτωση κατά την οποία δεν είναι αναγκαία οποιασδήποτε περαιτέρω έρευνας π.χ. ανάκριση εθεωρήθη και η ομολογία των πραγματικών περιστατικών από το διοκόμενο, έτσι ώστε «να μην αμφισβητούνται» πλέον (ΣΕ 3246/86, 2013/86, 3214/87, 2734/88, 1456/90, 5660, 1557, 2221/96, 2241, 2238/65, 1495/85, 2628/99), ή που δεν αμφισβήτησε ο διοκόμενος κατά την πειθαρχική διαδικασία 'εάν δεν του έχει δοθεί τέτοια δυνατότητα έπρεπε κατά τη νομολογία αυτή να το αμφισβητήσει μέχρι και με την ενώπιον του ΣτΕ προσφυγή του (ΣΕ 913, 3355, 4574/95, 1229, 1557/96, 1488/97, 2907/98, 4658/95, 78, 2843, 2844/99, 2334, 4204/2001)' , ή για την οποία ενόψη

πάντως της καθόλα εγκύρου ομολογίας (ΣΕ 655, 4364/96) διαρκούσης της πειθαρχικής διαδικασίας (ΣΕ 2628/99) δεν υπάρχει ανάγκη περαιτέρω διευκρινήσεων (ΣΕ 3214/87, 1891, 2084/88, 1503, 3847/89, 2175/90, 1061/91, 3972/92, 3096/95, 4495/96, 2537/2001) π.χ. επειδή ο διωκόμενος εξήγησε τους λόγους διαπράξεως, εδήλωσε μεταμέλεια και εξήτησε την επιείκεια του πειθαρχικού συμβουλίου (ΣΕ 2175/90, 499/95) ή επειδή υπάρχει και καταδικαστική ποινική απόφαση σε βάρος του (ΣΕ 3559/91). Πολύ δε περισσότερο όταν έχει ομολογηθεί «πλήρως» η τ'έλεση της πράξεως (π.χ. κατά την γραπτή ή την προφορική αποογία ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, ΣΕ 1061/91, 959/99, 4336/2000). Κατά μειοψηφήσασα όμως άποψη (ΣΕ 4658/96) που πρέπει να θεωρηθεί ως ορθότερα ενόψει του αυστηρού χαρακτήρος και των ιδιαιτεροτήτων της πειθαρχικής διώξεως και διαδικασίας η διενέργεια ανακρίσεως στην περίπτωση της «ομολογίας» δεν πρέπει ν'απαιτείται παρά μόνον εάν η διοίκηση εγνωστοποίησε κατά τη διάρκεια της πειθαρχικής διαδικασίας στον διωκόμενο ότι η ομολογία του ή μη αμφισβήτηση από αυτόν των αποδιδομένων αδικημάτων συνεπάγεται την μη περαιτέρω διεύρηνση δια της διεξαγωγής ανακρίσεως ή εάν ο ίδιος συνένεσε ρητώς στη μη διεξαγωγή ανακρίσεως. Η εν λόγω εξαίρεση είναι σκόπιμη και χρήσιμη, δεδομένου ότι δεν αποκλείεται η ομολογία να είναι προσχηματική ή ν'αποβλέπει σε άλλους στόχους σε βάρος της αρπότητας και της δικαίας διεξαγωγής της πειθαρχικής δίκης.

Εκρίθη επίσης νομολογιακώς ότι κακώς επεβλήθη η ποινή της οριστικής παύσεως εφόσον ο τιμωρηθείς προέβαλε ότι η παραμονή του εκτός Ελλάδος ήτο δικαιολογημένη προς συνέχιση της θεραπείας του, ζητήσας να εξετασθεί και από ιατρούς της υπηρεσίας, επεκαλέσθη δε ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου και προφορικός ότι η απουσία του ωφείλετο σε λόγους υγείας (ΣΕ 2084/88), ενώ εθεωρήθη ότι καλύπτεται η μη διενέργεια ανακρίσεως (δηλαδή αρκεί η Ε.Δ.Ε) όταν ο τιμωρηθείς τόσο στην έγγραφη απολογία του όσο και κατά την παρουσία του ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου ομολόγησε τις οικονομικές ατασθαλίες του που απέδωσε σε βαρεία αμέλειά του (ΣΕ 3847/89, 1495/85, 3214/87, 1891/88, 2843/99). Δεν καλύπτεται η μη διενέργεια ανακρίσεως όταν ο διωκόμενος ανακαλεί ή αρνείται την ομολογία του (ΣΕ 2503/90, 1613/2000) ή πάντως αμφισβητεί αυτήν (ΣΕ 3792/92).

Σχετικά με τη σύνδεση της παράλειψης της ανακρίσεως με την έκταση εφαρμογής του αυτοφώρου κατά τον ΠΚ αδικήματος, που προσδιορίζεται στο άρθρο 242 ΚΠΔ όπου παρατηρού με τα εξής: Αυτόφωρο είναι το ποινικό αδίκημα όταν ο δράστης καταλαμβάνεται κατά την διάρκεια διαπράξεως της πράξεως ή προσφάτως μετά την τέλεση αυτής, που κατά νόμον υπάρχει «όταν αμέσως μετά την πράξη ο

δράστης καταδιώκεται υπό δημοσίας δυνάμεως ή υπό του παθόντος ή δια δημοσίας κραυγής όπως και όταν κατελήφθη οπουδήποτε φέρων αντικείμενα ή ίχνη από τα οποία συνάγεται ότι αυτός διέπραξε την πράξη σε εγγύτατο χρόνο». Ουδέποτε βεβαίως υπάρχει το αυτόφωρο αδίκημα όταν παρήλθε ολόκληρη η επόμενη ημέρα από την τέλεση της πράξεως (άρθρο 242 §2 ΚΠΔ). Το ποινικό αδίκημα πρέπει ταυτοχρόνως κατά την αντικειμενική και υποκειμενική του υπόσταση να αποτελεί και πειθαρχικό αδίκημα, διότι τότε μόνον δικαιολογείται η παράλειψη της ανακρίσεως ως εκ του αυταποδείκτου δηλαδή και αναμφισβητήτου χαρακτήρος των πραγματικών περιστατικών και της ενοχής του δράστου μεταξύ των δύο αδικημάτων.

Με βάση τ'ανωτέρω δεν αποτελεί οπωσδήποτε ανάκριση ή παρεμφερή διαδικασία ικανοποιούσα τους όρους του ΥΚ η προανάκριση που διαξάγεται με συνοπτική διαδικασία από ανακριτικούς υπαλλήλους σύμφωνα με τον ΚΠοινΔ (ΣΕ 1867/86), ούτε βεβαίως η προανάκριση που διενεργείται στα αυτόφωρα εγκλήματα χωρίς παραγγελία του εισαγγελέως και πριν από την έγερση της ποινικής αγωγής κατά τ'άρθρα 43 §1, 243, 245, 246 ΚποινΔ (ΣΕ 1867/86). Αντιθέτως ικανοποιούνται οι απαιτήσεις του ΥΚ όταν η διεξαχθείσα και προηγηθείσα ανάκριση ή προανάκριση συμφώνως προς τις διατάξεις του ΚΠΔ αναφέρεται σε ποινικό αδίκημα που ταυτοχρόνως αποτελεί και πειθαρχικό.

Κατά μείζονα λόγο δεν απαιτείται ανάκριση ούτε εξέταση μαρτύρων κ.τ.λ. όταν έχει δημοσιευθεί αμετάκλητη ποινική απόφαση πριν από την ημέρα συνεδριάσεως του πειθαρχικού συμβουλίου ενόψει της δεσμεύσεως από τα διαπιστούμενα στην απόφαση πραγματικά περιστατικά που φέρονται ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου (καταδικαστικά, ΣΕ 892/88 ή αθωωτικά, ΣΕ 1474/88), δοθέντος ότι κάθε σχετική πειθαρχική ανακριτική πράξη θα ήταν κατ'αρχήν τουλάχιστον περιττή (ΣΕ 2153/87, 3109/88, 3196/81). Ο ν. θεωρεί επίσης ως έχοντα την ίδια βαρύτητα από πλευράς ανάγκης διεξαγωγής ανακρίσεως σε σχέση με ποινικό αδίκημα και συγχρόνως είναι και πειθαρχικό (άρα η πειθαρχική ανάκριση καθίσταται περιττή) όταν έχει διενεργηθεί πριν από την έκδοση παρεπεμπτηρίου εγγράφου ή την άσκηση της ενστάσεως Ε.Δ.Ε. που διεπίστωσε την τέλεση πειθαρχικού παραπτώματος από ορισμένο υπάλληλο ή έκθεση δικαστικού οργάνου, τέλος, άλλου ελεγκτικού οργάνου της διοικήσεως στην αρμοδιότητα του οποίου υπάγεται η άσκηση διοικητικού ελέγχου (όπως π.χ. όργανα ΣΔΟΕ).

Επίσης έχει νομολογηθεί ότι ο ενεργών την πειθαρχική ανάκριση υπάλληλος νομίμως λαμβάνει υπόψη ενόρκους καταθέσεις μαρτύπων που ελήφθησαν στο πλαίσιο προηγούμενης Ε.Δ.Ε. (ΣΕ 4567/25), ενώ οι ανωμοτί καταθέσεις (ΣΕ 1475/88) δεν

μπορούν να θεμελιώσουν την κρίση περί «αναμιφβολως» από τον φάκελλο προκυπτόντων πραγματικών περιστατικών. Δεν συνιστά επίσης κατά την έννοια του νόμου επαρκή ανάκριση η προ πάσης πειθαρχικής διώξεως απλή διενέργεια Ε.Δ.Ε. ή ερεύνης, η οποία περιορίζεται σε άτυπη συλλογή και καταγραφή πληροφοριών και στοιχείων περί του εικαζομένου πειθαρχικού παραπτώματος και των συνθηκών τελέσεως αυτού (ΣΕ 321, 1789/82, 755, 2759, 2760/84) χωρίς να στρέφεται κατά του προσώπου του διωκομένου (ΣΕ 1405/91, 2785/92), ούτε πολύ περισσότερο επαρκεί η διενέργεια Ε.Δ.Ε. προ της πειθαρχικής διώξεως που αποβλέπει απλώς στη συλλογή στοιχείων για το πειθαρχικό αδίκημα και τις συνθήκες διαπράξεώς του (ΣΕ 2720, 2121/85, 1476, 1477/87, 1488/97).

Η ανάκριση δεν συνδέεται κατ'ανάγκη με την πειθαρχική δίωξη, ιδίως όταν χωρεί οίκοθεν από την μονοτελή ή την πολυμελή δικαιοδοσία, δυνάμενη ν' απολήξει στην έκδοση απαλλακτικής αποφάσεως, χωρίς μάλιστα να προηγηθεί κλήση σε απολογία. Επίσης η διενέργεια ανακρίσεως, αποβλέπουσα στη συμπλήρωση τυχόν προηγηθείσας προανακρίσεως ή Ε.Δ.Ε., δεν είναι πάντοτε υποχρεωτική (ΣΕ 1938/90), δεν είναι πάντοτε υποχρεωτική (ΣΕ 3337/74), και η τυχόν εξέταση του διωκομένου κατά το στάδιο της Ε.Δ.Ε. ή της πειθαρχικής ανακρίσεως δεν αποπληρώνει την κλήση προς απολογία (ΣΕ 398/65). Οσάκις όμως έχει διενεργηθεί ανάκριση προσδιορίζει από πλευράς εκτάσεως πραγματικών στοιχείων τα πλαίσια της περαιτέρω πορείας της πειθαρχικής δίκης (ΣΕ 3032/84). Επί υπερεσικακού πειθαρχικού συμβουλίου αρμόδιο να διατάξει τη διενέργεια ανακρίσεως είτε αρχικώς είτε συμπληρωματικώς είναι μόνο το συμβούλιο αυτό και όχι μεμονωμένο μέλος, έστω και αν πρόκειται για τον πρόεδρο αυτού (ΔΕΑΘ 2378/88, ΣΕ 3289/91). Ορίζεται δε από το υπηρεσιακό πειθαρχικό συμβούλιο ως ανακριτής υπάλληλος που είναι μέλος του ή άλλος υπάλληλος του νομικού προσώπου στο οποίο ανήκει ο διωκόμενος ή και άλλου ΝΠΔΔ (ΣΕ 2366/93). Εξάλλου η ανάγκη της, κατά τα μέχρι τούδε εκθέντα πλαίσια, διεξαγωγής ανακρίσεως καλύπτει οιασδήποτε βαρύτητας αδικήματα, που φέρονται ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, έστω και αν η τελικώς επιβληθείσα ποινή είναι το πρόστιμο (ΣΕ 1426/81). Νομολογιακώς εκρίθη ως επαρκής η διενέργεια Ε.Δ.Ε. εφόσον ο διωκόμενος απολογήθη εγγράφως επι των αποδιδόμενων κατηγοριών, τις οποίες λεπτομερώς αντέκρουσε στο πόρισμα δε της Ε.Δ.Ε. αναφέρεται ότι εξητάσθησαν οι προταθέντες μάρτυρες και μνημονεύονται περιληπτικώς οι ευρισκόμενες στο φάκελλο καταθέσεις τους (ΣΕ 3213/84). Επίσης εκρίθη ότι συνιστά την απαιτούμενη ειδική κρίση του πειθαρχικού συμβουλίου περί επαρκείας της προηγηθείσης Ε.Δ.Ε. η σκέψη με την οποία αποφαινεται ότι δηλαδή «για την υπό κρήση υπόθεση έχει διενεργηθεί

Ε.Δ.Ε. και έχουν συγκεντρωθεί όλα τ'απαραίτητα για την εκδίκασή της στοιχεία» (ΣΕ 1191/86).

Γενικώς εφόσον η προηγηθείσα ένορκη ανάκριση ή εξέταση από τον αμέσως πειθαρχικό προϊστάμενο εστρέφεται κατά του διωκομένου και είχε γίνει με ορισμένους τύπους, δεν υπάρχει ανάγκη διεξαγωγής ανακρίσεως ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου (ΣΕ 4436/86) ακόμα δε περισσότερο όταν έχει προηγηθεί προανάκριση. Ομοίως ως προαναφέρθη δεν είναι αναγκαία υποχρεωτικώς η ανάκριση όταν η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτει από έκθεση δικαστικού οργάνου ή άλλου ελεγκτικού της διοικήσεως οργάνου.

Η μονοτελής πειθαρχική δικαιοδοσία επιληφθείσα της πειθαρχικής διώξεως μπορεί να καλέσει προς απολογία και να τιμωρήσει τον διωκόμενο, χωρίς να διεξαγάγει ανάκριση και κατ'ακολουθία χωρίς την ανάγκη εξετάσεως μαρτύρων (ΣΕ 461/96), δεδομένου ότι η παρούσα παραγρ. αναφέρεται και καλύπτει μόνο τα πειθαρχικά συμβούλια (ΣΕ 320/71, 51/80, 2062, 3032/84, 1004, 2006, 3206, 3852/86, 1759, 650, 2031/87, 1361, 3864/88, 3563/89, 1977/90, 1852, 2880/93, 5724/95, 461, 2033, 2271, 2272/96). Σε περίπτωση όμως που ήθελε αποφασισθεί από τη μονοτελή δικαιοδοσία η διεξαγωγή ανακρίσεως αυτή πρέπει να γίνει κατά τους τύπους και τη διαδικασία της ανακρίσεως (ΣΕ 909/89). Έτσι εάν και μετά τη διενέργεια προανακρίσεως ο πειθαρχικός προϊστάμενος καλέσει τον υπάλληλο σε απολογία στη συνέχεια δε διαταχθεί να διενεργηθεί ανάκριση, τότε, μετά το πέρας αυτής και ενόψει του υλικού που συγκεντρώθη, ο διωκόμενος πρέπει να καλείται εκ νέου σε απολογία (ΣΕ 909/89), όπως και στην περίπτωση που η Ε.Δ.Ε. διεξήχθη προ της εκδόσεως του παραπεμπτηρίου εγγράφου (δηλαδή προ πάσης πειθαρχικής διώξεως) και όχι σε συνέχεια άλλης προανακρίσεως, η οποία βεβαίως δεν μπορεί ν'αποπληρώσει την υποχρεωτική ανάκριση ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, που απαιτεί ο νόμος (ΣΕ 3355/95, 78, 3733/99). Κατά συνέπεια η ανάκριση εδώ καθίσταται υποχρεωτική (ΣΕ 371, 599/78) λόγω των προκυψάντων νέων στοιχείων.

Η πειθαρχική ανάκριση διεξάγεται από υπάλληλο που μπορεί να είναι και μέλος του Υπηρεσιακού Συμβουλίου τουλάχιστον ομοιόβαθμο του διωκομένου .Δεν ενεργούν πειθαρχική ανάκριση :

- α) τα πρόσωπα κατά των οποίων στρέφεται το πειθαρχικό παράπτωμα,
- β) οι πειθαρχικώς προϊστάμενοι που έχουν εκδόσει την πειθαρχική απόφαση η οποία κρίνεται κατ'ένσταση,
- γ) τα πρόσωπα που έχουν ενεργήσει ένορκη διοικητική εξέταση και
- δ) τα πρόσωπα που έχουν ασκήσει την πειθαρχική δίωξη.

Κατά συνέπεια ο διζάγων την ανάκριση πρέπει (και μετά τον ν. 2190/94) σε κάθε περίπτωση να είναι αρχαιότερος του διωκομένου (ΣΕ 1708/96, 3847/2000). Έτσι εξαιρούνται οι επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου προσληφθέντες και δραστηριοποιούμενοι στη δημόσια διοίκηση, όχι όμως οι μετακλητοί και οι επί θητεία, που ασκούν δημοσίου δικαίου διοικητική δραστηριότητα, κατά μείζονα μάλιστα λόγο, αφού οι τελευταίοι ασκούν κατά νόμον και έργα πειθαρχικώς προϊσταμένου. Ως ανακριτής μπορεί να ορισθεί και μέλος του πειθαρχικού συμβουλίου, εφόσον βεβαίως έχει την ιδιότητα υπό την ανωτέρω έννοια του υπαλλήλου.

Η παραβίαση των εκτεθέντων κανόνων συνεπάγεται ακυρότητα των διενεργηθεισών ανκριτικών πράξεων και της ακολουθήσης διαδικασίας, διότι δημιουργεί αμάχητο τεκμήριο επηρεασμού της διαδικασίας και του πορίσματος (ΣΕ 3847, 3848/2000).

Επί ταυτοχρόνου προαγωγής ως αρχαιότερος θεωρείται ο κατά σειρά προηγούμενος (ΣΕ 4490/83, 3848/2000) δοθέντος ότι τούτο (αρχαιότητα) συνιστά διαφορισμό μεταξύ υπαλλήλων μη απαγορευόμενο ή μάλλον από το θετικό δίκαιο προκύπτοντα και οπωσδήποτε πάγια φυσική αρχή οργανώσεως και λειτουργίας της δημοσίας διοικήσεως.

Ο κανόνας αυτός κάμπτεται και νομίμως ενεργεί την ανάκριση υπάλληλος άλλου οποιουδήποτε κλάδου που δεν είναι ομοιόβαθμος και αρχαιότερος του διωκομένου, την δε σχετική ενολή παρέχει ο υπουργός (ΣΕ 115/88) ή ο διοικητής του οικείου ΝΠΔΔ (ΣΕ 2281/85). Εξάλλου εκρίθη ως νομίμως διενεργηθείσα η ανάκριση από υπάλληλο ανήκοντα σε κατώτερο μεν υπαλληλικό κλάδο (κατηγορία), πλην όμως είναι ανώτερος κατά βαθμό του διωκομένου (ΣΕ 1575/88), δεδομένου ότι ούτε η οργανωτική δομή της διοικήσεως ούτε η αρχή της στελεχώσεώς της από μόνιμους υπαλλήλους προσβάλλεται.

Κατά την ανωτέρω διάταξη χάριν της απροσωπολήπτου και αντικειμενικής διεξαγωγής της πειθαρχικής δίκης δεν επιτρέπεται στο αυτό πρόσωπο (όργανο) και στο πλαίσιο της πειθαρχικής διαδικασίας η σύμπτωση δύο ιδιοτήτων και ασυμβίβαστων δραστηριοτήτων, δηλαδή εκείνης του οργάνου που διεξάγει την ανάκριση και εκείνης που ως αρμόδιο προϊστάμενο όργανο έχει ασκήσει πειθαρχικές αρμοδιότητες, όπως π.χ. έχει ενεργήσει την παραπομπή του διωκομένου στο πειθαρχικό συμβούλιο (ΣΕ 4206/96) και γενικότερον έχει ασκήσει ουσιώδη επιρροή ως αρμόδιο όργανο στην έκβαση και την πρόοδο της πειθαρχικής δίκης ασχέτως επιβολής ή μη ποινής. Έτσι κώλυμα υφίσταται για προϊστάμενο που παρέπεμψε τον

διωκόμενο στο συμβούλιο ή σε άλλο πειθαρχικό όργανο με αρμοδιότητα επιβολής μεγαλύτερης ποινής, αφού η εν λόγω παραπομπή προϋποθέτει τη διενέργεια κρίσεως περί του θέματος αυτού (ΣΕ 749/81, 1001/92) και δεν είναι επιτρεπτή η σύμπτωση σ'ένα πρόσωπο των ιδιοτήτων του οργάνου που διεξήγαγε την ανάκριση και εκείνου που έχει ήδη ασκήσει στην ίδια υπόθεση πειθαρχική αρμοδιότητα (ΣΕ 4206/90). Εξάλλου ο ενεργήσας την διοικητική ανάκριση νομίμως εισηγείται να επιβληθούν αυστηρές κυρώσεις κατά του διωκόμενου, διότι τούτο δεν συνιστά άσκηση πειθαρχικής αρμοδιότητας, την οποία στην έκταση αυτή δεν έχει (ΣΕ 1699/65).

Ο εγκαλούμενος δικαιούται μέσα σε τρεις ημέρες από την κλήση του για εξέταση να ζητήσει την εξαιρέση εκείνου που διεξάγει την ανάκριση με έγγραφη αίτηση. Στην αίτηση πρέπει να εκτίθενται κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένο οι λόγοι της εξαιρέσης και να αναφέρονται τα στοιχεία στα οποία θεμελιώνονται οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί. Για την αίτηση εξαιρέσης αποφασίζει το υπηρεσιακό συμβούλιο χωρίς τη συμμετοχή εκείνου, του οποίου ζητείται η εξαιρέση, που αναπληρώνεται νομίμως. Αν η αίτηση γίνει δεκτή, οι ανακριτικές πράξεις που στο μεταξύ ενεργήθηκαν, είναι άκυρες και επαναλαμβάνονται εξ'αρχής. Όποιος διεξάγει ανάκριση, δικαιούται να ενεργήσει ανακριτικές πράξεις και εκτός της έδρας του. Επίσης δικαιούται να ζητήσει την ενέργεια ανακριτικών πράξεων και εκτός της έδρας του από οποιαδήποτε διοικητική αρχή. Η πειθαρχική ανάκριση είναι μυστική. Η πειθαρχική ανάκριση μπορεί να επεκταθεί στην έρευνα και άλλων παραπτωμάτων του ίδιου υπαλλήλου εφόσον προκύπτουν επαρκή στοιχεία. Καθήκοντα γραμματέα εκτελεί υπάλληλος ο οποίος ορίζεται από τον ενεργούντα την ανάκριση .

Ανακριτικές πράξεις είναι²⁹:

- α) η αυτοψία,
- β) η εξέταση μαρτύρων,
- γ) η πραγματογνωμοσύνη
- δ) η εξέταση του διωκόμενου.

Δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ανακριτικής πράξης θέμα που κατά το νόμο καλύπτεται α) από το απόρρητο της υπηρεσίας, εκτός αν συμφωνεί η αρμόδια αρχή ή β) από το κατά νόμο επαγγελματικό ή άλλο απόρρητο. Για την ανακριτική πράξη συντάσσεται έκθεση που υπογράφεται από όσους συνέπραξαν. Αν κάποιος απ' αυτούς είναι αναλφάβητος ή αρνείται να υπογράψει ή βρίσκεται σε φυσική αδυναμία να υπογράψει, γίνεται σχετική μνεία στην έκθεση.

²⁹ Άρθρο 129 Υπαλληλικού Κώδικα

Η αυτοψία, κατά κανόνα, διενεργείται αυτοπροσώπως από εκείνον που διεξάγει την πειθαρχική ανάκριση με την παρουσία γραμματέα³⁰. Η αυτοψία δημόσιων εγγράφων ή εγγράφων ιδιωτικών που έχουν κατατεθεί σε δημόσια αρχή, ενεργείται στο γραφείο όπου φυλάσσονται. Έγγραφα που κατέχονται από ιδιώτη, παραδίδονται στον ανακριτή και επιστρέφονται υποχρεωτικώς μετά το τέλος της πειθαρχικής διαδικασίας. Ο ανακριτής, ύστερα από αίτηση του ιδιώτη, υποχρεούται να χορηγεί ατελώς απόδειξη παραλαβής και επίσημο αντίγραφο των εγγράφων που παραλήφθηκαν. Κατ' εξαίρεση η αυτοψία ιδιωτικών εγγράφων, τα οποία είναι απολύτως αναγκαία για τη διεκπεραίωση τρέχουσας υπόθεσης του κατόχου τους ή άλλου προσώπου, διενεργείται από τον ανακριτή στον τόπο όπου βρίσκονται.

Οι μάρτυρες εξετάζονται ενόρκως σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας³¹. Η μη εμφάνιση ή η άρνηση κατάθεσης του μάρτυρα χωρίς εύλογη αιτία αποτελεί πλημμέλημα. Εύλογη αιτία θεωρείται και η συγγένεια του διωκόμενου με το μάρτυρα σε ευθεία γραμμή ή έως και τον δεύτερο βαθμό σε πλάγια γραμμή. Ο διωκόμενος δικαιούται κατά τη διάρκεια της πειθαρχικής ανάκρισης και της ένορκης διοικητικής εξέτασης και μέχρι το τέλος της εξέτασής του να ζητήσει εγγράφως την εξέταση μαρτύρων. Ο ανακριτής υποχρεούται να εξετάσει πέντε τουλάχιστον από τους προτεινόμενους μάρτυρες.

Ως πραγματογνώμονες ορίζονται δημόσιοι υπάλληλοι, υπάλληλοι νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και ο.τ.α. καθώς και αξιωματικοί των ενόπλων δυνάμεων, των σωμάτων ασφαλείας και του λιμενικού σώματος³². Οι πραγματογνώμονες πριν από τη διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης, ορκίζονται σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

Κατά την πειθαρχική ανάκριση καλείται οπωσδήποτε για εξέταση ο διωκόμενος υπάλληλος³³. Ο υπάλληλος εξετάζεται ανωμοτί και μπορεί να παρίσταται μετά δικηγόρου. Η μη προσέλευση του διωκόμενου ή η άρνησή του να εξετασθεί, δεν εμποδίζει την πρόοδο της ανάκρισης.

Ο πρόεδρος του υπηρεσιακού συμβουλίου όταν λάβει το παραπεμπτήριο έγγραφο, ορίζει ως εισηγητή της πειθαρχικής υπόθεσης ένα από τα μέλη του συμβουλίου, στο οποίο και παραδίδεται ο φάκελος³⁴. Ο πρόεδρος του υπηρεσιακού συμβουλίου, όταν διαβιβαστεί σε αυτόν το πόρισμα της πειθαρχικής ανάκρισης, ή, σε

³⁰ Άρθρο 130 Υπαλληλικού Κώδικα

³¹ Άρθρο 131 Υπαλληλικού Κώδικα

³² Άρθρο 132 Υπαλληλικού Κώδικα

³³ Άρθρο 133 Υπαλληλικού Κώδικα

³⁴ Άρθρο 134 Υπαλληλικού Κώδικα

περίπτωση μη διενέργειας ανάκρισης, όταν κρίνει ότι η υπόθεση είναι ώριμη για συζήτηση, την εισάγει στο υπηρεσιακό συμβούλιο για να αποφασίσει την κλήση σε απολογία του διωκόμενου υπάλληλου ή την απαλλαγή του χωρίς αυτή.

2.5 ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Πειθαρχική ποινή δεν επιβάλλεται, εάν ο υπάλληλος δεν κληθεί προηγουμένως σε απολογία³⁵. Η εξέταση του διωκόμενου κατά το στάδιο της ένορκης διοικητικής εξέτασης ή της πειθαρχικής ανάκρισης δεν αναπληρώνει την κλήση σε απολογία. Στην κλήση σε απολογία καθορίζεται σαφώς το αποδιδόμενο πειθαρχικό παράπτωμα και τάσσεται εύλογη προθεσμία για απολογία. Η προθεσμία αυτή δεν μπορεί να είναι βραχύτερη από δύο ημέρες, όταν ο υπάλληλος καλείται σε απολογία από τον πειθαρχικώς προϊστάμενο και από τρεις ημέρες όταν αυτός καλείται από συμβούλιο. Η προθεσμία για απολογία μπορεί να παραταθεί μία μόνο φορά και έως το τριπλάσιο της αρχικής προθεσμίας μετά από αιτιολογημένη έγγραφη αίτηση του διωκόμενου. Εκπρόθεσμη απολογία λαμβάνεται υποχρεωτικώς υπόψη, εφόσον υποβάλλεται πριν από την έκδοση της απόφασης. Η παράλειψη της κλήσης σε απολογία καλύπτεται από την υποβολή έγγραφης απολογίας. Μετά την κλήση σε απολογία η υπόθεση περατούται με την έκδοση απόφασης.

Η απολογία υποβάλλεται εγγράφως³⁶. Ενώπιον συλλογικού πειθαρχικού οργάνου επιτρέπεται στο διωκόμενο και η προφορική συμπληρωματική απολογία. Η απολογία παραδίδεται με απόδειξη στο όργανο το οποίο καλεί σε απολογία. Μπορεί όμως και να αποσταλεί ταχυδρομικώς με συστημένη επιστολή ή να κατατεθεί σε δημόσια αρχή για αποστολή. Στις περιπτώσεις του προηγούμενου εδαφίου το εμπρόθεσμο της υποβολής της κρίνεται από το χρόνο της ταχυδρόμησης ή της κατάθεσης στη δημόσια αρχή. Πριν από την απολογία ο διωκόμενος έχει δικαίωμα να λάβει γνώση του φακέλου της πειθαρχικής υπόθεσης. Το γεγονός ότι έλαβε γνώση, αποδεικνύεται με πράξη η οποία υπογράφεται από τον υπάλληλο, ο οποίος τηρεί το φάκελο και το διωκόμενο ή μόνο από τον πρώτο, αν ο δεύτερος αρνηθεί να υπογράψει. Αν ο διωκόμενος υπάλληλος δεν υπηρετεί στην έδρα του οργάνου που τον καλεί σε απολογία, του χορηγείται σχετική άδεια. Με την απολογία του ο υπάλληλος έχει δικαίωμα να ζητήσει εύλογη προθεσμία για να υποβάλει έγγραφα

³⁵ Άρθρο 135 Υπαλληλικού Κώδικα

³⁶ Άρθρο 136 Υπαλληλικού Κώδικα

στοιχεία. Η παροχή της προθεσμίας και η διάρκειά της εναπόκειται στην κρίση του οργάνου το οποίο τον καλεί σε απολογία.

Μετά την υποβολή της απολογίας ή την παρέλευση της προθεσμίας υποβολής της ο πρόεδρος του υπηρεσιακού συμβουλίου προσδιορίζει με πράξη του την ημέρα κατά την οποία θα συζητηθεί η υπόθεση³⁷. Η ημέρα, η ώρα και ο τόπος της συνεδρίασης ανακοινώνονται εγγράφως στο διωκόμενο πριν από τέσσερις τουλάχιστον ημέρες. Ο διωκόμενος υπάλληλος έχει δικαίωμα να παραστεί είτε αυτοπροσώπως είτε δια ή μετά πληρεξουσίου δικηγόρου ενώπιον των υπηρεσιακών συμβουλίων και του διοικητικού συμβουλίου. Η μη προσέλευση του διωκόμενου δεν εμποδίζει την πρόοδο της διαδικασίας. Αν το υπηρεσιακό συμβούλιο κρίνει ανεπαρκή τα αποδεικτικά στοιχεία, αναβάλλει την κρίση της υπόθεσης και διατάσσει συμπληρωματική ανάκριση. Η υπηρεσία του διωκόμενου υποχρεούται να του χορηγήει ανάλογη άδεια για να προσέλθει ενώπιον συλλογικού πειθαρχικού οργάνου κατά την κρίση της υπόθεσής του.

Μέλη του υπηρεσιακού συμβουλίου που δε δικαιούνται να διεξάγουν ανάκριση ή έχουν διενεργήσει πειθαρχική ανάκριση στην κρινόμενη υπόθεση, κωλύονται να μετάσχουν στη σύνθεσή του κατά την κρίση της υπόθεσης αυτής³⁸. Ο διωκόμενος μπορεί με έγγραφη αίτησή του να ζητήσει την εξαίρεση μελών του υπηρεσιακού συμβουλίου με την προϋπόθεση ότι με τα υπόλοιπα μέλη υπάρχει απαρτία. Η αίτηση αυτή που υποβάλλεται δύο τουλάχιστον ημέρες πριν από την συζήτηση της υπόθεσης, πρέπει να περιέχει κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένο τους λόγους της εξαίρεσης και να συνοδεύεται από τα στοιχεία με τα οποία αυτοί αποδεικνύονται. Για την αίτηση εξαίρεσης το υπηρεσιακό συμβούλιο αποφασίζει αιτιολογημένα με συμμετοχή των

νομίμων αναπληρωτών των μελών των οποίων ζητείται η εξαίρεση. Τα μέλη που εξαιρούνται, αντικαθίστανται από τα αναπληρωματικά τους. Αν εξαιρεθεί το τακτικό και το αναπληρωματικό του μέλος, το συμβούλιο συνεδριάζει με τα υπόλοιπα μέλη του εφόσον έχει απαρτία. Η εξαίρεση αναπληρωματικού μέλους μπορεί να ζητηθεί και την ημέρα της συνεδρίασης. Στην περίπτωση αυτή το συμβούλιο αποφασίζει αμέσως επί της αιτήσεως εξαίρεσεως με τα υπόλοιπα μέλη του. Αποκλείεται να μετάσχει στο υπηρεσιακό συμβούλιο ο ανακριτής ή αυτός που συμμετείχε στο υπηρεσιακό συμβούλιο κατά την πρώτη κρίση. Δεν μπορούν να εξαιρεθούν μέλη τακτικά ή

³⁷ Άρθρο 137 Υπαλληλικού Κώδικα

³⁸ Άρθρο 138 Υπαλληλικού Κώδικα

αναπληρωματικά περισσότερα από τα απαιτούμενα για να έχει το υπηρεσιακό συμβούλιο απαρτία.

2.6 ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Η κλήση σε απολογία και κάθε πρόσκληση ή ειδοποίηση του διωκόμενου επιδίδονται με δημόσιο όργανο στον ίδιο προσωπικά ή στην κατοικία του σε πρόσωπο με το οποίο συνοικεί³⁹. Εάν δεν καταστεί δυνατή η επίδοση, το έγγραφο της κλήσης σε απολογία τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του υπαλλήλου και συντάσσεται πρωτόκολλο που υπογράφεται από ένα μάρτυρα. Για την επίδοση αυτή συντάσσεται αποδεικτικό. Σε περίπτωση άρνησης παραλαβής αυτός που διενεργεί την επίδοση, συντάσσει πράξη στην οποία βεβαιώνεται η άρνηση. Αν ο υπάλληλος είναι άγνωστης διαμονής, το έγγραφο της κλήσης σε απολογία τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του και συντάσσεται σχετικό αποδεικτικό.

Το πειθαρχικό όργανο εκτιμά ελευθέρως τις αποδείξεις⁴⁰. Για να μορφώσει την κρίση του, μπορεί να λάβει υπόψη του και αποδεικτικά στοιχεία που δεν προκύπτουν από την πειθαρχική διαδικασία αλλά από άλλη νόμιμη διαδικασία, εφ' όσον έλαβε γνώση τους ο διωκόμενος. Συναφή πειθαρχικά παραπτώματα τα οποία διαπιστώνονται κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο της ίδιας πειθαρχικής κρίσης μόνον εφόσον ο διωκόμενος κληθεί σε απολογία και γι' αυτά. Η κρίση πρέπει να στηρίζεται σε αποδεδειγμένα πραγματικά γεγονότα και να είναι ειδικώς αιτιολογημένη.

Η πειθαρχική απόφαση διατυπώνεται εγγράφως. Στην απόφαση μνημονεύονται⁴¹:

- α) ο τόπος και ο χρόνος έκδοσής της,
- β) το ονοματεπώνυμο, η ιδιότητα και ο βαθμός του μονομελούς πειθαρχικού οργάνου ή των μελών του συλλογικού πειθαρχικού οργάνου,
- γ) το ονοματεπώνυμο, η ιδιότητα και ο βαθμός του κρινόμενου,
- δ) τα πραγματικά περιστατικά και στοιχεία που συνιστούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του πειθαρχικού παραπτώματος, προσδιορισμένα κατά τόπο και χρόνο,

³⁹ Άρθρο 139 Υπαλληλικού Κώδικα

⁴⁰ Άρθρο 140 Υπαλληλικού Κώδικα

⁴¹ Άρθρο 141 Υπαλληλικού Κώδικα

- ε) η υποβολή ή όχι απολογίας,
- στ) η αιτιολογία της απόφασης,
- ζ) η γνώμη των μελών του συλλογικού οργάνου που μειοψήφησαν και
- η) η απαλλαγή του κρινόμενου ή η ποινή που του επιβάλλεται.

Η παράλειψη των στοιχείων που αναφέρονται, δεν συνεπάγεται ακυρότητα της απόφασης, εφόσον αυτά προκύπτουν από το φάκελο της υπόθεσης. Η πειθαρχική απόφαση υπογράφεται από το όργανο που την εκδίδει. Όταν αυτή εκδίδεται από συλλογικό όργανο, υπογράφεται από τον πρόεδρο και το γραμματέα. Η πειθαρχική απόφαση κοινοποιείται σε αντίγραφο με τη φροντίδα της υπηρεσίας στον υπάλληλο και γνωστοποιείται στα όργανα που δικαιούνται να ασκήσουν ένσταση. Η απόφαση κοινοποιείται στον υπάλληλο. Στον υπάλληλο γνωστοποιούνται επίσης τα ένδικα μέσα που δικαιούται να ασκήσει. Η πειθαρχική απόφαση δεν ανακαλείται. Ανάκληση της πειθαρχικής απόφασης επιτρέπεται κατ' εξαίρεση σε περίπτωση πρόδηλης παρανομίας. Ανάκληση πειθαρχικής απόφασης μονομελούς οργάνου γίνεται ύστερα από σύμφωνη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου. Πειθαρχική απόφαση που υπόκειται σε ένσταση, δεν ανακαλείται. Η αίτηση για ανάκληση της πειθαρχικής απόφασης υποβάλλεται μέσα σε αποκλειστική προθεσμία 60 ημερών από την κοινοποίησή της στον υπάλληλο. Αν η ανάκληση δεν γίνει εντός τριμήνου, λογίζεται ότι το αίτημα της ανάκλησης έχει απορριφθεί.

2.7 ΕΝΣΤΑΣΗ – ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Οι αποφάσεις των πειθαρχικώς προϊσταμένων, εκτός του υπουργού και του διοικητή καθώς και του Δ.Σ., υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του αρμόδιου υπηρεσιακού συμβουλίου⁴². Οι αποφάσεις των υπηρεσιακών συμβουλίων που κρίνουν σε πρώτο βαθμό υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου, από τον υπάλληλο που τιμωρήθηκε, στις περιπτώσεις επιβολής της πειθαρχικής ποινής του προστίμου αποδοχών δύο (2) μηνών και άνω, της στέρησης του δικαιώματος για προαγωγή, του υποβιβασμού, της προσωρινής και οριστικής παύσης. Όλες οι αποφάσεις των υπηρεσιακών συμβουλίων που κρίνουν σε πρώτο βαθμό υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου, υπέρ της διοίκησης, κατά τα οριζόμενα στο εδάφιο β' της επόμενης παραγράφου. Οι μη οριστικές αποφάσεις σύμφωνα υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του

⁴² Άρθρο 142 Υπαλληλικού Κώδικα

δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου από τον υπάλληλο ή τη διοίκηση. Ένσταση ενώπιον του πρωτοβάθμιου ή δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου δικαιούνται να ασκήσουν: α) ο υπάλληλος που τιμωρήθηκε και β) υπέρ της διοίκησης ή υπέρ του υπαλλήλου κάθε ανώτερος πειθαρχικώς προϊστάμενος, οι πρόεδροι των Δ.Σ. και ο υπουργός ή ο γενικός γραμματέας περιφέρειας που ασκεί εποπτεία στο νομικό πρόσωπο. Η ένσταση ασκείται μέσα σε προθεσμία τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίηση της απόφασης στον υπάλληλο ή από την περιέλευσή της στα όργανα που δικαιούνται να ασκήσουν ένσταση. Η προθεσμία αυτή παρατείνεται κατά τριάντα ημέρες για εκείνους που διαμένουν στο εξωτερικό. Τα πειθαρχικά συμβούλια (πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια), όταν κρίνουν μετά από ένσταση του υπαλλήλου ή υπέρ του, δεν μπορούν να χειροτερεύουν τη θέση του. Όταν κρίνουν ένσταση υπέρ της διοίκησης, δεν μπορούν να επιβάλουν ελαφρότερη ποινή από αυτήν που επιβλήθηκε. Όταν ασκούνται ενστάσεις τόσο από τον υπάλληλο όσο και υπέρ της διοίκησης, το πειθαρχικό συμβούλιο τις κρίνει από κοινού και δεν δεσμεύεται ως προς την ποινή που θα επιβάλει. Η προθεσμία για την άσκηση ένστασης και η άσκησή της αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης με εξαίρεση τις πειθαρχικές ποινές στέρησης του δικαιώματος για προαγωγή και της προσωρινής και οριστικής παύσης. Η ένσταση κατά των αποφάσεων των πειθαρχικώς προϊσταμένων κατατίθεται στο αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο. Η ένσταση κατά αποφάσεων του πρωτοβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου κατατίθεται σ' αυτό, το οποίο τη διαβιβάζει αμελλητί στο δευτεροβάθμιο με τον πλήρη φάκελο της απόφασης. Τα δευτεροβάθμια υπηρεσιακά συμβούλια δεν μπορούν να χειροτερεύσουν τη θέση του υπαλλήλου όταν η ένσταση ασκείται από τον ίδιο ή υπέρ αυτού.

Την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας, το Δ.Σ. και Γ.Γ.Π. μπορούν να ζητήσουν, όταν έχει εκδοθεί καταδικαστική ποινική απόφαση και ο υπάλληλος, όταν έχει εκδοθεί αθωωτική ποινική απόφαση εντός αποκλειστικής προθεσμίας ενός (1) έτους από τη δημοσίευσή της⁴³. Η αίτηση για την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας απευθύνεται στο οικείο πρωτοβάθμιο ή δευτεροβάθμιο κατά περίπτωση πειθαρχικό συμβούλιο, στο οποίο υπαγόταν ο υπάλληλος κατά το χρόνο τέλεσης του παραπτώματος. Αν έχει εκδοθεί καταδικαστική ποινική απόφαση, κατά την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας, μπορεί να επιβληθεί πειθαρχική ποινή ανώτερη από αυτήν που είχε επιβληθεί. Αν έχει εκδοθεί αθωωτική ποινική απόφαση,

⁴³ Άρθρο 143 Υπαλληλικού Κώδικα

μπορεί να επιβληθεί ελαφρότερη ποινή ή να απαλλαγεί ο υπάλληλος. Όταν ο υπάλληλος είχε τιμωρηθεί με οριστική ή προσωρινή παύση ή υποβιβασμό, το υπηρεσιακό συμβούλιο μπορεί κατά την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας να αποφασίσει και τη βαθμολογική ή μισθολογική του αποκατάσταση. Αν δεν υπάρχει κενή θέση, ο υπάλληλος παραμένει υπεράριθμος και καταλαμβάνει την πρώτη θέση που θα κενωθεί.

2.8 ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗΣ – ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΠΟΙΝΩΝ ΔΑΠΑΝΕΣ

Η τελεσιδική απόφαση εκτελείται υποχρεωτικώς⁴⁴. Η εκτέλεση γίνεται από την οικεία υπηρεσία ή νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου. Παράλειψη εκτέλεσης της ποινής αποτελεί πειθαρχικό παράπτωμα. Σε περίπτωση απόρριψης προσφυγής κατά απόφασης που επιβάλλει την ποινή της οριστικής παύσης, η λύση της υπαλληλικής σχέσης επέρχεται αυτοδικαίως από τη δημοσίευση της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας. Κατά το χρόνο της προσωρινής παύσης ο υπάλληλος απέχει από κάθε υπηρεσία. Ο χρόνος της προσωρινής παύσης δεν θεωρείται χρόνος πραγματικής υπηρεσίας. Όποιος τιμωρείται με υποβιβασμό, δεν κρίνεται για προαγωγή πριν περάσει από την επιβολή της ποινής χρονικό διάστημα ίσο με το μισό του χρόνου που απαιτείται για προαγωγή. Η επιβολή της ποινής της στέρησης του δικαιώματος για προαγωγή περιλαμβάνει και το δικαίωμα επιλογής σε βαθμίδες καθηκόντων. Η πειθαρχική απόφαση η οποία επιβάλλει πρόστιμο, εκτελείται από τον προϊστάμενο της υπηρεσίας που εντέλλεται την πληρωμή των αποδοχών του υπαλλήλου. Αν λυθεί η υπαλληλική σχέση, το πρόστιμο εισπράττεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κώδικα για την είσπραξη δημοσίων εσόδων. Για την καταβολή βαρύνεται αποκλειστικά ο υπάλληλος που τιμωρήθηκε και όχι οι κληρονόμοι του. Το πρόστιμο υπολογίζεται στις αποδοχές που λαμβάνει ο υπάλληλος κατά το χρόνο έκδοσης της πρωτοβάθμιας πειθαρχικής απόφασης. Όταν αυτό ορίζεται έως στο 1/5 των αποδοχών του, παρακρατείται εφάπαξ από τις αποδοχές του πρώτου μήνα μετά την τελεσιδικία της απόφασης. Όταν είναι μεγαλύτερο, παρακρατείται τμηματικώς κατά μήνα. Η μηνιαία παρακράτηση καθορίζεται με την πειθαρχική απόφαση και δεν επιτρέπεται να είναι ανώτερη από το ένα πέμπτο (1/5) των αποδοχών του υπαλλήλου.

Διαγράφονται αυτοδικαίως η ποινή της επίπληξης μετά τρία (3) έτη, του προστίμου μετά πέντε (5) έτη και οι λοιπές ποινές, εκτός από την ποινή της οριστικής

⁴⁴ Άρθρο 144 Υπαλληλικού Κώδικα

παύσης, μετά δέκα (10) έτη, εφόσον κατά το αντίστοιχο χρονικό διάστημα ο υπάλληλος δεν τιμωρήθηκε με άλλη ποινή⁴⁵. Ο χρόνος της διαγραφής υπολογίζεται από την εκτέλεση της πειθαρχικής ποινής. Ο πειθαρχικός φάκελος ποινής που διαγράφεται, αφαιρείται από το προσωπικό μητρώο του υπαλλήλου, τίθεται στο αρχείο της υπηρεσίας και δεν επιτρέπεται εφεξής να αποτελεί στοιχείο κρίσης του.

Η πειθαρχική διαδικασία διεξάγεται ατελώς⁴⁶. Όταν διατάσσεται πραγματογνωμοσύνη, οι αμοιβές των πραγματογνωμόνων εκκαθαρίζονται από το πειθαρχικό όργανο και καταβάλλονται από το δημόσιο ή το οικείο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου.

Η παράβαση των διατάξεων του Κ.Ι.Δ. τιμωρείται πειθαρχικά από τα αρμόδια πειθαρχικά όργανα. Επιπλέον ο ιατρός που παραβιάζει διατάξεις του Κ.Ι.Δ. τιμωρείται με προσωρινή ανάκληση της άδειας ασκήσεως του επαγγέλματος και προσωρινή παύση από θέση που τυχόν κατέχει στο Δημόσιο για τουλάχιστον δύο (2) έτη και πρόστιμο ποσού πενήντα χιλιάδων (50.000,00) έως και διακοσίων χιλιάδων (200.000,00) ευρώ. Η ποινή επιβάλλεται με απόφαση του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, μετά από γνώμη του Εθνικού Συμβουλίου Ιατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, η οποία εκδίδεται μέσα σε προθεσμία είκοσι (20) ημερών από την αποστολή σχετικού ερωτήματος. Σε περίπτωση τελέσεως εκ νέου μίας από τις ανωτέρω παραβάσεις, επιβάλλεται υποχρεωτικά, με όμοια απόφαση, οριστική ανάκληση της άδειας ασκήσεως του επαγγέλματος και οριστική παύση. Ο ιατρός έχει δικαίωμα σε αποκατάσταση, αποζημίωση και επανόρθωση κάθε οικονομικής ή ηθικής βλάβης ή ζημίας που υπέστη από την εναντίον του άσκηση κάθε είδους αβάσιμης αναφοράς από φυσικά ή νομικά πρόσωπα. Κάθε ιατρός ο οποίος κατηγορείται στο πλαίσιο αστικής, ποινικής ή πειθαρχικής διαδικασίας έχει δικαίωμα απόλυτου σεβασμού της προσωπικότητάς του.

⁴⁵ Άρθρο 145 Υπαλληλικού Κώδικα

⁴⁶ Άρθρο 146 Υπαλληλικού Κώδικα

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Το Εθνικό Σύστημα Υγείας (Ε.Σ.Υ) ξεκίνησε το 1984 με στόχο να βοηθήσει τους Έλληνες πολίτες αναφορικά με το θέμα της περίθαλψης και γενικά με τα θέματα που αφορούν την υγεία και την κοινωνική ασφάλιση. Η σκέψη και η προσπάθεια τότε ήταν καλή, ο σχεδιασμός έξυπνος και σύγχρονος για την δεκαετία του 80.

Παρά το γεγονός ότι από το 1984 έως και σήμερα έχουν θεσπιστεί πολλοί νόμοι για τον εκσυγχρονισμό και την εξυγίανση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, τόσο οι πολίτες όσο και οι εργαζόμενοι είναι δυσαρεστημένοι και απογοητευμένοι από τη λειτουργία του συστήματος. Οι μεν γιατί νιώθουν ότι δεν τους παρέχεται η μέγιστη δυνατή ποιότητα υπηρεσιών που δικαιούνται και πληρώνουν καθημερινά μέσω της φορολογίας τους, ενώ οι δε γιατί θεωρούν ότι θα μπορούσε να υπάρχει καλύτερη οργάνωση και αντικειμενική αξιολόγηση των προσφερόμενων από αυτούς υπηρεσιών. Η αλήθεια βέβαια, όπως και σε όλες τις καταστάσεις όπου εμπλέκεται ο άνθρωπος παράγοντας βρίσκεται κάπου στη μέση.

Ωστόσο η κατάσταση θα μπορούσε να έχει βελτιωθεί αν οι ιθύνοντες στο χώρο της υγείας, είχαν αναρωτηθεί πραγματικά τους λόγους της δυσλειτουργίας και είχαν σκύψει επάνω σε κάθε πρόβλημα ξεχωριστά με ουσιαστική θέληση για την επίλυση του.

Όπως συμπεραίνουμε από την μελέτη που προηγήθηκε το Εθνικό Σύστημα Υγείας διαθέτει και τους κανόνες και τα μέσα για την επιβολή αυτών. Το ιδανικό θα ήταν να τηρούνται οι κανόνες που προβλέπονται από τις εκάστοτε νομοθετικές διατάξεις απαρέγκλιτα και να χρησιμοποιούνται τα μέσα με σύνεση και πραγματική θέληση εξάλειψης των αρνητικών φαινομένων στα πλαίσια ενός τόσο σημαντικού θεσμού όπως το Εθνικό Σύστημα Υγείας.

Σίγουρα, η τήρηση των κανόνων είναι πάρα πολύ σημαντική, αλλά μήπως θα λειτουργούσε με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα η επινότηση και υιοθέτηση ικανοποιητικών κινητρών για τους εργαζομένους; Μήπως η υπερβολική αυστηρότητα επιδεινώνει τα αρνητικά φαινόμενα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά στο χώρο της υγείας αντί να λειτουργεί ανασταλτικά;

Ίσως μία πειραματική μελέτη από αρμόδια και έμπειρα στελέχη στο χώρο της υγείας να μπορούσε να δώσει μια απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα.

Η επανεξέταση και αναδιαμόρφωση του Εθνικού Συστήματος Υγείας γίνεται ολοένα και πιο επιτακτική. Πολλώ δε μάλλον, σήμερα που η Ελληνική Οικονομία

βιώνει την μεγαλύτερη κρίση των τελευταίων τεσσάρων δεκαετιών και όλοι οι τομείς έχουν, θέλοντας και μη, μπει σε φάση αναδιοργάνωσης και ανασύνταξης προκειμένου να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα. Έτσι και το Εθνικό Σύστημα Υγείας θα πρέπει να αδράξει την ευκαιρία και να επαναπροσδιορίσει την ταυτότητα και τους στόχους του.

Για να πραγματοποιηθούν όμως όλα τα ανωτέρω, θα πρέπει να γίνει λεπτομερής επανεξέταση της αποτελεσματικότητας των πειθαρχικών μέσων από ομάδα αρμοδίων και έμπειρων στελεχών στο χώρο της Υγείας. Ίσως μόνο με αυτόν τον τρόπο να εξαλειφθούν τα αρνητικά φαινόμενα στο χώρο της Υγείας και να οδηγηθούμε στην ουσιαστική και ποιοτική παροχή υπηρεσιών του δημόσιου αγαθού που λέγεται Υγεία.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ :

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΝΟΜΟΣ ΥΠ'ΑΡΙΘΜ. 3418, 28 Νοεμβρίου 2005

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΝΟΜΟΣ ΥΠ'ΑΡΙΘΜ. 3528, 9 Φεβρουαρίου 2007

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΝΟΜΟΣ ΥΠ'ΑΡΙΘΜ. 2920, 27 Ιουνίου 2001

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΝΟΜΟΣ ΥΠ'ΑΡΙΘΜ. 2889, 2 Μαρτίου 2001

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΝΟΜΟΣ ΥΠ'ΑΡΙΘΜ. 3329, 4 Απριλίου 2005

ΒΙΒΛΙΑ :

Προεδρικό Διάταγμα ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 216/25-7-2001

Θεοδώρου Μ., Σαρρής Μ., Σούλης Σ., (1997). Συστήματα Υγείας και Ελληνική
Πραγματικότητα. Αθήνα.

Καρακατσάνης Αλ., Γαρδίκας Στ., (1995). Ατομικό Εργατικό Δίκαιο. Αθήνα –
Κομοτηνή.

Λεβέντης Γ., (1996). Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο. Αθήνα.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ :

www.iatronet.gr

www.diorismos.gr

www.healthview.gr

www.in.gr

www.yppa.gr

www.clinyae.gr

www.iatronomiki.eu

www.gedd.gr

www.synigoros.gr

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΤΑ ΝΕΑ, 11-02-2003

Έδιωξαν γιατρό από το ΕΣΥ

Ευθύνες στον γυναικολόγο Μιχαήλ Αβατάγγελο για τον θάνατο ασθενούς
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΟΥΚΛΑΚΗ.

Εκτός ΕΣΥ θέτει τον γυναικολόγο Μιχαήλ Αβατάγγελο το Πειθαρχικό του υπουργείου Υγείας - Πρόνοιας, καθώς έκρινε ότι είναι υπεύθυνος για τον θάνατο της Κλημεντίνης Μακρή, η οποία έχασε τη ζωή της πριν από τρία περίπου χρόνια στο Θριάσιο Νοσοκομείο της Ελευσίνας, μετά τον τοκετό.

Η δικαίωση. Επάνω η άτυχη Κλημεντίνη Μακρή, στο μέσον ο σύζυγός της που μεγαλώνει μόνος του τους τρεις γιους τους και κάτω η χήρα του γιατρού Παρασκευά Ελευθεριάδη, η οποία πιστεύει πως ο σύζυγός της δολοφονήθηκε επειδή αποκάλυψε τις παραλείψεις του Μ. Αβατάγγελου.

Σύμφωνα με την απόφαση του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών του Εθνικού Συστήματος Υγείας (ΕΣΥ), η οποία εκδόθηκε έπειτα από συνεδρίαση στις 19 του περασμένου Δεκεμβρίου, «αποφασίζεται να του επιβληθεί η ποινή της οριστικής παύσης... Ο εν λόγω μαιευτήρας δεν προέβη στις ενέργειες εκείνες που θα συνέτειναν στο να αποφευχθεί η απώλεια πολύτιμου χρόνου για την οδήγηση της ασθενούς στο χειρουργείο...».

Η 37χρονη Κλημεντίνη Μακρή πέθανε από ακατάσχετη αιμορραγία, την 1/12/1999, όταν μετά τον τοκετό υπέστη ρήξη της μήτρας. Το αιμορραγικό (ολιγαιμικό) σοκ διαπιστώθηκε στις 3.50 το μεσημέρι, αλλά η άτυχη γυναίκα οδηγήθηκε στο χειρουργείο στις 5 το απόγευμα! Τη στιγμή μάλιστα που και ο ίδιος ο Μ. Αβατάγγελος παραδέχεται στην απολογία του πως είχε διαπιστώσει ενδείξεις που δημιουργούσαν υποψίες για αιμορραγία.

Δεν αξιολόγησε σωστά

Σύμφωνα με το Πειθαρχικό του υπουργείου, ο εν λόγω μαιευτήρας δεν αξιολόγησε σωστά «το καρδιοτοκογράφημα της θανούσης κατά την εξέλιξη του τοκετού και κατά το κρίσιμο διάστημα μιάμισης ώρας πριν από τον τοκετό, το οποίο θα έδειχνε το ολιγαιμικό σοκ, δεν χορήγησε τις σωστές δόσεις των φαρμάκων (προσταγλανδίνη και ωκυτοκίνη) πριν και κατά τη διάρκεια του τοκετού και προέβη σε μη ορθούς ιατρικούς χειρισμούς από την τέλεια διαστολή μέχρι την έναρξη ανάταξης από το σοκ που υπέστη η ασθενής».

«Η απόφαση αυτή έρχεται να μας δικαιώσει και να δείξει σε όλους τους γιατρούς που κατά καιρούς δεν κάνουν το καθήκον τους πως υπάρχει και τιμωρία. Προσωπικά όμως θα χαρώ περισσότερο όταν ακούσω τον πρόεδρο του δικαστηρίου να λέει πως ο γιατρός αυτός είναι υπεύθυνος για τον θάνατο της γυναίκας μου και θα πρέπει να τιμωρηθεί...», έλεγε χθες στα «ΝΕΑ» ο κ. Στράτος Μακρής, σύζυγος της άτυχης 37χρονης.

Μεγαλώνει μόνος του τους τρεις γιους του (ο μικρότερος, ο Γιώργος, γεννήθηκε τη μέρα που χάθηκε η Κλημεντίνη). Για τον ίδιο πλέον, «αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι να μην ξανασυμβεί σε κανέναν άνθρωπο ό,τι συνέβη στη γυναίκα μου. Να μη χαθούν άλλοι άνθρωποι από την αμέλεια και την ασυνειδησία κάποιων γιατρών».

Όπως εξηγεί στα «ΝΕΑ» ο δικηγόρος της οικογένειας Μακρή κ. Σταύρος Γεωργίου, «η ανάκριση έχει ολοκληρωθεί. Εδώ και δύο μήνες η υπόθεση βρίσκεται στα χέρια του εισαγγελέα και αναμένεται η πρότασή του προς το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών ώστε να εκδοθεί σχετικό βούλευμα και να ξεκινήσει η δίκη».

Ο Μ. Αβατάγγελος, που εκτελούσε χρέη διευθυντή στη θέση του Παρασκευά Ελευθεριάδη, έχει προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά της απόφασης του Πειθαρχικού Συμβουλίου.

05/09/05 NEWSROOM

Πρώτη στα χρονικά απόλυση γιατρού του ΕΣΥ

Την πρώτη στα χρονικά της λειτουργίας του Εθνικού Συστήματος Υγείας απόλυση γιατρού του αποφάσισε το Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο γιατρών του ΕΣΥ.

Η οριστική παύση αποφασίστηκε εις βάρος γιατρού της μονάδας ειδικών λοιμώξεων του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ στη Θεσσαλονίκη, ο οποίος κατηγορήθηκε για συμμετοχή σε σκάνδαλο με υπερσυνταγογράφηση πανάκριβων φαρμάκων σε ασθενείς με AIDS.

Ο παυθείς γιατρός φέρεται να συνταγογραφούσε μεγάλες ποσότητες φαρμάκων (αντιρροϊκών) σε ασθενείς με AIDS, κρατώντας μεγάλες ποσότητες απ' αυτά, προκειμένου να τις διαθέσει σε ασθενείς που δεχόταν (παράνομα, ως γιατρός του ΕΣΥ) σε ιδιωτικό ιατρείο που διατηρούσε.

Την υπόθεση είχε εντοπίσει πριν από δύο χρόνια το σώμα επιθεωρητών υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας, το οποίο, σε έρευνα που διενέργησε, διαπίστωσε έλλειμμα εκατομμυρίων ευρώ στα ταμεία του ιδρύματος από το 1998.

Το πόρισμα της εισαγγελικής έρευνας που ακολούθησε, κατέδειξε την ύπαρξη κυκλώματος που δραστηριοποιείτο στη μονάδα ειδικών λοιμώξεων του νοσοκομείου και στην οποία φέρονται ως εμπλεκόμενοι και άλλοι γιατροί, καθώς και εργαζόμενοι του φαρμακείου του ΑΧΕΠΑ, εις βάρος του οποίου εκκρεμούν δύο υποθέσεις του Πειθαρχικού Συμβουλίου.

Για την ίδια υπόθεση η διοίκηση του ιδρύματος έχει προσφύγει και στα πολιτικά δικαστήρια, ζητώντας τον καταλογισμό εις βάρος των υπευθύνων, των χρημάτων που υπεξαιρέθηκαν από το ίδρυμα, τα οποία υπολογίζεται ότι ξεπερνούν τα έξι εκατ. ευρώ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ - 14/02/2006

Βλέπει έξοδο από το ΕΣΥ ο γιατρός με το φακελάκι

ΛΑΡΙΣΑ

Ένας ακόμη γιατρός του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας, ο οποίος «συνελήφθη» από την κρυφή κάμερα τηλεοπτικής εκπομπής να χρηματίζεται, βρίσκεται ήδη σε διαδικασία επιβολής πειθαρχικών και ποινικών κυρώσεων.

Πρόκειται για τον διευθυντή της Νευροχειρουργικής Κλινικής Βασίλειο Σλατινόπουλο, τον οποίο κατήγγειλε ασθενής του για απαίτηση ποσού, προκειμένου να προβεί σε εξέταση. Όπως αποκαλύφθηκε στην εκπομπή «Κίτρινος Τύπος» του δημοσιογράφου Τριανταφυλλόπουλου στον «Αλφα», ο γιατρός παραδεχόταν ότι είχε λάβει χρήματα από τον ασθενή του Αλ. Σωτηρίου, ο οποίος έκανε και την καταγγελία.

Η αντίδραση της Διεύθυνσης Υγειονομικής Περιφέρειας (ΔΥΠΕ) Θεσσαλίας ήταν άμεση. Χθες ο κ. Σλατινόπουλος, ο οποίος στις προηγούμενες εκλογές ήταν υποψήφιος βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στη Μαγνησία (απ' όπου και κατάγεται), κλήθηκε και απολογήθηκε στον πρόεδρο της ΔΥΠΕ κ. Ηλ. Θεοδώρου, ο οποίος του επέβαλε

την ποινή της 15νθήμερης αναστολής εκτέλεσης καθηκόντων. Παράλληλα, στο διάστημα αυτό θα διενεργηθεί Ενορκη Διοικητική Εξέταση, ο εισαγγελέας Λάρισας διέταξε προκαταρκτική εξέταση, ενημερώθηκε η αρμόδια επιτροπή του υπ. Υγείας, η οποία μπορεί να επιβάλει αργία έως και ενός έτους στον γιατρό, ενώ και ο Ιατρικός Σύλλογος Λάρισας αναμένεται να λάβει πειθαρχικά μέτρα εναντίον του. Σύμφωνα με πληροφορίες, ο κ. Σλατινόπουλος δεν μπόρεσε να αρνηθεί την πράξη του, παραδεχόμενος ωστόσο το λάθος του.

Δεν είναι ο πρώτος γιατρός του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας ο οποίος αντιμετωπίζει την ποινή, ακόμη και της οριστικής παύσης, για φακελάκι. Τον περασμένο Σεπτέμβριο το κεντρικό πειθαρχικό συμβούλιο των γιατρών του ΕΣΥ είχε αποφασίσει την οριστική παύση του επιμελητή Α' της Χειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου Στ. Δεληκούκου, ο οποίος είχε καταγραφεί να ζητά φακελάκι από ασθενή προκειμένου να τη χειρουργήσει. Η αποκάλυψη είχε γίνει και πάλι με κρυφή κάμερα τηλεοπτικού συνεργείου για λογαριασμό εκπομπής του Μάκη Τριανταφυλλόπουλου.

ΤΑ ΝΕΑ 09/01/2007

Απέλυσαν γιατρό του ΕΣΥ για παράλληλη απασχόληση

Την οριστική παύση γιατρού από το ΕΣΥ, λόγω της παράλληλης απασχόλησής του σε ΚΑΠΗ του Δήμου Θεσσαλονίκης αλλά και του ιατρείου που διατηρούσε ταυτόχρονα, επικύρωσε το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Στο Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο είχε προσφύγει ο γιατρός, ζητώντας την ακύρωση της ποινής που του είχε επιβάλει το Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο Γιατρών ΕΣΥ. Η προσφυγή του ωστόσο απορρίφθηκε, καθώς διαπιστώθηκε ότι, παρά το γεγονός ότι είχε αποκλειστική απασχόληση στο ΕΣΥ, επί σειρά ετών ήταν παράλληλα απασχολούμενος σε ΚΑΠΗ και στο ιδιωτικό του ιατρείο. Από την έρευνα που διενεργήθηκε, προέκυψε ότι από το 1990 έως το 1998 είχε εισπράξει ποσά που κυμάνθηκαν από 600.000 δρχ. έως 1.650.000 δρχ. από το ΚΑΠΗ, με αποδείξεις παροχής υπηρεσιών θεωρημένες από την Εφορία.

ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

Ν. 3528/07 (ΦΕΚ 26 Α/9-2-2007) : Κύρωση του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

ΜΕΡΟΣ Ε'

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

ΤΜΗΜΑ Α'

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΝΕΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Άρθρο 106

Ορισμός πειθαρχικού παραπτώματος

1. Πειθαρχικό παράπτωμα αποτελεί κάθε παράβαση υπαλληλικού καθήκοντος που συντελείται με υπαίτια πρόξηση ή παράλειψη και μπορεί να καταλογισθεί στον υπάλληλο.

2. Το υπαλληλικό καθήκον προσδιορίζεται τόσο από τις υποχρεώσεις που επιβάλλουν στον υπόλληλο οι κείμενες διατάξεις, οι εντολές και οδηγίες όσο και από τη συμπεριφορά που πρέπει να τηρεί ο υπόλληλος και εκτός της υπηρεσίας ώστε να μη θίγεται το κύρος αυτής.

3. Το υπαλληλικό καθήκον, κατό την προηγούμενη παρόγραφο, σε καμία περίπτωση δεν επιβάλλει στον υπόλληλο πρόξη ή παρόλειψη που να αντίκειται προδήλως στις διατάξεις του Συντάγματος και των νόμων.

Άρθρο 107

Πειθαρχικά παραπτώματα

1. Πειθαρχικά παραπτώματα αποτελούν ιδίως:

α) πράξεις με τις οποίες εκδηλώνεται άρνηση αναγνώρισης του Συντάγματος ή έλλειψη αφοσίωσης στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία,

β) η παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους,

γ) η παράβαση της αρχής της αμεροληψίας,

δ) η αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των καθηκόντων,

ε) η άρνηση ή παρέλκυση εκτέλεσης υπηρεσίας,

στ) η αμέλεια, καθώς και η ατελής ή μη έγκαιρη εκπλήρωση του καθήκοντος,

ζ) η παράβαση της υποχρέωσης εχεμύθειας, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 26 του παρόντος,

η) η άσκηση κριτικής των πράξεων της προϊσταμένης αρχής που γίνεται δημοσίως, γραπτώς ή προφορικώς, με σκόπιμη χρήση εν γνώσει εκδήλως ανακριβών στοιχείων ή με χαρακτηριστικά απρεπείς εκφράσεις,

θ) η άσκηση εργασίας ή έργου με αμοιβή χωρίς προηγούμενη άδεια της υπηρεσίας,

ι) η αδικαιολόγητη άρνηση προσέλευσης για ιατρική εξέταση,

ισ) η αδικαιολόγητη μη έγκαιρη σύνταξη ή η σύνταξη μεροληπτικής έκθεσης αξιολόγησης,

ιβ) η ανάρμοστη συμπεριφορά προς τους πολίτες, η αδικαιολόγητη μη εξυπηρέτησή τους και η μη έγκαιρη διεκπεραίωση των υποθέσεών τους,

ιγ) η αδικαιολόγητη μη έγκαιρη απάντηση σε αναφορές πολιτών,

ιδ) η αδικαιολόγητη προτίμηση νεότερων υποθέσεων με παραμέληση παλαιότερων,

ιε) η άμεση ή μέσω τρίτου προσώπου συμμετοχή σε δημοπρασία την οποία διενεργεί επιτροπή, μέλος της οποίας είναι ο υπάλληλος ή η αρχή στην οποία αυτός ανήκει,

ιστ) η χρησιμοποίηση της δημοσιούπαλληλικής ιδιότητας ή πληροφοριών που κατέχει ο υπάλληλος λόγω της υπηρεσίας ή της θέσης του, για εξυπηρέτηση ιδιωτικών συμφερόντων του ίδιου ή τρίτων προσώπων,

ιζ) η αποδοχή οποιασδήποτε υλικής εύνοιας ή ανταλλάγματος για το χειρισμό υπόθεσης από τον υπάλληλο κατά την άσκηση των καθηκόντων του,

ιη) η χρησιμοποίηση τρίτων προσώπων για την απόκτηση υπηρεσιακής εύνοιας ή την πρόκληση ή ματαίωση διαταγής της υπηρεσίας,

ιθ) η σύναψη στενών κοινωνικών σχέσεων με πρόσωπα των οποίων ουσιώδη συμφέροντα εξαρτώνται από τον τρόπο αντιμετώπισης θεμάτων της αρμοδιότητας του υπαλλήλου,

κ) η φθορά λόγω ασυνήθιστης χρήσης, η εγκατάλειψη ή η παράνομη χρήση πράγματος το οποίο ανήκει στην υπηρεσία,

κα) η παράλειψη δίωξης και τιμωρίας ηπειθαρχικού παραπτώματος, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 2 του άρθρου 110 του παρόντος,

κβ) η άρνηση παροχής πληροφόρησης στους πολίτες,

κγ) η άρνηση σύμπραξης, συνεργασίας και χορήγησης στοιχείων ή εγγράφων κατά τη διεξαγωγή έρευνας, επιθεώρησης ή ελέγχου από τον Γενικό Επιθεωρητή

Δημόσιας Διοίκησης και τα ιδιαίτερα Σώματα και Υπηρεσίες Επιθεώρησης και Ελέγχου.

[ΑΡΧΗ Τροποποίησης]κδ) η παραβίαση της αρχής των ίσων ευκαιριών και της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών σε θέματα εργασίας και απασχόλησης, σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία που ενσωμάτωσε την οδηγία 2006/54/ΕΚ στην ελληνική έννομη τάξη - ΠΡΟΣΘ. ΠΕΡ. Κδ ΣΤΗΝ ΠΑΡ. 1 ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 107 ΜΕ

ΤΗΝ ΠΑΡ. 3 ΤΟΥ ΑΡΘ. 23 ΤΟΥ Ν. 3896/10, ΦΕΚ-207 Α/8-12-10 [Τέλος Τροποποίησης]

2. Διατάξεις που ορίζουν ειδικά πειθαρχικά παραπτώματα διατηρούνται σε ισχύ.

Άρθρο 108

Εφαρμογή κανόνων και αρχών του ποινικού δικαίου

1. Κανόνες και αρχές του ποινικού δικαίου και της ποινικής δικονομίας εφαρμόζονται ανάλογα και στο πειθαρχικό δίκαιο, εφόσον δεν αντίκεινται στις ρυθμίσεις του παρόντος και συνάδουν με τη φύση και το σκοπό της πειθαρχικής διαδικασίας,

2. Εφαρμόζονται ιδίως οι κανόνες και οι αρχές που οφορούν:

α) τους λόγους αποκλεισμού της υπαιτιότητας και της ικανότητας προς καταλογισμό,

β) τις ελαφρυντικές ή επιβαρυντικές περιστάσεις για την επιμέτρηση της πειθαρχικής ποινής,

γ) την έμπρακτη μετάνοια,

δ) το δικαίωμα σιγής του πειθαρχικώς διωκομένου,

ε) την πραγματική και νομική πλάνη,

στ) το τεκμήριο της αθωότητας του πειθαρχικώς διωκομένου,

ζ) την επιείκεια υπέρ του πειθαρχικώς διωκομένου,

η) την προστασία των δικαιολογημένων συμφερόντων ως λόγο που αίρει τον πειθαρχικό χαρακτήρα δυσμενών κρίσεων, εκφράσεων και εκδηλώσεων, εκτός εάν συνιστούν το πειθαρχικό παράπτωμα της χαρακτηριστικώς ανάρμοστης συμπεριφοράς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ

Άρθρο 109

Πειθαρχικές ποινές

1. Οι πειθαρχικές ποινές που επιβάλλονται στους υπαλλήλους είναι:

α) η έγγραφη επίπληξη,

β) το πρόστιμο έως τις αποδοχές τριών (3) μηνών,

γ) η στέρηση του δικαιώματος για προαγωγή από ένα (1) έως πέντε (5) έτη,

δ) ο υποβιβασμός κατά ένα βαθμό,

ε) η προσωρινή παύση από τρεις (3) έως έξι (6) μήνες με πλήρη στέρηση των αποδοχών και

στ) η οριστική παύση.

2. Η ποινή της οριστικής παύσης μπορεί να επιβληθεί μόνο για τα ακόλουθα παραπτώματα:

α) της παράβασης του άρθρου 107 παρ.1(α) του παρόντος,

β) της παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς νόμους,

γ) αποδοχή οποιασδήποτε υλικής εύνοιας ή ανταλλάγματος για το χειρισμό υπόθεσης από υπάλληλο κατά την άσκηση των καθηκόντων του,

δ) χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπή ή ανάξια για υπάλληλο διαγωγή εντός ή εκτός υπηρεσίας,

- ε) παραβίαση απορρήτων της υπηρεσίας κατά τις κείμενες διατάξεις,
στ) αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων πάνω από είκοσι δύο (22) εργάσιμες ημέρες συνεχώς ή πάνω από τριάντα (30) εργάσιμες ημέρες σε διάστημα ενός (1) έτους,
ζ) εξαιρετικώς σοβαρή απείθεια,
η) άμεση ή μέσω τρίτου προσώπου συμμετοχή σε δημοπρασία την οποία διενεργεί η αρχή στην οποία αυτός ανήκει ή επιτροπή, μέλος της οποίας είναι αυτός,
θ) εμμονή σε άρνηση προσέλευσης για εξέταση από υγειονομική επιτροπή σύμφωνα με την παρ. 10 του άρθρου 56 του παρόντος.
3. Η ποινή της οριστικής παύσης μπορεί να επιβληθεί στον υπάλληλο για οποιοδήποτε παράπτωμα αν: α) κατά την προηγούμενη της διάπραξης του διετία του είχαν επιβληθεί τρεις (3) τουλάχιστον πειθαρχικές ποινές ανώτερες του προστίμου αποδοχών ενός (1) μηνός ή β) κατά το προηγούμενο της διάπραξης του έτος είχε τιμωρηθεί για το ίδιο αδίκημα με ποινή ανώτερη του προστίμου αποδοχών ενός (1) μηνός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΔΙΩΞΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΩΝ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΤΩΝ

Άρθρο 110

Δίωξη πειθαρχικών παραπτωμάτων

1. Η δίωξη και η τιμωρία πειθαρχικών παραπτωμάτων αποτελεί καθήκον των πειθαρχικών οργάνων. Η παράβαση του καθήκοντος αυτού συνιστά το κατά την περ. κα' της παρ.1 του άρθρου 107 του παρόντος πειθαρχικό παράπτωμα.
2. Κατ' εξαίρεση, για παραπτώματα που θα επέσυραν την ποινή της έγγραφης επίπληξης, η δίωξη απόκειται στη διακριτική εξουσία των πειθαρχικών οργάνων, τα οποία λαμβάνουν υπόψη αφ' ενός το συμφέρον της υπηρεσίας και αφ' ετέρου τις συνθήκες διάπραξης τους και την υπηρεσιακή γενικώς διαγωγή του υπαλλήλου. Αν το πειθαρχικό όργανο αποφασίσει να μην ασκήσει δίωξη, υποχρεούται να ενημερώσει, με αιτιολογημένη έκθεση του, τον αμέσως ανώτερο πειθαρχικώς προϊστάμενο.
3. Δεν επιτρέπεται δεύτερη δίωξη για το ίδιο πειθαρχικό παράπτωμα.
4. Η βαθμολογική ή η μισθολογική εξέλιξη του υπαλλήλου δεν αίρει το πειθαρχικώς κολάσιμο παραπτώματος που διαπράχθηκε πριν από την εξέλιξη αυτή.
5. Πράξεις που έχουν τελεστεί από υπάλληλο κατά τη διάρκεια προγενέστερης υπηρεσίας του σε δημόσια υπηρεσία, οργανισμό τοπικής αυτοδιοίκησης ή άλλο νομικό πρόσωπο του δημόσιου τομέα τιμωρούνται πειθαρχικά, εάν υπάγονται σε μία από τις περιπτώσεις της παρ. 2 του άρθρου 109 του παρόντος και δεν έχει παρέλθει ο χρόνος παραγραφής τους.

Άρθρο 111

Σχέση πειθαρχικού παραπτώματος και ποινής

1. Για κάθε πειθαρχικό παράπτωμα επιβάλλεται μία μόνο πειθαρχική ποινή. Σε κάθε υπάλληλο με την ίδια πειθαρχική απόφαση επιβάλλεται μία μόνο ποινή.
2. Αν το πειθαρχικό όργανο επιλαμβάνεται για περισσότερα πειθαρχικά παραπτώματα, με την πειθαρχική απόφαση επιβλάλλεται μία μόνο ποινή σε κάθε υπάλληλο.
Κατά την επιμέτρηση της ποινής αυτής λαμβάνεται υπόψη ο αριθμός και η βαρύτητα όλων των παραπτωμάτων.
3. Κατό την επιμέτρηση των πειθαρχικών ποινών λαμβάνονται υπόψη οι κανόνες και οι αρχές των περιπτώσεων β' ! γ' , ε' , ζ' και η' της παρ. 2 του άρθρου 108

του παρόντος. Η υποτροπή αποτελεί ιδιαίτερος επιβαρυντική περίπτωση για την επιμέτρηση της ποινής.

Άρθρο 112

Παραγραφή πειθαρχικών παραπτώματων

1. Τα πειθαρχικά παραπτώματα παραγράφονται μετά δύο (2) έτη από την ημέρα που διαπράχθηκαν. Τα πειθαρχικά παραπτώματα της παρ. 2 του άρθρου 109 του παρόντος παραγράφονται μετά πέντε (5) έτη.
2. Πειθαρχικό παράπτωμα το οποίο αποτελεί και ποινικό αδίκημα δεν παραγράφεται πριν παραγραφεί το ποινικό αδίκημα. Για τα παραπτώματα αυτοί οι πράξεις της ποινικής διαδικασίας διακόπτουν την παραγραφή του πειθαρχικού παραπτώματος.
3. Η κλήση σε απολογία ή η παραπομπή στο υπηρεσιακό συμβούλιο διακόπτουν την παραγραφή. Στις περιπτώσεις αυτές ο συνολικός χρόνος παραγραφής ως την έκδοση της πρωτοβάθμιας πειθαρχικής απόφασης δεν μπορεί να υπερβεί τα τρία (3) έτη και προκειμένου για τα παραπτώματα της παρ. 2 του άρθρου 109 του παρόντος, τα επτά (7) έτη.
4. Η παραγραφή του πειθαρχικού παραπτώματος διακόπτεται επίσης από την τέλεση νέου πειθαρχικού παραπτώματος, το οποίο αποσκοπεί στην απόκρυψη ή την παρεμπόδιση της πειθαρχικής δίωξης του πρώτου. Στην περίπτωση αυτή το πρώτο παράπτωμα παραγράφεται όταν παραγραφεί το δεύτερο, εφόσον η παραγραφή του δεύτερου συντελείται σε χρόνο μεταγενέστερο της παραγραφής του πρώτου.
5. Δεν παραγράφεται το πειθαρχικό παράπτωμα για το οποίο εκδόθηκε πειθαρχική απόφαση που επιβάλλει πειθαρχική ποινή σε πρώτο βαθμό.

Άρθρο 113

Λήξη πειθαρχικής ευθύνης

Ο υπάλληλος ο οποίος απώλεσε την υπαλληλική ιδιότητα με οποιονδήποτε τρόπο δεν διώκεται πειθαρχικώς, η πειθαρχική όμως διαδικασία, η οποία τυχόν έχει αρχίσει, συνεχίζεται και μετά τη λύση της υπαλληλικής σχέσης με εξαίρεση την περίπτωση του θανάτου. Η τυχόν καταδικαστική απόφαση που εκδίδεται στην περίπτωση αυτή παραμένει ανεκτέλεστη.

Άρθρο 114

Σχέση της πειθαρχικής διαδικασίας με την ποινική δίκη

1. Η πειθαρχική διαδικασία είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη από την ποινική ή άλλη δίκη.
2. Η ποινική δίκη δεν αναστέλλει την πειθαρχική διαδικασία. Το πειθαρχικό όργανο όμως μπορεί με απόφασή του, η οποία είναι ελευθέρως ανακλητή, να διατάξει, για εξαιρετικούς λόγους, την αναστολή της πειθαρχικής διαδικασίας, η οποία δεν πρέπει να υπερβαίνει το ένα (1) έτος. Αναστολή δεν επιτρέπεται σε περίπτωση που το πειθαρχικό παράπτωμα προκάλεσε δημόσιο σκάνδαλο ή θίγει σοβαρά το κύρος της υπηρεσίας.
3. Το πειθαρχικό όργανο δεσμεύεται από την κρίση που περιέχεται σε αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή σε αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα, μόνο ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούν την αντικειμενική υπόσταση πειθαρχικού παραπτώματος.

4. Αν μετά την έκδοση πειθαρχικής απόφασης με την οποία απαλλάσσεται ο υπάλληλος ή επιβάλλεται ποινή κατώτερη από την οριστική παύση, εκδοθεί αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου με την οποία διαπιστώνονται πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση παραπτώματος, το οποίο δικαιολογεί κατά το άρθρο 109 παρ. 2 την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, η πειθαρχική διαδικασία επαναλαμβάνεται με τη διαδικασία του άρθρου 143 του παρόντος. Επίσης, επαναλαμβάνεται η πειθαρχική διαδικασία, αν μετά την έκδοση καταδικαστικής πειθαρχικής απόφασης, με την οποία επιβάλλεται οποιαδήποτε ποινή, εκδοθεί αμετάκλητη αθωωτική ποινική απόφαση ή αμετάκλητο απαλλακτικό βούλευμα για την πράξη ή την παράλειψη, για την οποία διώχθηκε πειθαρχικά ο υπάλληλος.

5. Η επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας επιτρέπεται και όταν έχει εκδοθεί καταδικαστική πειθαρχική απόφαση, χωρίς να έχει ληφθεί υπόψη καταδικαστική ποινική απόφαση που προηγήθηκε.

6. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών έχει υποχρέωση να ανακοινώνει αμέσως στην προϊσταμένη αρχή του υπαλλήλου και στον Γενικό Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης κάθε ποινική δίωξη που ασκείται κατ' αυτού. Στην ίδια αρχή ανακοινώνεται επίσης από τον αρμόδιο εισαγγελέα η απόφαση ή το βούλευμα με το οποίο τερματίζεται η δίωξη. Σε περίπτωση εγκλεισμού σε σωφρονιστικό κατάστημα, ο διευθυντής φυλακών γνωστοποιεί τούτο, χωρίς καθυστέρηση, στην προϊσταμένη αρχή του υπαλλήλου.

Άρθρο 115

Αυτοτέλεια κολασίμου του πειθαρχικού παραπτώματος

1. Σε περίπτωση αποκατάστασης, απονομής χάριτος ή άρσης με οποιονδήποτε άλλον τρόπο του κολασίμου ή μεταβολής των συνεπειών της ποινικής καταδίκης, δεν αίρεται το πειθαρχικώς κολάσιμο της πράξης.

2. Σε περίπτωση άρσης των συνεπειών της ποινικής καταδίκης, κατά το άρθρο 47 του Συντάγματος, αίρεται και το πειθαρχικώς κολάσιμο της πράξης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

Άρθρο 116

Πειθαρχικά όργανα

Πειθαρχική εξουσία στους υπαλλήλους ασκούν: α) οι πειθαρχικώς προϊστάμενοι τους, β) το διοικητικό συμβούλιο νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου για τους υπαλλήλους του νομικού προσώπου, γ) το υπηρεσιακό συμβούλιο του οικείου φορέα, δ) το υπηρεσιακό συμβούλιο του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης για τις περιπτώσεις της παρ. 4 του άρθρου 117 του παρόντος, ε) το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο και στ) το Συμβούλιο της Επικρατείας, το Διοικητικό Εφετείο και ο Γενικός Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης.

Άρθρο 117

Πειθαρχικώς προϊστάμενοι

1. Πειθαρχικώς προϊστάμενοι των υπαλλήλων των κεντρικών και περιφερειακών υπηρεσιών που ανήκουν στην αρμοδιότητα τους είναι:

α) Ο Υπουργός.

β) Ο Γενικός Γραμματέας Υπουργείου ή Γενικής Γραμματείας.

γ) Ο Γενικός Γραμματέας αυτοτελών υπηρεσιών.

δ) Ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας.

ε) Ο Ειδικός Γραμματέας.

στ) Ο προϊστάμενος γενικής διεύθυνσης.

ζ) Ο Προϊστάμενος Διεύθυνσης.

2. Επίσης πειθαρχικώς προϊστάμενοι είναι:

α) Ο αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων και οι αρχηγοί του στρατού, του ναυτικού και της αεροπορίας, των σωμάτων ασφαλείας και του λιμενικού σώματος; για τους πολιτικούς υπαλλήλους που υπάγονται σε αυτούς.

β) Οι διοικητές μονάδων και σχολών των ενόπλων δυνάμεων, των σωμάτων ασφαλείας και του λιμενικού σώματος για τους πολιτικούς υπαλλήλους που υπάγονται σε αυτούς.

γ) Οι διευθυντές καταστημάτων ή οι προϊστάμενοι υπηρεσιών εφόσον είναι ανώτατοι ή ανώτεροι αξιωματικοί, για τους πολιτικούς υπαλλήλους που υπάγονται σε αυτούς.

δ) Ο διοικητής του Αγίου Όρους για όλους τους πολιτικούς υπαλλήλους που υπάγονται στην αρμοδιότητα του.

ε) Ο πρόεδρος ή ο επικεφαλής ανεξάρτητης διοικητικής αρχής για τους υπαλλήλους της.

3. Πειθαρχικώς προϊστάμενοι για τους υπαλλήλους νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου είναι:

α) Ο διοικητής ή ο πρόεδρος του συλλογικού οργάνου, ο οποίος ασκεί διοίκηση, ο υποδιοικητής, ο γενικός γραμματέας ή ο αναπληρωτής γενικός γραμματέας, για όλους τους υπαλλήλους του νομικού προσώπου.

β) Ο πρόεδρος της Ακαδημίας Αθηνών για τους υπαλλήλους της.

γ) Ο πρύτανης Πανεπιστημίου για όλους τους υπαλλήλους αυτού, ο κοσμήτορας σχολής, ο πρόεδρος τμήματος και ο διευθυντής τομέα για τους υπαλλήλους που υπάγονται σε αυτούς.

δ) Ο πρόεδρος και ο αντιπρόεδρος Τ.Ε.Ι., για όλους τους υπαλλήλους του Ιδρύματος, ο διευθυντής παραρτήματος Τ.Ε.Ι. για όλους τους υπαλλήλους του παραρτήματος, ο διευθυντής σχολής και ο προϊστάμενος τμήματος για τους υπαλλήλους που υπάγονται σε αυτούς.

ε) Ο προϊστάμενος γενικής διεύθυνσης ή ο προϊστάμενος διεύθυνσης για τους υπαλλήλους που υπάγονται σε αυτούς.

4. Πειθαρχική εξουσία δύναται να ασκεί και ο Υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης:

α) στους υπαλλήλους του Δημοσίου και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου για ανάρμοστη συμπεριφορά προς τους πολίτες, αδικαιολόγητη μη εξυπηρέτηση τους, μη έγκαιρη διεκπεραίωση των υποθέσεων τους, άρνηση συνεργασίας με τα Κέντρα Εξυπηρέτησης Πολιτών (Κ.Ε.Π.) και μη εφαρμογή των περί απλούστευσης των διαδικασιών και καταπολέμησης της γραφειοκρατίας διατάξεων.

β) στους υπαλλήλους των Κέντρων Εξυπηρέτησης Πολιτών (Κ.Ε.Π.) για οποιοδήποτε πειθαρχικό παράπτωμα.

Άρθρο 118

Αρμοδιότητα πειθαρχικώς προϊσταμένων

1. Όλοι οι πειθαρχικώς προϊστάμενοι μπορούν να επιβάλλουν την ποινή της έγγραφης επίπληξης. Την ποινή του προστίμου μπορούν να επιβάλλουν οι εξής με τις πιο κάτω διακρίσεις:

α) Ο Υπουργός έως και τις αποδοχές ενός (1) μηνός.

β) Ο Γενικός Γραμματέας Υπουργείου ή Γενικής Γραμματείας ή αυτοτελούς υπηρεσίας, ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας, ο Ειδικός Γραμματέας και ο αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων και οι αρχηγοί του στρατού ξηράς, του ναυτικού και της αεροπορίας, των σωμάτων ασφαλείας και του λιμενικού σώματος έως και τα δύο τρίτα των μηνιαίων αποδοχών.

γ) Οι διοικητές μονάδων και σχολών των ενόπλων δυνάμεων, των σωμάτων ασφαλείας και του λιμενικού σώματος, οι διευθυντές καταστημάτων και οι

προϊστάμενοι στρατιωτικών υπηρεσιών ή υπηρεσιών των σωμάτων ασφαλείας ή του λιμενικού σώματος αν είναι ανώτατοι αξιωματικοί έως το ήμισυ των μηνιαίων αποδοχών και αν είναι ανώτεροι έως και το ένα τρίτο των μηνιαίων αποδοχών.

δ) Ο διοικητής του Αγίου Όρους, ο πρόεδρος ή ο επικεφαλής ανεξάρτητης διοικητικής αρχής, ο διοικητής ή ο πρόεδρος συλλογικού οργάνου, ο οποίος ασκεί διοίκηση, ο υποδιοικητής, ο γενικός γραμματέας ή ο αναπληρωτής γενικός γραμματέας νομικού προσώπου έως και το ήμισυ των μηνιαίων αποδοχών.

ε) Ο πρύτανης Πανεπιστημίου και ο πρόεδρος Τ.Ε.Ι. έως και τα δύο τρίτα των μηνιαίων αποδοχών. Ο κοσμήτορας σχολής, ο πρόεδρος τμήματος και ο διευθυντής τομέα Πανεπιστημίου, ο αντιπρόεδρος Τ.Ε.Ι., ο διευθυντής παραρτήματος Τ.Ε.Ι., έως και το ήμισυ των μηνιαίων αποδοχών, ο διευθυντής σχολής Τ.Ε.Ι. και ο προϊστάμενος τμήματος Τ.Ε.Ι. έως και το ένα τέταρτο των μηνιαίων αποδοχών.

στ) Ο προϊστάμενος γενικής διεύθυνσης έως και το ήμισυ των μηνιαίων αποδοχών.

ζ) Ο προϊστάμενος διεύθυνσης έως και το ένα έκτο των μηνιαίων αποδοχών.

2. Η αρμοδιότητα των πειθαρχικώς προϊσταμένων είναι αμεταβίβαστη, εκτός εάν από διάταξη νόμου προβλέπεται διαφορετικό.

3. Αρμόδιος πειθαρχικώς προϊστάμενος είναι εκείνος στον οποίο υπάγεται οργανικά ο υπόλληλος κατό το χρόνο τέλεσης του παραπτώματος, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 4 του άρθρου 117.

4. Οι πειθαρχικώς προϊστάμενοι και το διοικητικό συμβούλιο νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου επιλαμβάνονται αυτεπαγγέλτως.

5. Αν έχουν επιληφθεί αρμοδίως περισσότεροι πειθαρχικώς προϊστάμενοι, η πειθαρχική διαδικασία συνεχίζεται μόνο από εκείνον που κάλεσε πρώτος σε απολογία τον υπάλληλο. Ο ανώτερος πειθαρχικώς προϊστάμενος ή το διοικητικό συμβούλιο νομικού προσώπου έχουν, σε κάθε περίπτωση, δικαίωμα να ζητήσουν την παραπομπή σε αυτούς της πειθαρχικής υπόθεσης, εφόσον δεν έχει εκδοθεί πειθαρχική απόφαση. Για την εφαρμογή των διατάξεων της παρ. 4 του άρθρου 117 του παρόντος ο Υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης νοείται ως ανώτερος πειθαρχικώς προϊστάμενος.

6. Αν ο πειθαρχικώς προϊστάμενος, ο οποίος έχει επιληφθεί, κρίνει ότι το παράπτωμα επισύρει ποινή ανώτερη της αρμοδιότητάς του, παραπέμπει την υπόθεση σε οποιονδήποτε ανώτερο αυτού πειθαρχικώς προϊστάμενο μέχρι και τον Υπουργό ή και το διοικητικό συμβούλιο του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, αν πρόκειται για υπάλληλο του νομικού προσώπου. Αν και ο Υπουργός ή το διοικητικό συμβούλιο νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου κρίνει ότι η προσήκουσα ποινή είναι ανώτερη και της δικής του αρμοδιότητας, παραπέμπει το θέμα στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Στην περίπτωση της παρ. 4 του άρθρου 117 του παρόντος η παραπομπή γίνεται στο υπηρεσιακό συμβούλιο του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης.

Άρθρο 119

Αρμοδιότητα διοικητικών συμβουλίων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου

Τα διοικητικά συμβούλια νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου δύνανται να επιβάλλουν τις ποινές της έγγραφης επίπληξης και του προστίμου έως και τις αποδοχές ενός (1) μηνός.

Άρθρο 120

Αρμοδιότητα υπηρεσιακών συμβουλίων

1. Τα υπηρεσιακά συμβούλια δύνανται να επιβάλλουν οποιαδήποτε πειθαρχική ποινή. Τα υπηρεσιακά συμβούλια κρίνουν σε πρώτο βαθμό μετά από παραπομπή

της υπόθεσης σε αυτά και σε δεύτερο βαθμό μετά από άσκηση ένστασης κατά αποφάσεων πειθαρχικώς προϊσταμένων.

Το δευτεροβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο αποφαινεται σε δεύτερο βαθμό ύστερα από ένσταση κατά αποφάσεων των υπηρεσιακών συμβουλίων και σε πρώτο βαθμό για την εκδίκαση του παραπτώματος της παρ. 2 του άρθρου 122 του παρόντος.

2. Αρμόδιο υπηρεσιακό συμβούλιο είναι το συμβούλιο της υπηρεσίας στην οποία υπάγεται οργανικά ο υπάλληλος κατά το χρόνο τέλεσης του παραπτώματος, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 4 του άρθρου 117 του παρόντος. Προκειμένου για υπάλληλο ο οποίος κατά το χρόνο τέλεσης του παραπτώματος υπηρετεί με οποιαδήποτε υπηρεσιακή σχέση ή κατάσταση σε άλλη υπηρεσία, αρμόδιο υπηρεσιακό συμβούλιο είναι το συμβούλιο της υπηρεσίας στην οποία υπηρετεί εφόσον το πειθαρχικό παράπτωμα σχετίζεται με την άσκηση των καθηκόντων του στην υπηρεσία αυτή.

3. Συγκρούσεις αρμοδιότητας μεταξύ περισσότερων υπηρεσιακών συμβουλίων για την κρίση του ίδιου παραπτώματος αίρονται από τον πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Οι καταφατικές συγκρούσεις αίρονται, εφόσον δεν έχει εκδοθεί οριστική απόφαση ενός τουλάχιστον από τα συμβούλια που έχουν επιληφθεί. Οι αποφατικές συγκρούσεις αίρονται, εφόσον οι αποφάσεις δύο τουλάχιστον συμβουλίων που έχουν κηρυχθεί αναρμόδια, είναι τελεσίδικες. Για την άρση απαιτείται αίτηση της υπηρεσίας ή του υπαλλήλου. Αν πρόκειται για καταφατική σύγκρουση, την άρση μπορεί να τη ζητήσει και ο πρόεδρος ενός από τα υπηρεσιακά συμβούλια που έχουν επιληφθεί.

Άρθρο 121

Ενιαία κρίση πειθαρχικών παραπτώματων

1. Περισσότερα του ενός πειθαρχικά παραπτώματα του ίδιου υπαλλήλου είναι δυνατόν, κατά την κρίση του πειθαρχικού οργάνου, να κρίνονται ενιαίως, εφόσον σχετίζονται με καθήκοντα υπηρεσιών του ίδιου υπουργείου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου.

2. Περισσότεροι υπάλληλοι που διώκονται για το ίδιο ή για συνσφή πειθαρχικά παραπτώματα, είναι δυνατόν να κρίνονται ενιαίως, εφόσον συντρέχει η προϋπόθεση της προηγούμενης παραγράφου.

3. Αν στις περιπτώσεις των παραγράφων 1 και 2 του παρόντος άρθρου τα πειθαρχικά όργανα που είναι αρμόδια να επιληφθούν είναι διαφορετικά, αρμόδιο για την κρίση όργανο είναι:

α) μεταξύ περισσότερων πειθαρχικών προϊσταμένων ο ιεραρχικώς ανώτερος, και σε περίπτωση προϊσταμένων του αυτού ιεραρχικού επιπέδου, εκείνος που έχει επιληφθεί πρώτος,

β) μεταξύ περισσότερων υπηρεσιακών συμβουλίων, εκείνο που έχει επιληφθεί πρώτο και

γ) μεταξύ πειθαρχικού προϊστομένου, διοικητικού συμβουλίου των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και υπηρεσιακού συμβουλίου, το τελευταίο.

ΤΜΗΜΑ Β'
ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'
ΑΣΚΗΣΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗΣ ΔΙΩΣΗΣ

Άρθρο 122

Άσκηση πειθαρχικής δίωξης

1. Η πειθαρχική δίωξη αρχίζει είτε με την κλήση του υπαλλήλου σε απολογία από το μονομελές πειθαρχικό όργανο είτε με την παραπομπή του στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Η πειθαρχική διαδικασία ολοκληρώνεται εντός τριμήνου από την κλήση σε απολογία είτε με την έκδοση πειθαρχικής απόφασης μονομελούς οργάνου είτε με παραπομπή ενώπιον υπηρεσιακού συμβουλίου. Σε περίπτωση παραπομπής ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου ολοκληρώνεται εντός εξαμήνου από την παραπομπή.
2. Η υπαίτια παράβαση της διάταξης του τελευταίου εδαφίου της προηγούμενης παραγράφου αποτελεί πειθαρχικό παράπτωμα. Το παράπτωμα αυτό, για τα μέλη του υπηρεσιακού συμβουλίου, εκδικάζεται μετά από παραπομπή ενώπιον του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου.

Άρθρο 123

Παραπομπή στο υπηρεσιακό συμβούλιο

1. Αν ο Υπουργός κρίνει ότι το πειθαρχικό παράπτωμα τιμωρείται με ποινή μεγαλύτερη της αρμοδιότητας του, παραπέμπει την υπόθεση στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Για τους υπαλλήλους νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου η πειθαρχική υπόθεση παραπέμπεται για τον ίδιο λόγο στο υπηρεσιακό συμβούλιο από το διοικητικό συμβούλιο του νομικού προσώπου. Η παραπομπή είναι υποχρεωτική όταν υπάρχει αιτιολογημένη πρόταση αρμόδιας υπηρεσίας.
2. ο Υπουργός ή ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας όταν λάβει γνώση πειθαρχικού παραπτώματος που τελέσθηκε από υπάλληλο νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, το οποίο εποπτεύεται από αυτόν, παραπέμπει την υπόθεση ενώπιον του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου για την άσκηση του πειθαρχικού ελέγχου.
3. Δεν επιτρέπεται παραπομπή στο υπηρεσιακό συμβούλιο μετά την έκδοση οριστικής απόφασης για το ίδιο παράπτωμα από οποιοδήποτε πειθαρχικό όργανο.

Άρθρο 124

Διαδικασία και συνέπειες παραπομπής

1. Στο έγγραφο, με το οποίο η υπόθεση παραπέμπεται στο υπηρεσιακό συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 123 του παρόντος, πρέπει να προσδιορίζονται επακριβώς κατά τόπο και χρόνο τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν το πειθαρχικό παράπτωμα και ο διωκόμενος υπάλληλος,
2. Το παραπεμπτήριο έγγραφο κοινοποιείται στον διωκόμενο υπάλληλο και αποστέλλεται με το φάκελο της υπόθεσης στο υπηρεσιακό συμβούλιο. Η παράλειψη κοινοποίησης του παραπεμπτηρίου εγγράφου συνεπάγεται ακυρότητα της πειθαρχικής δισδικασίας, εκτός αν ο διωκόμενος υπάλληλος έλαβε αποδεδειγμένως πλήρη γνώση του με άλλο τρόπο, ή εμφανιστεί ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου χωρίς να προβάλλει καμία αντίρρηση ως προς τη γνώση των στοιχείων του περιεχομένου του παραπεμπτηρίου. Αν κατά τη διαδικασία ανακύψουν ευθύνες και για άλλους υπαλλήλους που δεν περιλαμβάνονται στο παραπεμπτήριο έγγραφο, το συμβούλιο τους καλεί σε απολογία και συνεχίζει την περαιτέρω διαδικασία χωρίς κοινοποίηση του παραπεμπτηρίου. Στην περίπτωση

αυτή μπορεί να αποφασίζει τη συνεκδίκαση των παραπτώματων αυτών με τα παραπτώματα των περιλαμβανομένων στο παραπεμπτήριο.

3. Η έκδοση του παραπεμπτηρίου εγγράφου καταργεί την εκκρεμή πειθαρχική διαδικασία ενώπιον άλλου πειθαρχικού οργάνου.

4. Το παραπεμπτήριο έγγραφο δεν ανακαλείται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ- ΕΝΟΡΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΗ - ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΣΗ

Άρθρο 125

Προκαταρκτική εξέταση

1. Προκαταρκτική εξέταση είναι η άτυπη συλλογή και καταγραφή στοιχείων για να διαπιστωθεί η τέλεση πειθαρχικού παραπτώματος και οι συνθήκες τέλεσής του.

2. Προκαταρκτική εξέταση μπορεί να ενεργήσει κάθε πειθαρχικώς προϊστάμενος του υπαλλήλου.

3. Αν αυτός που ενεργεί προκαταρκτική εξέταση κρίνει, με βάση τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί, ότι δεν συντρέχει περίπτωση πειθαρχικής δίωξης, περατώνει την εξέταση με αιτιολογημένη έκθεση του. Στην περίπτωση αυτή δεν αποκλείεται η ενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης από ανώτερο πειθαρχικώς προϊστάμενο. Αν, αντιθέτως, αυτός που ενεργεί προκαταρκτική εξέταση κρίνει ότι έχει διαπραχθεί πειθαρχικό παράπτωμα, το οποίο τιμωρείται με ποινή της αρμοδιότητας του, καλεί τον υπάλληλο σε απολογία σύμφωνα με το άρθρο 134 του παρόντος. Αν κρίνει, είτε πριν από την κλήση του υπαλλήλου σε απολογία είτε μετά την απολογία του, ότι δικαιολογείται η επιβολή βαρύτερης ποινής, ενεργεί σύμφωνα με όσα ορίζονται στην παρ. 6 του άρθρου 118 του παρόντος. Αν, τέλος, κρίνει ότι το πειθαρχικό παράπτωμα χρειάζεται διερεύνηση, διατάσσει την ενέργεια ένορκης διοικητικής εξέτασης.

Άρθρο 126

Ένορκη διοικητική εξέταση

1. Ένορκη διοικητική εξέταση (Ε.Δ.Ε.) ενεργείται κάθε φορά που η υπηρεσία έχει σοβαρές υπόνοιες ή σαφείς ενδείξεις για τη διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος. Η εξέταση αυτή αποσκοπεί στη συλλογή στοιχείων για τη διαπίστωση της τέλεσης πειθαρχικού παραπτώματος και τον προσδιορισμό των προσώπων που τυχόν ευθύνονται, καθώς και στη διερεύνηση των συνθηκών κάτω από τις οποίες αυτό έχει τελεστεί. Η ένορκη διοικητική εξέταση δεν συνιστά έναρξη πειθαρχικής δίωξης.

2. Η ένορκη διοικητική εξέταση διατάσσεται από οποιονδήποτε πειθαρχικώς προϊστάμενο και ενεργείται από μόνιμο υπάλληλο με βαθμό τουλάχιστον Α' του ίδιου Υπουργείου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου και σε καμία περίπτωση κοτώτερου βαθμού εκείνου στον οποίο αποδίδεται η πράξη. Κατ' εξαίρεση η ενέργεια της ένορκης διοικητικής εξέτασης μπορεί να ανατίθεται και σε μόνιμο δημόσιο υπάλληλο τουλάχιστον με βαθμό Α' άλλου Υπουργείου ή, προκειμένου για νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, του Υπουργείου που το εποπτεύει, για τη διασφάλιση της αντικειμενικότητας της ένορκης διοικητικής εξέτασης ή εφόσον συντρέχουν ειδικοί λόγοι οι οποίοι παρατίθενται στην πράξη ανάθεσης.

3. Κατά την εξέταση του υπαλλήλου, στον οποίο αποδίδεται η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος, εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των άρθρων 130 παρ. 3 και 132 του παρόντος.

4. Η ένορκη διοικητική εξέταση ολοκληρώνεται με την υποβολή αιτιολογημένης έκθεσης του υπαλλήλου που την ενεργεί. Η έκθεση αυτή υποβάλλεται, με όλα τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν, στον πειθαρχικώς προϊστάμενο ο οποίος διέταξε τη

διενέργεια της εξέτασης. Εφόσον με την έκθεση διαπιστώνεται η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος από συγκεκριμένο υπάλληλο, ο πειθαρχικώς προϊστάμενος υποχρεούται να ασκήσει πειθαρχική δίωξη.

5. Διατάξεις που προβλέπουν τη διενέργεια ένορκων διοικητικών εξετάσεων οποιασδήποτε μορφής από ειδικά όργανα δεν τίγονται.

6. Οι διατάξεις των παραγράφων 5, 6 και 7 του άρθρου 127, καθώς και οι διατάξεις των άρθρων 129 και 131 του παρόντος, εφαρμόζονται αναλόγως.

Άρθρο 127

Πειθαρχική ανάκριση

1. Πειθαρχική ανάκριση διεξάγεται υποχρεωτικά κατά τη διαδικασία ενώπιον του υπηρεσιακού συμβουλίου. Κατ' εξαίρεση δεν είναι υποχρεωτική η ανάκριση στις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) όταν τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση του πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτουν από το φάκελο κατά τρόπο αναμφισβήτητο,

β) όταν ο υπάλληλος ομολογεί με την απολογία του κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση ότι διέπραξε το πειθαρχικό παράπτωμα,

γ) όταν ο υπάλληλος συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω κατά τη διάπραξη ποινικού αδικήματος που αποτελεί συγχρόνως και πειθαρχικό παράπτωμα,

δ) όταν έχει προηγηθεί ανάκριση ή προανάκριση συμφώνως με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας για ποινικό αδίκημα που αποτελεί και πειθαρχικό παράπτωμα,

ε) όταν έχει διενεργηθεί, πριν την έκδοση του παραπεμπτηρίου εγγράφου ή της ένστασης, Ε.Δ.Ε. ή άλλη ένορκη εξέταση κατά την οποία διαπιστώθηκε διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος από συγκεκριμένο υπάλληλο. Το ίδιο ισχύει όταν η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος προκύπτει από έκθεση δικαστικού οργάνου ή άλλου ελεγκτικού οργάνου της διοίκησης.

2. Η πειθαρχική ανάκριση διεξάγεται από υπάλληλο που μπορεί να είναι και μέλος του υπηρεσιακού συμβουλίου τουλάχιστον ομοίβαθμο του διωκομένου.

3. Δεν ενεργούν πειθαρχική ανάκριση: α) τα πρόσωπα κατά των οποίων στρέφεται το πειθαρχικό παράπτωμα, β) οι πειθαρχικώς προϊστάμενοι που έχουν εκδόσει την πειθαρχική απόφαση η οποία κρίνεται κατ' ένσταση,

γ) τα πρόσωπα που έχουν ενεργήσει ένορκη διοικητική εξέταση και δ) τα πρόσωπα που έχουν ασκήσει την πειθαρχική δίωξη. Ο εγκαλούμενος δικαιούται μέσα σε τρεις (3) ημέρες από την κλήση του για εξέταση να ζητήσει την εξαίρεση εκείνου που διεξάγει την ανάκριση με έγγραφη αίτηση. Στην αίτηση πρέπει να εκτίθενται κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένο οι λόγοι της εξαίρεσης και να αναφέρονται τα στοιχεία στα οποία θεμελιώνονται οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί. Για την αίτηση εξαίρεσης αποφασίζει το υπηρεσιακό συμβούλιο χωρίς τη συμμετοχή εκείνου, του οποίου ζητείται η εξαίρεση, που αναπληρώνεται νομίμως. Αν η αίτηση γίνει δεκτή, οι ανακριτικές πράξεις που στο μεταξύ ενεργήθηκαν, είναι άκυρες και επαναλαμβάνονται εξ αρχής.

4. Όποιος διεξάγει ανάκριση, δικαιούται να ενεργήσει ανακριτικές πράξεις και εκτός της έδρας του. Επίσης δικαιούται να ζητήσει την ενέργεια ανακριτικών πράξεων και εκτός της έδρας του από οποιαδήποτε διοικητική αρχή.

5. Η πειθαρχική ανάκριση είναι μυστική.

6. Η πειθαρχική ανάκριση μπορεί να ελεγκταθεί στην έρευνα και άλλων παραπτωμάτων του ίδιου υπαλλήλου εφόσον προκύπτουν επαρκή στοιχεία.

7. Καθήκοντα γραμματέα εκτελεί υπάλληλος ο οποίος ορίζεται από τον ενεργούντα την ανάκριση.

Άρθρο 128

Ανακριτικές πράξεις

1. Ανακριτικές πράξεις είναι:

- α) η αυτοψία,
- β) η εξέταση μαρτύρων,
- γ) η πραγματογνωμοσύνη,
- δ) η εξέταση του διωκομένου.

2. Δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ανακριτικής πράξης θέμα που κατά το νόμο καλύπτεται: α) από το απόρρητο της υπηρεσίας, εκτός αν συμφωνεί η αρμόδια αρχή ή β) από το κατά νόμο επαγγελματικό ή άλλο απόρρητο.

3. Για την ανακριτική πράξη συντάσσεται έκθεση που υπογράφεται από όσους συνέπραξαν. Αν κάποιος από αυτούς είναι αναλφάβητος ή αρνείται να υπογράψει ή βρίσκεται σε φυσική αδυναμία να υπογράψει, γίνεται σχετική μνεία στην έκθεση.

Άρθρο 129

Αυτοψία

1. Με την επιφύλαξη όσων ορίζονται στο δεύτερο εδάφιο της παρ. 4 του άρθρου 127 του παρόντος, η αυτοψία διενεργείται αυτοπροσώπως από εκείνον που διεξάγει την πειθαρχική ανάκριση με την παρουσία γραμματέα.

2. Η αυτοψία δημόσιων εγγράφων ή εγγράφων ιδιωτικών που έχουν κατατεθεί σε δημόσια αρχή, ενεργείται στο γραφείο όπου φυλάσσονται.

3. Έγγραφα που κατέχονται από ιδιώτη, παραδίδονται στον ανακριτή και επιστρέφονται υποχρεωτικώς μετά το τέλος της πειθαρχικής διαδικασίας. Ο ανακριτής, ύστερα από αίτηση του ιδιώτη, υποχρεούται να χορηγεί ατελώς απόδειξη παραλαβής και επίσημο αντίγραφο των εγγράφων που παραλήφθηκαν. Κατ' εξαίρεση η αυτοψία ιδιωτικών εγγράφων, τα οποία είναι απολύτως αναγκαία για τη διεκπεραίωση τρέχουσας υπόθεσης του κατόχου τους ή άλλου προσώπου, διενεργείται από τον ανακριτή στον τόπο όπου βρίσκονται.

Άρθρο 130

Μάρτυρες

1. Οι μάρτυρες εξετάζονται ενόρκως σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

2. Η μη εμφάνιση ή η άρνηση κατάθεσης του μάρτυρα χωρίς εύλογη αιτία αποτελεί πλημμέλημα. Εύλογη αιτία θεωρείται και η συγγένεια του διωκομένου με το μάρτυρα σε ευθεία γραμμή ή έως και το δεύτερο βαθμό σε πλάγια γραμμή.

3. Ο διωκόμενος δικαιούται κατά τη διάρκεια της πειθαρχικής ανάκρισης και της ένορκης διοικητικής εξέτασης και μέχρι το τέλος της εξέτασης του να ζητήσει εγγράφως την εξέταση μαρτύρων. Ο ανακριτής υποχρεούται να εξετάσει πέντε τουλάχιστον από τους προτεινόμενους μάρτυρες.

Άρθρο 131

Πραγματογνώμονες

Ως πραγματογνώμονες ορίζονται δημόσιοι υπάλληλοι, υπάλληλοι νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και Ο.Τ.Α., καθώς και αξιωματικοί των ενόπλων δυνάμεων, των σωμάτων ασφαλείας και του λιμενικού σώματος. Οι πραγματογνώμονες, πριν από τη διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης, ορκίζονται σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

Άρθρο 132

Εξέταση διωκομένου

Κατά την πειθαρχική ανάκριση καλείται οπωσδήποτε για εξέταση ο διωκόμενος υπάλληλος. Ο υπάλληλος εξετάζεται ανωμοτί και μπορεί να παρίσταται μετά δικηγόρου. Η μη προσέλευση του διωκομένου ή η άρνηση του να εξετασθεί, δεν εμποδίζει την πρόοδο της ανάκρισης.

Άρθρο 133

Ενέργειες μετά την ανάκριση

1. Ο πρόεδρος του υπηρεσιακού συμβουλίου, όταν λάβει το παραπεμπτήριο έγγραφο, ορίζει ως εισηγητή της πειθαρχικής υπόθεσης ένα από τα μέλη του συμβουλίου, στο οποίο και παραδίδεται ο φάκελος.

2. Ο πρόεδρος του υπηρεσιακού συμβουλίου, όταν διαβιβαστεί σε αυτόν το πόρισμα της πειθαρχικής ανάκρισης ή, σε περίπτωση μη διενέργειας ανάκρισης κατά το άρθρο 127 παρ. 1 του παρόντος, όταν κρίνει ότι η υπόθεση είναι ώριμη για συζήτηση, την εισάγει στο υπηρεσιακό συμβούλιο για να αποφασίσει την κλήση σε απολογία του διωκόμενου υπαλλήλου ή την απαλλαγή του χωρίς αυτή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Άρθρο 134

Κλήση σε απολογία

1. Πειθαρχική ποινή δεν επιβάλλεται, εάν ο υπάλληλος δεν κληθεί προηγουμένως σε απολογία. Η εξέταση του διωκομένου κατά το στάδιο της ένορκης διοικητικής εξέτασης ή της πειθαρχικής ανάκρισης δεν αναπληρώνει την κλήση σε απολογία.

2. Στην κλήση σε απολογία καθορίζεται σαφώς το αποδιδόμενο πειθαρχικό παράπτωμα και τάσσεται εύλογη προθεσμία για απολογία. Η προθεσμία αυτή δεν μπορεί να είναι βραχύτερη από δύο (2) ημέρες, όταν ο υπάλληλος καλείται σε απολογία από τον πειθαρχικώς προϊστάμενο και από τρεις ημέρες όταν αυτός καλείται από συμβούλιο. Η προθεσμία για απολογία μπορεί να παραταθεί μία μόνο φορά και έως το τριπλάσιο της αρχικής προθεσμίας μετά από αιτιολογημένη έγγραφη αίτηση του διωκομένου. Εκπρόθεσμη απολογία λαμβάνεται υποχρεωτικώς υπόψη, εφόσον υποβάλλεται πριν από την έκδοση της απόφασης.

Η παράλειψη της κλήσης σε απολογία καλύπτεται από την υποβολή έγγραφης απολογίας.

3. Όταν μετά την κλήση του διωκομένου σε απολογία ακολουθεί παραπομπή σύμφωνα με την παρ. 6 του άρθρου 118 του παρόντος σε ανώτερο πειθαρχικώς προϊστάμενο ή στο υπηρεσιακό συμβούλιο ή στα όργανα του άρθρου 119 του παρόντος, δεν απαιτείται νέα κλήση σε απολογία.

4. Μετά την κλήση σε απολογία η υπόθεση περατούται με την έκδοση απόφασης.

Άρθρο 135

Απολογία

1. Η απολογία υποβάλλεται εγγράφως. Ενώπιον συλλογικού πειθαρχικού οργάνου επιτρέπεται στο διωκόμενο και η προφορική συμπληρωματική απολογία.

2. Η απολογία παραδίδεται με απόδειξη στο όργανο το οποίο καλεί σε απολογία. Μπορεί όμως και να αποσταλεί ταχυδρομικώς με συστημένη επιστολή ή να κατατεθεί σε δημόσια αρχή για αποστολή. Στις περιπτώσεις του προηγούμενου εδαφίου το εμπρόθεσμο της υποβολής της κρίνεται από το χρόνο της ταχυδρόμησης ή της κατάθεσης στη δημόσια αρχή.

3. Πριν από την απολογία ο διωκόμενος έχει δικαίωμα να λάβει γνώση του φακέλου της πειθαρχικής υπόθεσης. Το γεγονός ότι έλαβε γνώση αποδεικνύεται με πράξη η οποία υπογράφεται από τον υπάλληλο, ο οποίος τηρεί το φάκελο και τον διωκόμενο ή μόνο από τον πρώτο, αν ο δεύτερος αρνηθεί να υπογράψει. Αν ο διωκόμενος υπάλληλος δεν υπηρετεί στην έδρα του οργάνου που τον καλεί σε απολογία, του χορηγείται σχετική άδεια.

4. Με την απολογία του ο υπάλληλος έχει δικαίωμα να ζητήσει εύλογη προθεσμία για να υποβάλει έγγραφα στοιχεία. Η παροχή της προθεσμίας και η διάρκεια της εναπόκειται στην κρίση του οργάνου το οποίο τον καλεί σε απολογία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Άρθρο 136

Προσδιορισμός δικασίμου - Παράσταση διωκομένου

1. Μετά την υποβολή της απολογίας ή την παρέλευση της προθεσμίας υποβολής της ο πρόεδρος του υπηρεσιακού συμβουλίου προσδιορίζει με πράξη του την ημέρα κατά την οποία θα συζητηθεί η υπόθεση. Η ημέρα, η ώρα και ο τόπος της συνεδρίασης ανακοινώνονται εγγράφως στο διωκόμενο πριν από τέσσερις (4) τουλάχιστον ημέρες.

2. Ο διωκόμενος υπάλληλος έχει δικαίωμα να παραστεί είτε αυτοπροσώπως είτε δια ή μετά πληρεξουσίου δικηγόρου ενώπιον των υπηρεσιακών συμβουλίων και των διοικητικών συμβουλίων των Ν.Π.Δ.Δ .. Η μη προσέλευση του διωκομένου δεν εμποδίζει την πρόοδο της διαδικασίας.

3. Αν το υπηρεσιακό συμβούλιο κρίνει ανεπαρκή τα αποδεικτικά στοιχεία, αναβάλλει την κρίση της υπόθεσης και διατάσσει συμπληρωματική ανάκριση.

4. Η υπηρεσία του διωκομένου υποχρεούται να του χορηγή ανάλογη άδεια για να προσέλθει ενώπιον συλλογικού πειθαρχικού οργάνου κατά την κρίση της υπόθεσης του.

Άρθρο 137

Κωλύματα και εξαίρεση μελών υπηρεσιακού συμβουλίου

1. Μέλη του υπηρεσιακού συμβουλίου, που δεν δικαιούνται να διεξάγουν ανάκριση σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 127 του παρόντος ή έχουν διενεργήσει πειθαρχική ανάκριση στην κρινόμενη υπόθεση, κωλύονται να μετάσχουν στη σύνθεση του κατά την κρίση της υπόθεσης αυτής.

2. Ο διωκόμενος μπορεί με έγγραφη αίτηση του να ζητήσει την εξαίρεση μελών του υπηρεσιακού συμβουλίου με την προϋπόθεση ότι με τα υπόλοιπα μέλη υπάρχει απαρτία. Η αίτηση αυτή που υποβάλλεται δύο (2) τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση της υπόθεσης, πρέπει να περιέχει κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένο τους λόγους της εξαίρεσης και να συνοδεύεται από τα στοιχεία με τα οποία αυτοί αποδεικνύονται. Για την αίτηση εξαίρεσης το υπηρεσιακό συμβούλιο αποφασίζει αιτιολογημένα με συμμετοχή των νόμιμων αναπληρωτών των μελών των οποίων ζητείται η εξαίρεση. Τα μέλη που εξαιρούνται αντικαθίστανται από τα αναπληρωματικά τους. Αν εξαιρεθεί το τακτικό και το αναπληρωματικό του μέλος, το συμβούλιο συνεδριάζει με τα υπόλοιπα μέλη του εφόσον έχει απαρτία. Η εξαίρεση αναπληρωματικού μέλους μπορεί να ζητηθεί και την ημέρα της συνεδρίασης. Στην περίπτωση αυτή το συμβούλιο αποφασίζει αμέσως επί της αιτήσεως εξαίρεσεως με τα υπόλοιπα μέλη του.

3. Στην περίπτωση της παρ. 4 του άρθρου 114 του παρόντος αποκλείεται να μετάσχει στο υπηρεσιακό συμβούλιο ο ανακριτής ή αυτός που συμμετείχε στο υπηρεσιακό συμβούλιο κατά την πρώτη κρίση.

Δεν μπορούν να εξαιρεθούν μέλη τακτικά ή αναπληρωματικά περισσότερα από τα απαιτούμενα για να έχει το υπηρεσιακό συμβούλιο απαρτία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε' ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 138

Κοινοποιήσεις στον διωκόμενο

Η κλήση σε απολογία και κάθε πρόσκληση ή ειδοποίηση του διωκόμενου επιδίδονται με δημόσιο όργανο στον ίδιο προσωπικά ή στην κατοικία του σε πρόσωπο με το οποίο συνοικεί. Εάν δεν καταστεί δυνατή η επίδοση, το έγγραφο της κλήσης σε απολογία τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του υπαλλήλου και συντάσσεται πρωτόκολλο που υπογράφεται από έναν μάρτυρα. Για την επίδοση αυτή συντάσσεται αποδεικτικό. Σε περίπτωση άρνησης παραλαβής, αυτός που διενεργεί την επίδοση συντάσσει πράξη στην οποία βεβαιώνεται η άρνηση. Αν ο υπάλληλος είναι άγνωστης διαμονής, το έγγραφο της κλήσης σε

απολογία τοιχοκολλάται στο κατάστημα της υπηρεσίας του και συντάσσεται σχετικό αποδεικτικό.

Άρθρο 139

Εκτίμηση αποδείξεων

1. Το πειθαρχικό όργανο εκτιμά ελευθέρως τις αποδείξεις. Για να μορφώσει την κρίση του, μπορεί να λάβει υπόψη του και αποδεικτικά στοιχεία που δεν προκύπτουν από την πειθαρχική διαδικασία αλλά από άλλη νόμιμη διαδικασία, εφόσον έλαβε γνώση τους ο διωκόμενος.
2. Συναφή πειθαρχικά παραπτώματα, τα οποία δδιαπιστώνονται κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο της ίδιας πειθαρχικής κρίσης μόνον εφόσον ο διωκόμενος κληθεί σε απολογία και γι' αυτά.
3. Η κρίση πρέπει να στηρίζεται σε αποδεδειγμένα πραγματικά γεγονότα και να είναι ειδικώς αιτιολογημένη.

Άρθρο 140

Πειθαρχική απόφαση

1. Η πειθαρχική απόφαση διατυπώνεται εγγράφως.
 2. Στην απόφαση μνημονεύονται: α) ο τόπος και ο χρόνος έκδοσης της, β) το ονοματεπώνυμο, η ιδιότητα και ο βαθμός του μονομελούς πειθαρχικού οργάνου ή των μελών του συλλογικού πειθαρχικού οργάνου, γ) το ονομοτεπώνυμο, η ιδιότητα και ο βαθμός του κρινόμενου, δ) τα πραγματικά περιστατικά και στοιχεία που συνιστούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του πειθαρχικού παραπτώματος, προσδιορισμένα κατά τόπο και χρόνο, ε) η υποβολή ή όχι απολογίας, στ) η αιτιολογία της απόφασης, ζ) η γνώμη των μελών του συλλογικού οργάνου που μειοψήφησαν και η) η απαλλαγή του κρινόμενου ή η ποινή που του επιβάλλεται.
- Η παράλειψη των στοιχείων που αναφέρονται στα εδάφια α' , β' και γ' ! εκτός του ονομοτεπώνυμου, δεν συνεπάγεται ακυρότητα της απόφασης, εφόσον αυτά προκύπτουν από το φάκελο της υπόθεσης.
3. Η πειθαρχική απόφαση υπογράφεται από το όργανο που την εκδίδει. Όταν αυτή εκδίδεται από συλλογικό όργανο, υπογράφεται από τον πρόεδρο και τον γραμματέα.
 4. Η πειθαρχική απόφαση κοινοποιείται σε αντίγραφο με τη φροντίδα της υπηρεσίας στον υπάλληλο και γνωστοποιείται στα όργανα που δικαιούνται να ασκήσουν ένσταση. Η κοινοποίηση της απόφασης στον υπάλληλο ενεργείται

σύμφωνα με τις διαταξεις του άρθρου 138 του παρόντος. Στον υπαλληλο γνωστοποιούνται επίσης τα ένδικα μέσα που δικαιούται να ασκήσει.

5. Η πειθαρχική απόφαση δεν ανακαλείται. Ανάκληση της πειθαρχικής απόφασης επιτρέπεται κατ' εξαίρεση σε περίπτωση πρόδηλης παρανομίας. Ανάκληση πειθαρχικής απόφασης μονομελούς ορνόνου γίνεται ύστερα από σύμφωνη γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου. Πειθαρχική απόφαση που υπόκειται σε ένσταση δεν ανακαλείται. Η αίτηση για ανόκληση της πειθαρχικής απόφασης υποβάλλεται μέσα σε αποκλειστική προθεσμία εξήντα (60) ημερών από την κοινοποίηση της στον υπαλληλο.

Αν η ανάκληση δεν γίνει εντός τριμήνου, λογίζεται ότι το αίτημα της ανάκλησης έχει απορριφθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

ΕΝΣΤΑΣΗ - ΠΡΟΣΦΥΓΗ - ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Άρθρο 141

Ένσταση

1. Οι αποφάσεις των πειθαρχικώς προϊσταμένων, εκτός αυτών που ορίζονται στο άρθρο 142 παρ. 2 περ. α', καθώς και των συλλογικών ορνόνων του άρθρου 119 του παρόντος, υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του αρμόδιου υπηρεσιακού συμβουλίου.

2. Οι αποφάσεις των υπηρεσιακών συμβουλίων που κρίνουν σε πρώτο βαθμό υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου, από τον υπαλληλο που τιμωρήθηκε, στις περιπτώσεις επιβολής της πειθαρχικής ποινής του προστίμου αποδοχών δύο (2) μηνών και άνω, της στέρησης του δικαιώματος για προαγωγή, του υποβιβασμού, της προσωρινής και οριστικής παύσης. Όλες οι αποφάσεις των υπηρεσιακών συμβουλίων που κρίνουν σε πρώτο βαθμό υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου, υπέρ της διοίκησης, κστό τα οριζόμενα στο εδόφιο β' της επόμενης παραγραφου.

Οι μη οριστικές οηοφόσεκ; που εκδίδονται σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 114 του παρόντος υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του Δεμτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου από τον υπαλληλο ή τη διοίκηση.

3. Ένσταση ενώπιον του υπηρεσιακού ή του Δεμτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου δικαιούνται να ασκήσουν: α) ο υπαλληλος που τιμωρήθηκε και β) υπέρ της διοίκησης ή υπέρ του υπαλλήλου κάθε ανώτερος πειθαρχικώς προϊστόμενος, οι πρόεδροι των συλλογικών οργόνων του άρθρου 119 του παρόντος και ο Υπουργός ή ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας που ασκεί εποπτεία στο νομικό πρόσωπο.

4. Η ένσταση ασκείται μέσα σε προθεσμία τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίηση της απόφασης στον υπάλληλο ή από την περιέλευσή της στα όργανα που δικαιούνται να ασκήσουν ένσταση. Η προθεσμία αυτή παρατείνεται κστό τριάντο (30) ημέρες για εκείνους που διαμένουν στο εξωτερικό.

5. Τα υπηρεσιακά συμβούλια και το Δεμτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο, όταν κρίνουν μετά από ένσταση του υπαλλήλου ή υπέρ του, δεν μπορούν να χειροτερεύουν τη θέση του. Όταν κρίνουν ένσταση υπέρ της διοίκησης, δεν μπορούν να επιβάλουν ελαφρότερη ποινή από αυτήν που επιβλήθηκε. Όταν ασκούνται

ενστάσεις τόσο από τον υπάλληλο όσο και υπέρ της διοίκησης, το οικείο συμβούλιο τις κρίνει από κοινού και δεν δεσμεύεται ως προς την ποινή που θα επιβάλει.

6. [Αρχή Τροποποίησης] Η προθεσμία για την άσκηση ένστασης και η άσκηση της δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης με εξαίρεση τις πειθαρχικές ποινές της προσωρινής και οριστικής παύσης ή του υποβιβασμού - ΑΝΤΙΚ. ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΔΑΦΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡ. 6 ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 141 ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡ.

4

ΤΟΥ

ΑΡΘΡΟΥ 30 ΤΟΥ Ν. 3731/08, ΦΕΚ-263 Α/23-12-08 [Τέλος Τροποποίησης]

Ειδικές διατάξεις που ρυθμίζουν την υπηρεσιακή κατάσταση των υπαλλήλων κατά το χρόνο της αναστολής διατηρούνται σε ισχύ.

7. Η ένσταση κατά των αποφάσεων των πειθαρχικώς προϊσταμένων κατατίθεται στο αρμόδιο υπηρεσιακό συμβούλιο. Η ένσταση κατά αποφάσεων του υπηρεσιακού συμβουλίου που έκρινε σε πρώτο βαθμό κατατίθεται σε αυτό, το οποίο τη διαβιβάζει αμελλητί στο Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο με τον πλήρη φάκελο της απόφασης.

[Αρχή Τροποποίησης]

8. Τα υπηρεσιακά συμβούλια και το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο δεν μπορούν να χειροτερεύουν τη θέση του υπαλλήλου όταν η ένσταση ασκείται από τον ίδιο ή υπέρ αυτού - ΑΠΑΛΕΙΦΕΤΑΙ Η ΠΑΡ. 8 ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 141 ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡ.

2

ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 30 ΤΟΥ Ν. 3731/08, ΦΕΚ-263 Α/23-12-08 [Τέλος Τροποποίησης]

Άρθρο 142

Προσφυγή

1. Δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας έχουν οι μόνιμοι υπάλληλοι κατά των αποφάσεων του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου που επιβάλλει τις πειθαρχικές ποινές του υποβιβασμού ή της οριστικής παύσης.

2. Δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου έχουν οι μόνιμοι υπάλληλοι κατά:

α) των πειθαρχικών αποφάσεων του Υπουργού, του Διοικητή του Αγίου Όρους, του προέδρου ή του επικεφαλής ανεξάρτητης διοικητικής αρχής καθώς και του διοικητή ή του προέδρου συλλογικού οργάνου, ο οποίος ασκεί τη διοίκηση νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου,

β) των αποφάσεων του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου που επιβάλλουν οποιαδήποτε ποινή του προστίμου αποδοχών ενός (1) μηνός και άνω, της στέρησης του δικαιώματος για προαγωγή και της προσωρινής παύσης,

γ) των αποφάσεων των συλλογικών οργάνων του άρθρου 119 του παρόντος

3. Η προθεσμία και η άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ή του Διοικητικού Εφετείου διέπονται από τις κείμενες διατάξεις, με την επιφύλαξη των διατάξεων της επόμενης παραγράφου.

4. Η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής και η άσκηση της δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης, με εξαίρεση τις πειθαρχικές αποφάσεις που επιβάλλουν την ποινή της προσωρινής ή οριστικής παύσης ή του

υποβιβασμού. Το Συμβούλιο της Επικρατείας ή το Διοικητικό Εφετείο δύνανται με απόφαση τους να αναστείλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης, εφόσον πιθανολογείται ανεπανόρθωτη βλάβη του προσφεύγοντα ή ευδοκίμηση της προσφυγής, εκτός εάν λόγοι δημοσίου συμφέροντος αποκλείουν τη χορήγηση αναστολής. Στην περίπτωση χορήγησης αναστολής, η εκδίκαση της προσφυγής γίνεται μέσα σε προθεσμία οκτώ (8) μηνών από τη χορήγηση της, άλλως η χορηγηθείσα αναστολή εκτέλεσης της πειθαρχικής απόφασης παύει να ισχύει.

5. Στην περίπτωση κατά την οποία έχει ασκηθεί προσφυγή κατά αποφάσεως η οποία επιβάλλει την ποινή της προσωρινής ή οριστικής παύσης ή του υποβιβασμού,

η εκδίκαση της προσφυγής γίνεται μέσα σε προθεσμία έξι (6) μηνών από την άσκηση της, άλλως η πειθαρχική απόφαση εκτελείται από την οικεία υπηρεσία ή το Ν.Π.Δ.Δ. κατά τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 144 του παρόντος.

6. Το Συμβούλιο της Επικρατείας ή το Διοικητικό Εφετείο, όταν κρίνουν μετά από προσφυγή, δεν δύνανται να χειροτερεύουν τη θέση του υπαλλήλου.

Άρθρο 143

Επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας

1. Την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας, σύμφωνα με τις παραγράφους 4 και 5 του άρθρου 114 του παρόντος, μπορούν να ζητήσουν τα όργανα των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 123 του παρόντος, όταν έχει εκδοθεί καταδικαστική ποινική απόφαση και ο υπάλληλος, όταν έχει εκδοθεί οθωωτική ποινική απόφαση εντός αποκλειστικής προθεσμίας ενός (1) έτους από τη δημοσίευσή της.

2. Η αίτηση για την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας απευθύνεται στο οικείο υπηρεσιακό ή στο Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο κατά περίπτωση, στο οποίο υπαγόταν ο υπάλληλος κατά το χρόνο τέλεσης του παραπτώματος.

3. Αν έχει εκδοθεί καταδικαστική ποινική απόφαση, κατά την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας, μπορεί να επιβληθεί πειθαρχική ποινή ανώτερη από αυτήν που είχε επιβληθεί. Αν έχει εκδοθεί αθωωτική ποινική απόφαση, μπορεί να επιβληθεί ελαφρότερη ποινή ή να απαλλαγεί ο υπάλληλος. Όταν ο υπάλληλος είχε τιμωρηθεί με οριστική ή προσωρινή παύση ή υποβιβασμό, το υπηρεσιακό συμβούλιο μπορεί κατά την επανάληψη της πειθαρχικής διαδικασίας να αποφασίσει και τη βαθμολογική ή μισθολογική του αποκατάσταση. Αν δεν υπάρχει κενή θέση, ο υπάλληλος παραμένει υπεράριθμος και καταλαμβάνει την πρώτη θέση που θα κενωθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΠΟΙΝΩΝ - ΔΑΠΑΝΕΣ

Άρθρο 144

Εκτέλεση απόφασης

1. Η τελεσιδική απόφαση εκτελείται υποχρεωτικώς. Η εκτέλεση γίνεται από την οικεία υπηρεσία ή νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου. Παράλειψη εκτέλεσης της ποινής αποτελεί πειθαρχικό παράπτωμα.

2. Σε περίπτωση απόρριψης προσφυγής κατά απόφασης που επιβάλλει την ποινή της οριστικής παύσης, η λύση της υπαλληλικής σχέσης επέρχεται αυτοδικαίως από τη δημοσίευσή της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας.

3. Κατά το χρόνο της προσωρινής παύσης ο υπάλληλος απέχει από κάθε υπηρεσία. Ο χρόνος της προσωρινής παύσης δεν θεωρείται χρόνος πραγματικής υπηρεσίας.

4. Όποιος τιμωρείται με υποβιβασμό δεν κρίνεται για προαγωγή, πριν περάσει από την επιβολή της ποινής χρονικό διάστημα ίσο με το μισό του χρόνου που απαιτείται για προαγωγή.

5. Η επιβολή της ποινής της στέρησης του δικαιώματος για προαγωγή περιλαμβάνει και το δικαίωμα επιλογής σε βαθμίδες καθηκόντων.

6. Η πειθαρχική απόφαση, η οποία επιβάλλει πρόστιμο, εκτελείται από τον προϊστάμενο της υπηρεσίας που εντέλλεται την πληρωμή των αποδοχών του υπαλλήλου. Αν λυθεί η υπαλληλική σχέση, το πρόστιμο εισπράττεται σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα για την είσπραξη δημοσίων εσόδων. Για την καταβολή βαρύνεται αποκλειστικά ο υπάλληλος που τιμωρήθηκε και όχι οι κληρονόμοι του.

Το πρόστιμο υπολογίζεται στις αποδοχές που λαμβάνει ο υπάλληλος κατά το χρόνο έκδοσης της πρωτοβάθμιας πειθαρχικής απόφασης. Όταν αυτό ορίζεται έως στο ένα πέμπτο (1/5) των αποδοχών του, παρακρατείται εφάπαξ από τις αποδοχές του

πρώτου μήνα μετά την τελεσιδικία της απόφασης. Όταν είναι μεγαλύτερο, παρακρατείται τμηματικώς κατά μήνα.

Η μηνιαία παρακράτηση καθορίζεται με την πειθαρχική απόφαση και δεν επιτρέπεται να είναι ανώτερη από το ένα πέμπτο (1/5) των αποδοχών του υπαλλήλου.

Άρθρο 145

Διαγραφή πειθαρχικών ποινών

1. Διαγράφονται αυτοδικαίως η ποινή της επίπληξης μετά τρία (3) έτη, του προστίμου μετά πέντε (5) έτη και οι λοιπές ποινές, εκτός από την ποινή της οριστικής παύσης, μετά δέκα (10) έτη, εφόσον κατά το αντίστοιχο χρονικό διάστημα ο υπάλληλος δεν τιμωρήθηκε με άλλη ποινή. ο χρόνος της διαγραφής υπολογίζεται από την εκτέλεση της; πειθαρχικής ποινής.

2. Ο πειθαρχικός φάκελος ποινής που διαγράφεται, αφαιρείται από το προσωπικό μητρώο του υπαλλήλου, τίθεται στο αρχείο της υπηρεσίας και δεν επιτρέπεται εφεξής να αποτελεί στοιχείο κρίσης του.

Άρθρο 146

Δαπάνες πειθαρχικής διαδικασίας

1. Η πειθαρχική διαδικασία διεξάγεται ατελώς.

2. Όταν διατάσσεται πραγματογνωμοσύνη, οι αμοιβές των πραγματογνωμόνων εκκαθαρίζονται από το πειθαρχικό όργανο και καταβάλλονται από το Δημόσιο ή το οικείο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘ.: 1485/06 Βλέπετε το πλήρες κείμενο

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΦΕΚ: ΑΡΙΘΜΟΣ 1485/2006

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑΑ'

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΤΟΣ: 2008 ΣΕΛ.: 478

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Απριλίου 2006, με την εξής σύνθεση: Σωτ. Ρίζος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Δ. Μπριόλας, Ε. Αντωνόπουλος, Σύμβουλοι, Α. καλονεροτιούλου, Χρ. Σιταρά, Πάρεδροι. Γραμματέας η Μ. Ιωαννίδου.

Για να δικάσει την από 1 Ιουνίου 2004 αίτηση:

του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Αντικαρκινικό Ογκολογικό Νοσοκομείο Αθηνών «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ», που εδρεύει στην Αθήνα (Λεωφ. Αλεξάνδρας αριθ. 171), το οποίο παρέστη με το δικηγόρο Στρατή Σταρόγιαννη (Α.Μ. 2138), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά του -----, κατοίκου Αθηνών (οδός -----), ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Δ. Πανταρώτα (Α.Μ. 2448), που τον διόρισε στο ακροατήριο.

Με την αίτηση αυτή το αναιρεσεϊόν Νοσοκομείο επιδιώκει να ανααιρεθεί η υπ' αριθ. 5025/2003 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου, Ε. Αντωνόπουλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αληρεξούσιο του αναιρεσειόντος Νοσοκομείου, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναίρεσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον πληρεξούσιο του ανααιρεσιβλήτου, που ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Αφού μελέτησε τασχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, η οποία ασκείται χωρίς την καταβολή παραβόλου, ζητείται η αναίρεση της 5025/2003 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε έφεση του αναιρεσειόντος νοσοκομείου κατά της 5673/2002 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτή είχε γίνει εν μέρει δεκτή αγωγή του ανοιρεσιβλήτου. συνταξιούχου υπαλλήλου του αναιρεσειόντος νοσοκομείου, και είχε αναγνωρισθεί η υποχρέωση αυτού να καταβάλει στον ανααιρεσίβλητο ποσό 50.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη που υπέστη από παράνομες, κατά τον ανααιρεσίβλητο, πράξεις οργάνων του αναιρεσειόντος.

2. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση εισήχθη αρχικώς ενώπιον του ΣΤ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, το οποίο με την 3594/2005 απόφασή του, έκρινε ότι ήταν αναρμόδιο για την εκδίκασή της και την παρέπεμψε προς εκδίκαση στο Α' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας.

3. Επειδή, το Π.Δ. 361/2001 «Κατανομή σε Τμήματα των υποθέσεων του Σ.τ.Ε.» (ΦΕΚ Α' 244) ορίζει στο άρθρο 1 περ. β' ότι «Στο Α' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας υπάγονται τα ένδικα βοηθήματα και μέσα που αφορούν διαφορές οι οποίες προκύπτουν από την εφαρμογή της νομοθεσίας για : α) ... β) την ευθύνη του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου προς αποζημίωση, με την επιφύλαξη των οριζομένων στο άρθρο 6 περ. δ του παρόντος». Το άρθρο δε 6 περ. δ' του ανωτέρω διατάγματος, στο οποίο γίνεται παραπομπή, ορίζει ότι «Στο ΣΤ' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας υπάγονται τα ένδικα βοηθήματα και μέσα που αφορούν διαφορές οι οποίες προκύπτουν από την εφαρμογή της νομοθεσίας για: ... δ) τις κάθε είδους αποδοχές (δεδουλευμένες ή μη) και χρηματικές αξιώσεις που συνδέονται με την πρόσληψη, υπηρεσιακή κατάσταση και λύση της σχέσης του προσωπικού γενικά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου».

4. Επειδή, κατά τη γνώμη των Συμβούλων Δ. Μπριόλα και Ε. Αντωνόπουλου, προς την οποία συνετάχθη και η Πάρεδρος Α. Καλογεροπούλου από το συνδυασμό των διατάξεων προκύπτει ότι η αξίωση χρηματικής ικανοποίησης για ηθική βλάβη που υπέστη υπάλληλος του Δημοσίου, Ο.Τ.α. ή ν.π.δ.δ. από πράξεις ή παραλείψεις οργάνων του κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του, εμπίπτει στην έννοια της χρηματικής αξιώσεως που συνδέεται με την υπηρεσιακή κατάσταση του υπαλλήλου, εφόσον η ηθική βλάβη προκαλείται συνεπεία της υπηρεσίας του υπαλλήλου στο νομικό τούτο πρόσωπο, Συνεπώς, η σχετική διαφορά υπάγεται στην αρμοδιότητα του ΣΤ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας (Σ.Ε, 954/2006), Κατά τη γνώμη, όμως του Αντιπροέδρου Σωτ. Ρίζου, προς την οποία συνετάχθη και η Πάρεδρος Χριστίνα Σιταρά στην αρμοδιότητα του Α' Τμήματος υπάγονται κατ' αρχήν όλες οι περιπτώσεις ευθύνης προς αποκατάσταση κάθε θετικής ή αποθετικής ζημίας ή ηθικής βλάβης προκαλουμένης από όργανα του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής

αυτοδιοικήσεως (ο.τ.α.) και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.), ανεξαρτήτως αν από τη νομοθεσία, στην οποία θεμελιώνεται το αίτημα αποζημιώσεως, δημιουργούνται διαφορές οι οποίες υπάγονται κατ' αρχήν στην αρμοδιότητα άλλων Τμημάτων του Συμβουλίου της Επικρατείας. Μόνη εξαίρεση στην ανωτέρω αρμοδιότητα του Α' Τμήματος είναι οι περιπτώσεις ευθύνης του Δημοσίου, των Ο.Τ.α. και των λοιπών ν.π.δ.δ., όταν το αίτημα αποζημιώσεως θεμελιώνεται σε νομοθεσία που αφορά τις πάσης φύσεως αποδοχές και χρηματικές αξιώσεις που συνδέονται με την πρόσληψη, υπηρεσιακή κατάσταση και λύση της σχέσεως του προσωπικού των ανωτέρω νομικών προσώπων, οι οποίες υπάγονται στην αρμοδιότητα του ΣΤ' Τμήματος. Και τούτο διότι η έννοια των προαναφερθεισών διατάξεων του Π.Δ. 361/2001 δεν είναι ότι όλες οι διαφορές, που δημιουργούνται από την άσκηση αγωγών από μέλη του προσωπικού του Δημοσίου, των Ο.Τ.α. και των λοιπών ν.π.δ.δ. και έχουν ως αίτημα την υπέρ αυτών επιδίκαση χρηματικού ποσού προς αποκατάσταση ζημίας προκληθείσης σ' αυτά συνεπεία της υπηρεσίας τους, υπάγονται κατ' αναίρεση στην αρμοδιότητα του ΣΤ' Τμήματος, αλλά μόνον εκείνες που δημιουργούνται από την άσκηση αγωγών αποζημιώσεως προς αποκατάσταση ζημίας ή ηθικής βλάβης σχετιζόμενης με την παραβίαση της νομοθεσίας περί των πάσης φύσεως αποδοχών και χρηματικών αξιώσεων του προσωπικού των ως άνω νομικών προσώπων.

5. Επειδή, με την προσβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα εξής: Ο αναιρεσίβλητος, ο οποίος υπήρξε υπάλληλος του αναιρεσειόντος νοσοκομείου, νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, από 1.12.1954 έως 21.4.1997 και διετέλεσε επί 14 έτη Γενικός Διευθυντής αυτού, υπέστη επί μία τριετία, δηλαδή από το 1994 μέχρι τη συνταξιοδότησή του το 1997, σειρά διώξεων από το Διοικητικό Συμβούλιο του αναιρεσειόντος είτε με την επιβολή ποινών για πειθαρχικά παραπτώματα, είτε με την ανάκληση της τοποθετήσεώς του ως Διοικητικού Διευθυντή και την επιλογή άλλου υπαλλήλου για τη θέση αυτή κατά παράβαση σχετικής ακυρωτικής αποφάσεως του Διοικ. Εφετείου, είτε με τη διατύπωση σύμφωνης γνώμης για την απόσπασή του από το νοσοκομείο σε υπηρεσία του Υπουργείου Υγείας. Όλες οι σχετικές πράξεις και παραλείψεις των οργάνων του αναιρεσειόντος ακυρώθηκαν ως μη νόμιμες με αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας ή του Διοικητικού Εφετείου. Από τις πράξεις δε και τις παραλείψεις αυτές ο αναιρεσίβλητος υπέστη, κατά το διοικητικό εφετείο, σοβαρή μείωση στην προσωπική και υπηρεσιακή του υπόσταση, αφού εμφανιζόταν να υποπίπτει σε σοβαρά πειθαρχικά παραπτώματα ή να προκαλεί προβλήματα δυσλειτουργίας στο νοσοκομείο ή να υστερεί έναντι άλλων ομοιοβάθμων συναδέλφων του. Με τα δεδομένα αυτά το δικόσσην διοικητικό εφετείο δέχθηκε ότι ο αναιρεσίβλητος υπέστη ηθική βλάβη και επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση, με την οποία, κατά μερική παραδοχή της ερειδομένης στα άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα από 13.12.1999 αγωγής του αναιρεσιβλήτου, είχε αναγνωρισθεί η υποχρέωση του αναιρεσειόντος ν.π.δ.δ. να του καταβάλει ως χρηματική ικανοποίηση ποσό 50.000 ευρώ προς αποκατάσταση της ανωτέρω ηθικής βλάβης του.

6. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση έχουσα το αντικείμενο που περιγράφεται ανωτέρω, υπάγεται σύμφωνα με όσα έγιναν κατά πλειοψηφία δεκτά στην τέταρτη σκέψη στην αρμοδιότητα του ΣΤ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας. Δεδομένου, όμως, ότι το εν λόγω Τμήμα έκρινε με την 3594/2005 παραπεμπτική απόφαση ότι η ως άνω αίτηση υπάγεται στην αρμοδιότητα του Α' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, ενώ και επί παρεμφερούς υποθέσεως συζητηθείσης προ της κρινόμενης το Α' Τμήμα με την 95412006

απόφασή του κατέλιξε υπέρ της αρμοδιότητας του ΣΤ' Τμήματος, το ζήτημα αυτό πρέπει να παραπεμφθεί προς επίλυση στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 6 του Π.Δ. 18/1989 (Α' 8) και να ορισθεί εισηγητής ο Σύμβουλος Ευθ. Αντωνόπουλος.

Διά ταύτα

Απέχει να αποφανθεί οριστικώς.

Παραπέμπει το, κατά το σκεπτικό, ζήτημα στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου και

Ορίζει εισηγητή το Σύμβουλο Ευθ. Αντωνόπουλο.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 11 Απριλίου 2006

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Σωτ. Ρίζος Μ. Ιωαννίδου

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 22ας Μαΐου του ίδιου έτους.

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Σωτ. Ρίζος Μ. Βλασερού

ΑΡΙΘ.: 2617/06 Βλέπετε το πλήρες κείμενο

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΦΕΚ: ΑΡΙΘΜΟΣ 2617/2006

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ'

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ & ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΤΟΣ: 2008 ΣΕΛ.: 1029

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 22 Σεπτεμβρίου 2005, με την εξης σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ' Τμήματος, Ν. Σακελλαρίου, Α. Καραμιχαλέλης, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Σ. Κωνσταντίνου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Μουζάκη, Γραμματέας του Γ' Τμήματος.

Για να δικάσει την από 22 Απριλίου 2002 προσφυγή:

του , κατοίκου Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης, οδός , ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Δημ. Καραμέτο (Α.Μ. 24432) που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, ο οποίος παρέστη με τον Αν. Μπάνο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

και κατά της υπ' αριθμ. 7/20.2.2002 (θέμα 20) απόφασης του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Ιατρών Εθνικού Συστήματος Υγείας (Ε.Σ.Υ.) του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Α. Καραμιχαλέλη.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος

ζήτησε την απόρριψη της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης προσφυγής καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (αριθμ. ειδικών εντύπων παραβόλου 219757, 28651/2002).

2. Επειδή, με την προσφυγή αυτή ζητείται, εμπροθέσμως και εν γένει παραδεκτώς, η εξαφάνιση, και επικουρικά η μεταρρύθμιση, της 7/20.2.2002 (θέμα 20) αποφάσεως του κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Ιατρών Εθνικού Συστήματος Υγείας (Ε.Σ.Υ.) του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας, με την οποία επεβλήθησαν στον προσφεύγοντα, ιατρό του Ε.Σ.Υ. πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, οι ποινές της οριστικής παύσεως και του προστίμου 2.500 ευρώ για το λόγο ότι υπέπεσε στα πειθαρχικά αδικήματα της κατοχής άλλης θέσεως και της άσκησης ελεύθερου επαγγέλματος.

3. Επειδή, στο άρθρο 24 του Ν. 1397/1983 (Α' 143) οριζόταν ότι «οι θέσεις του ιατρικού προσωπικού των νοσοκομείων οποιασδήποτε νομικής μορφής και των κέντρων υγείας, εκτός από τα νοσοκομεία των ενόπλων δυνάμεων και των Α.Ε.Ι., συνιστώνται ως θέσεις ιατρών πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης» (παρ. 1) και ότι «οι ιατροί αυτοί είναι μόνιμοι δημόσιοι λειτουργοί και απαγορεύεται να ασκούν την ιατρική ως ελεύθερο επάγγελμα ή οποιαδήποτε άλλο επάγγελμα εκτός από αυτά που έχουν σχέση με συγγραφική ή καλλιτεχνική δραστηριότητα και να κατέχουν οποιαδήποτε άλλη δημόσια ή ιδιωτική θέση» (παρ. 2) και στο άρθρο 35 του αυτού νόμου ότι: «1. Πειθαρχικά αδικήματα των γιατρών Ε.Σ.Υ. είναι: α) Η άσκηση ελεύθερου ή άλλου επαγγέλματος η η κατοχή άλλης θέσης κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 24 του νόμου αυτού, β) Η λήψη αμοιβής για οποιασδήποτε μορφής παροχή ιατρικών υπηρεσιών. γ) Η δωροληψία 2. Πειθαρχικές ποινές είναι: α) Έγγραφο επίπληξη, β) Πρόστιμο μέχρι των αποδοχών τριών μηνών, γ) Διακοπή του δικαιώματος για την υποβολή υποψηφιότητας για κατάληψη θέσης ανώτερου βαθμού από ένα (1) μέχρι πέντε (5) χρόνια, δ) Οριστική ιπαύση και ε) Αφαίρεση της άδειας άσκησης επαγγέλματος προσωρινά μέχρι δυο (2) χρόνια η οριστικά 4. Η ποινή της αφαίρεσης της άδειας άσκησης επαγγέλματος μπορεί να επιβληθεί μόνο για τα αδικήματα με στοιχεία α' , β' και γ' της παρ. 1 του άρθρου αυτού. 5. Η ποινή της οριστικής παύσης επιβάλλεται υποχρεωτικά για το αδίκημα με στοιχεία α' της παρ. 1 του άρθρου αυτού και μπορεί να επιβληθεί για τα αδικήματα β' έως ζ' της ίδιας παραγράφου». Εξάλλου, το άρθρο 63 του Ν. 2071/1992 (Α' 123) ορίζει ότι: «1. Οι θέσεις του ιατρικού προσωπικού των νοσοκομείων ν.π.δ.δ. και των κέντρων υγείας, εκτός από τα νοσοκομεία των ενόπλων δυνάμεων και των Α.Ε.Ι., συνιστώνται εφεξής ως θέσεις ιατρών πλήρους και αποκλειστικής η μερικής απασχόλησης 2. Οι υπηρετούντες μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου ιατροί πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, καθώς και οι ιατροί, οι οποίοι έχουν κριθεί επιτυχώς να καταλάβουν θέση, πριν από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, είναι μόνιμοι δημόσιοι λειτουργοί 3. Οι παραπάνω μόνιμοι ιατροί είτε υπηρετούν σε οργανικές θέσεις είτε σε προσωποπαγείς θέσεις απαγορεύεται να ασκούν την ιατρική ως ελεύθερο επάγγελμα ή οποιοδήποτε άλλο επάγγελμα εκτός από αυτά που έχουν σχέση με συγγραφική, καλλιτεχνική ή διδακτική δραστηριότητα, και να κατέχουν οποιαδήποτε άλλη δημόσια ή ιδιωτική θέση, πλην εκείνων που προβλέπονται κατ' εξαίρεση με τις διατάξεις του παρόντος νόμου, 4. Οι ιατροί που διορίζονται για πρώτη φορά σε θέσεις του κλάδου ιατρών Ε.Σ.Υ. πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης που προκηρύσσονται μετά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου είναι δημόσιοι λειτουργοί επί θητεία και ισχύουν γι' αυτούς οι διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού μόνο σε ό,τι αφορά την άσκηση ελεύθερου ή άλλου επαγγέλματος». Περαιτέρω, το άρθρο 77 του Ν. 2071/1992 ορίζει ότι: «1. Πειθαρχικά αδικήματα των ιατρών Ε.Σ.Υ. είναι τα προβλεπόμενα

από τις πειθαρχικές διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα και τα επόμενα α) η άσκηση ελεύθερου ή άλλου επαγγέλματος από τους ιατρούς πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης ή η κατοχή άλλης θέσης κατά παράβαση των διατάξεων της παρ. 3 του άρθρου 63 του νόμου αυτού β) Η δωροληψία και ιδίως η λήψη αμοιβής και η αποδοχή οποιασδήποτε άλλης περιουσιακής παροχής για την προσφορά οποιασδήποτε ιατρικής υπηρεσίας 2. (όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 39 παρ. 1 του Ν. 2519/1997, Α' 165) Πειθαρχικές ποινές είναι: α) . Εγγραφή επίπληξη, β) Πρόστιμο μέχρι των αποδοχών δέκα μηνών. γ) Διακοπή του δικαιώματος για την υποβολή υποψηφιότητας για κατάληψη θέσης ανώτερου βαθμού από ένα (1) μέχρι πέντε (5) χρόνια. Για τη διακοπή υπολογίζεται μόνο ο χρόνος κατά τον οποίο ο τιμωρούμενος έχει τα προς προαγωγή τυπικά προσόντα. δ) Προσωρινή παύση μέχρι δύο (2) χρόνια, ε) Οριστική παύση και στ) Αφαίρεση της άδειας άσκησης επαγγέλματος προσωρινά μέχρι δύο (2) χρόνια ή οριστικά 4. Η ποινή αφαίρεσης της άδειας άσκησης επαγγέλματος μπορεί να επιβληθεί μόνο για τα αδικήματα της παρ. 1 παρ. α' και β' του άρθρου αυτού. 5. Στα αδικήματα της παρ. 1 περ. α' και β' του άρθρου αυτού, ο ιατρός τιμωρείται υποχρεωτικώς με ποινή οριστικής παύσης και σωρευτικώς με ποινή προστίμου από 800.000 δραχμές μέχρι 4.000.000 δραχμές». Οι ιατροί του Ε.Σ.Υ. έγιναν όλοι και πάλι πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης με τις διατάξεις των άρθρων 4 του Ν. 2194/1994 (Α' 34) και 34 παρ. 1 του Ν. 2519/1997 (Α' 165).

4. Επειδή, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο προσφεύγων διορίστηκε στις 16.5.1990 σε θέση ιατρού πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης του Ε.Σ.Υ. με το βαθμό του επιμελητή Β' στο Κέντρο Υγείας Λαγκαδά που υπάγεται στην αρμοδιότητα του Γενικού Περιφερειακού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης « ». Το έτος 1981 είχε λάβει δίπλωμα ειδίκευσης στην γηριατρική από το Πανεπιστήμιο Παβίας Ιταλίας. Με την πράξη Γ2/45242/14.9.1992 της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης, ο προσφεύγων απέκτησε την ειδικότητα της γενικής ιατρικής. Στις 10.11.1998 κατά τη συνεδρίαση του οικείου Συμβουλίου Κρίσεως και Επιλογής Ιατρικού και Οδοντιατρικού Προσωπικού Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων (Σ.Κ.Ε.Ι.Ο.Π.Ν.Ι.), το οποίο θα ησχολείτο με τις κρίσεις προαγωγής, μεταξύ των άλλων, και του προσφεύγοντος από το βαθμό του Επιμελητή Β' στο βαθμό του Επιμελητή Α' , παρασχέθηκε η πληροφορία ότι ο προσφεύγων κατείχε και άλλη, εκτός Νοσοκομείου, έμμισθη θέση στο Κέντρο Ανοικτής Προστασίας Ηλικιωμένων (Κ.Α.Π.Η.) του Δήμου Πυλαίας Θεσσαλονίκης. Με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Νοσοκομείου « » ανατέθηκε η διενέργεια . Ενορκης

Διοικητικής Εξέτασης (Ε.Δ.Ε.) στον αντιπρόεδρο του Δ.Σ Επίσης ειδοποιήθηκε ο προσφεύγων να καταθέσει υπεύθυνη δήλωση σχετικά με το θέμα. Με την από 19.11.1998 υπεύθυνη δήλωσή του ο προσφεύγων δήλωσε ότι δεν έχει άλλη έμμισθη θέση εκτός Νοσοκομείου και ότι δεν λαμβάνει αμοιβή από άλλη εργασία σε ιδρύματα του Δημοσίου και του ιδιωτικού ή δημοσίου τομέα. Με βεβαίωση του Κ.Α.Π.Η. του Δήμου Πυλαίας (αριθμ. πρωτ.

1239/16.2.1999) βεβαιώθηκε ότι ο προσφεύγων προσέφερε τις υπηρεσίες του στο Κ.Α.Π.Η. Πυλαίας, για το έτος 1998, με σύμβαση μίσθωσης έργου, κατά τις διατάξεις του άρθρου 6 του Ν. 2527/97, δύο φορές την εβδομάδα Τρίτη και Παρασκευή (8.30-10.30 π.μ.) και η ετήσια αμοιβή του ανήλθε στις 1.650.000 δραχμές. Κατόπιν αλληλογραφίας, στο πλαίσιο της Ε.Δ.Ε., βεβαιώθηκε από τον Δήμο Πυλαίας (βλ. έγγραφο με αριθμ. πρωτ. 1660/3.3.1999) ότι ο προσφεύγων προσέφερε υπηρεσίες στο Κ.Α.Π.Η. του Δήμου από 1.1.1990 έως 31.12.1998 με συμβάσεις μίσθωσης έργου και ότι η αμοιβή που καταβλήθηκε σ' αυτόν με ισάριθμες αποδείξεις παροχής υπηρεσιών ανήλθε στο ποσό των

δραχμών 600.000 για το 1990, 400.000 για το 1991, 800.000 για το έτος 1992, 800.000 για το 1993, 900.00 για το 1994, 1.100.000 για το 1995, 1.200.000 για το 1996, 1.500.000 για το 1997 και 1.650.000 για το 1998. Επί σχετικού ερωτήματος η Δ.Ο.Υ. Η' Θεσσαλονίκης βεβαίωσε ότι ο προσφεύγων θεωρούσε αποδείξεις παροχής υπηρεσιών από τον Δεκέμβριο του 1990 έως το 1998 δηλώνοντας διεύθυνση ιατρείου την οδό Βασ . Όλγας αρ. 81 (βλ. έγγραφο με αριθμ. πρωτ. 1667/10.3.1999). Στο φάκελο της Ε.Δ.Ε. περιλαμβάνεται απόσπασμα του τηλεφωνικού καταλόγου του Ο.Τ.Ε. από το οποίο προκύπτει η καταχώρηση του ιατρείου του προσφεύγοντος επί της οδού με αριθμό τηλεφώνου. Στο πλαίσιο της Ε.Δ.Ε. κατέθεσαν 1) ο δήμαρχος Πυλαίας Απόστολος Κουκουρίκος, ο οποίος επιβεβαίωσε όσα αναγράφονται στο έγγραφο του Κ.Α.Π.Η. Πυλαίας, καταθέτοντας επί πλέον ότι δεν γνώριζε την ιδιότητα του προσφεύγοντος ως ιατρού του Ε.Σ.Υ., πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, 2) ο αντιπρόεδρος του Δ.Σ. του Κ.Α.Π.Η. Πυλαίας κατά το διάστημα 1995-1998 Κρυστάλλης Καραγκιόζης, ο οποίος κατέθεσε ότι κατά το διάστημα αυτό ο προσφεύγων εργαζόταν ως ιατρός στο Κ.Α.Π.Η., χωρίς ο ίδιος να γνωρίζει την ιδιότητα του προσφεύγοντος ως ιατρού του Ε.Σ.Υ., 3) η διευθύντρια του Κέντρου Υγείας Λαγκαδά ιατρός , η οποία κατέθεσε ότι δεν διαπίστωσε αυθαίρετες απουσίες, λόγω της απασχολήσεως του στο Κ.Α.Π.Η., γιατί προφανώς πήγαινε στο Κ.Α.Π.Η. τις πρωινές ώρες και στη συνέχεια ερχόταν στα Λαγυνά (περιφερειακό ιατρείο υπαγόμενο στο Κέντρο Υγείας Λαγκαδά) κανονικά για την εκτέλεση των κύριων καθηκόντων του, 4) ο διευθυντής της Ιατρικής Υπηρεσίας του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου» , ο οποίος συμμετείχε στη σύνθεση του Σ.Κ.Ε.Ι.Ο.Π.Ν.Ι. κατά τη συνεδρίαση του οποίου αποκαλύφθηκε η κατοχή άλλης θέσεως εκ μέρους του προσφεύγοντος και ο οποίος κατέθεσε για τις ενέργειες στις οποίες προέβη το Νοσοκομείο (κλήση προς τον προσφεύγοντα να καταθέσει δήλωση, ο οποίος προφορικά και εγγράφως αρνήθηκε την κατοχή άλλης έμμισθης θέσης), 5) οι υπάλληλοι του Νοσοκομείου και , οι οποίοι με εντολή της Υπηρεσίας, μετέβησαν στην οδό όπου διαπίστωσαν στον πίνακα θυροτηλεφώνων της πολυκατοικίας την ύπαρξη του ονόματος του προσφεύγοντος και κατέθεσαν ο μεν πρώτος ότι στις 10.3.1999 υπήρχε στο αριστερό μέρος της εισόδου της πολυκατοικίας μία μεγάλη μεταλλική πινακίδα διαστάσεων 20Χ20 εκατοστών περίπου με τα στοιχεία «Κρικέλης Γεώργιος-Ιατρός», η οποία ήταν τοποθετημένη από πολλά χρόνια γιατί ήταν παλιά, ο δε δεύτερος ότι στις 22.3.1999 στο κάτω δεξιό μέρος της εισόδου της πολυκατοικίας υπήρχε μεταλλική πλάκα με την ένδειξη «Κρικέλης Γεώργιος-Ιατρός», ενώ η πινακίδα στο πάνω αριστερό μέρος που ανέφερε ο υπάλληλος είχε αφαιρεθεί, όπως φαινόταν από τα υπάρχοντα ίχνη της πινακίδας. Τέλος, στο πλαίσιο της Ε.Δ.Ε. κατέθεσε ο ίδιος ο προσφεύγων, ο οποίος παραδέχθηκε την εργασία του στο Κ.Α.Π.Η. Πυλαίας κατά το διάστημα 1990-1998, γνωρίζοντας ότι αντίκειται στις ισχύουσες διατάξεις, πλην κατέθεσε ότι εργάστηκε χωρίς να παρεμποδίζεται στα υπηρεσιακά του καθήκοντα λόγω σοβαρών οικονομικών δυσχερειών, δεδομένου ότι βαρυνόταν με την ανατροφή τριών τέκνων του και την συντήρηση των γονέων του και της ανάπηρης πενθεράς του, σχετικά δε με την υπεύθινη δήλωση παραδέχθηκε ότι δεν ήταν αληθής αλλά το έπραξε διότι βρέθηκε σε άσχημη ψυχική κατάσταση λόγω της μη προαγωγής του και δεν είχε πρόθεση να εξαπατήσει την υπηρεσία. Ως προς την λειτουργία ιατρείου, κατέθεσε ότι μέχρι την ένταξή του στο Ε.Σ.Υ. το 1990 λειτουργούσε πράγματι ιατρείο επί της οδού Βασ. Όλγας αρ. 81 αλλά έκτοτε δεν το διατηρούσε και ότι πήγαινε τα απογεύματα πολλές φορές και ενδεχομένως περιστασιακά να εξετάζε κάποιον ασθενή ηλικιωμένο λόγω της ειδικότητάς του (γεροντολόγος), η δε

καταχώρηση στον τηλεφωνικό κατάλογο έγινε πριν από την ένταξή του στο Ε.Σ.Υ. και παρέμεινε από τότε στον τηλεφωνικό κατάλογο. Στις 31.3.1999 υποβλήθηκε το πόρισμα της Ε.Δ.Ε, από τον , ο οποίος προέτεινε, μεταξύ των άλλων, την άσκηση πειθαρχικής δίωξης εις βάρος του προσφεύγοντος. Εξάλλου, κατά του προσφεύγοντος ασκήθηκε ποινική δίωξη για παράβαση καθήκοντος κατ' εξακολούθηση και δήλωση ψευδών γεγονότων εν γνώσει του σε ειδικό χαρτί του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986. Πρωτοδίκως με την 11619/30.7.1999 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης κηρύχθηκε αθώος για την πρώτη πράξη (παράβαση καθήκοντος) με την αιτιολογία ότι το Δικαστήριο δεν πείσθηκε για την ενοχή του κατηγορουμένου, ενώ για τη δεύτερη πράξη κηρύχθηκε ένοχος και επιβλήθηκε ποινή επτά μηνών φυλάκισης, η οποία μετά από έφεση του προσφεύγοντος, με την 1980/20.6.2000 απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης, μειώθηκε σε φυλάκιση τεσσάρων μηνών με τριετή αναστολή. Με την 8/7.4.1999 (θέμα 20) απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Γ.Π.Ν. «Γ. Παπανικολάου» Θεσσαλονίκης ασκήθηκε πειθαρχική δίωξη κατά του προσφεύγοντος και παραπέμφθηκε στο Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας. Με το έγγραφο ΚΠΣ/1210/5.11.2001 ο προσφεύγων κλήθηκε σε απολογία. Με το απολογητικό του υπόμνημα προέβαλε ότι α) στο Κ.Α.Π.Η. του Δήμου Πυλαίας ασχολήθηκε λόγω της ειδικότητάς του για επιστημονικούς λόγους, οργανώνοντας πολλές επιστημονικές ομιλίες, τα δε χρήματα εδίδοντο ως κάλυψη εξόδων και αποζημίωση μετακίνησης, όλη δε η δραστηριότητα αυτή δεν απέβη σε βάρος της κύριας απασχόλησής του, β) το ιατρείο άρχισε να λειτουργεί από το 1987 έως την ένταξή του στο Ε.Σ.Υ., οπότε το μετέτρεψε σε χώρο μελέτης. Στις 20.2.2002 συνεδρίασε το Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο Ιατρών Ε.Σ.Υ. στο οποίο προσήλθε ο προσφεύγων, αρνήθηκε τα αποδιδόμενα πειθαρχικά αδικήματα και απάντησε στις ερωτήσεις των μελών του Συμβουλίου. Επίσης κατέθεσε «υπόμνημα νομικών επισημάνσεων». Με την 7/20.2.2002 (θέμα 20) απόφασή του το Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο Ιατρών Ε.Σ.Υ. αποφάνθηκε ομόφωνα ότι ο προσφεύγων είναι ένοχος των πειθαρχικών αδικημάτων της κατοχής άλλης θέσεως εκτός Νοσοκομείου και της άσκησης ελεύθερου επαγγέλματος και του επέβαλε τις ποινές της οριστικής παύσης και του προστίμου 2.500 ευρώ.

5. Επειδή, προβάλλεται ότι παραβιάστηκε το δικαίωμα της προηγούμενης ακροάσεως του προσφεύγοντος κατά τη διαδικασία ενώπιον Πειθαρχικού Συμβουλίου. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, διότι ο προσφεύγων υπέβαλε στις 21.11.2001 απολογητικό υπόμνημα, παραστάς δε αυτοπροσώπως στις 20.2.2002 ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου ανέπτυξε προφορικά τους ισχυρισμούς του και απάντησε στις ερωτήσεις των μελών του Συμβουλίου, στην προσβαλλόμενη δε απόφαση αναφέρεται ότι λήφθηκαν υπ' όψη, μεταξύ των άλλων, οι εξηγήσεις και η έγγραφη απολογία του εγκαλουμένου και όλα τα άλλα έγγραφα του πειθαρχικού φακέλου. Εξάλλου, από καμία διάταξη δεν επιβαλλόταν η ανάγνωση κατά τη συνεδρίαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου, παρουσία του προσφεύγοντος, του «υπομνήματος νομικών επισημάνσεων» που υποβλήθηκε από αυτόν.

6. Επειδή, ο προσφεύγων προβάλλει ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι ανεπαρκής. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής δεδομένου ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας κατά την εκδίκαση προσφυγών ουσίας ερευνά την υπόθεση κατά το νόμο και κατά την ουσία, δυνάμενο να προβεί σε νέα εκτίμηση και αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού και των στοιχείων του φακέλου καθώς και την ορθή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στον προσήκοντα κανόνα δικαίου, να επιβάλλει δε την

προσέκρουσα κατά την κρίση του ποινή (Σ.τ.Ε. 1517/2003,2492/2001, 2868/2000 κ.ά.).

7. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου, μεταξύ των οποίων το πόρισμα της Ε.Δ.Ε, οι βεβαιώσεις του Δήμου Πυλαίας και του Κ.Α.Π.Η. του Δήμου αυτού, συνοδευόμενες από τις σχετικές συμβάσεις, οι αποδείξεις παροχής υπηρεσιών και η βεβαίωση της Η' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, προκύπτει ότι πράγματι ο προσφεύγων, παρόλο που ήταν ιατρός του Ε.Σ.Υ. πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, απασχολήθηκε στο Κ.Α.Π.Η. του Δήμου Πυλαίας, με συμβάσεις έργου, ως ιατρός και προσέφερε τις ιατρικές υπηρεσίες του κατά τα έτη 1990 έως 1998 (επί 9 έτη συνεχώς) έναντι ετήσιας αμοιβής που ανήλθε αντιστοίχως στα ποσά των 600.000,400.000,800.000,800.000,900.000,1.100.000, 1.200.000, 1.500.000 και 1.650.000 δραχμών, τα οποία εισέπραξε με αποδείξεις παροχής υπηρεσιών, τις οποίες θεώρησε στην Η' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης από το Δεκέμβριο 1990 έως 25.5.1998. Η απασχόληση αυτή στο Κ.Α.Π.Η. του Δήμου Πυλαίας, ως εκ της διάρκειάς της, συνιστούσε κατοχή άλλης θέσεως, κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, δεδομένου ότι δεν είχε ευκαιριακό χαρακτήρα αλλά παρουσίαζε τα χαρακτηριστικά της τακτικής απασχόλησης, ανεξάρτητα από τη φύση της σχέσεως (κατοχή οργανικής θέσεως, σύμβαση εργασίας ή σύμβαση έργου). Ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος, κατά τον οποίο τα χρήματα που εισέπραξε επί εννέα έτη από το Κ.Α.Π.Η. του Δήμου Πυλαίας τα ελάμβανε ως αποζημίωση και όχι ως αμοιβή και ότι το κίνητρο για την απασχόλησή του αυτή ήταν επιστημονικό, είναι αβάσιμος, αντιπάσκει δε με όσα κατέθεσε ο ίδιος στο πλαίσιο της Ε.Δ.Ε. (3.3.1999), ότι δηλαδή γνώριζε ότι η απασχόλησή του στο Κ.Α.Π.Η. ήταν αντίθετη στις ισχύουσες διατάξεις, πλην όμως αναγκάστηκε να εργασθεί, χωρίς να παρεμποδίζεται η άσκηση των καθηκόντων του ως ιατρού του Ε.Σ.Υ., τόσο από ενδιαφέρον για την άσκηση της ειδικότητάς του ως ιατρού γεροντολόγου όσο και λόγω των σοβαρών οικονομικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε. Εξάλλου! από τις αποδείξεις παροχής υπηρεσιών που εξέδωσε προκύπτει ότι ο προσφεύγων δήλωνε, όπως κάθε ελεύθερος επαγγελματίας ιατρός, ότι διατηρούσε ιδιωτικό ιατρείο στην οδό στη Θεσσαλονίκη. Από το στοιχείο αυτό, σε συνδυασμό με τη σχετική καταχώρηση στον τηλεφωνικό κατάλογο του Ο.Γ.Ε. και με τις καταθέσεις των υπαλλήλων του Νοσοκομείου στο οποίο υπαγόταν και , οι οποίοι διαπίστωσαν την ύπαρξη μεγάλης μεταλλικής πινακίδας διαστάσεων 20Χ20 εκατοστών περίπου στην είσοδο της πολυκατοικίας με τα στοιχεία « », η οποία αφαιρέθηκε στις 22.3.1999 λόγω της διεξαγόμενης Ε.Δ.Ε., αποδεικνύεται και η δεύτερη παράβαση, δηλαδή η εκ μέρους του προσφεύγοντος διατήρηση ιδιωτικού ιατρείου, όπου τις απογευματινές ώρες εξέταζε ασθενείς. Μάλιστα, όπως επισημαίνεται στην προσβαλλόμενη ομόφωση, από τους αριθμούς των αποδείξεων παροχής υπηρεσιών τις οποίες παρέδιδε ο προσφεύγων κατά διαστήματα στο Κ.Α.Π.Η. του Δήμου Πυλαίας, προκύπτουν κενά αρίθμησης, εξ ου συνάγεται, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, ότι οι ενδιάμεσες αποδείξεις χρησιμοποιήθηκαν για την προσφορά άλλων ιατρικών υπηρεσιών από τον προσφεύγοντα. Ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος, με τον οποίο προβάλλεται ότι δεν αποδείχθηκε η άσκηση ελευθέρου επαγγέλματος, δεδομένου ότι δεν διαπιστώθηκε ότι στο ιατρείο υπήρχε ιατρικός εξοπλισμός και ότι δέχθηκε σ' αυτό συγκεκριμένους ασθενείς, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι η άσκηση από τον προσφεύγοντα του ελεύθερου επαγγέλματος του ιατρού αποδεικνύεται από τα ως άνω στοιχεία, δεν ήταν δε αναγκαία περαιτέρω έρευνα για τη διαπίστωση της ύπαρξης ιατρικού εξοπλισμού στο χώρο του ιατρείου και της εξέτασης σ'

αυτό συγκεκριμένων ασθενών. Περαιτέρω, ο ισχυρισμός αυτός αντιφάσκει με την από 31.3.1999 κατάθεση του, στο πλαίσιο της Ε.Δ.Ε., στην οποία παραδέχθηκε ότι πολλές φορές πήγαινε τις απογευματινές ώρες και ενδεχομένως εντελώς περιστασιακά μπορεί να εξέταζε κάποιον ασθενή ηλικιωμένο λόγω της ειδικότητάς του.

8. Επειδή, σύμφωνα με το γράμμα των παρατεθεισών ανωτέρω διατάξεων των άρθρων 35 παρ. 5 του Ν. 1397/1983 και 77 παρ. 5 του Ν. 2071/1992, ο ιατρός πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης του Ε.Σ.Υ. που ασκεί ελεύθερο η άλλο επάγγελμα η κατέχει οποιαδήποτε άλλη δημόσια η ιδιωτική θέση τιμωρείται «υποχρεωτικώς» με την ποινή της οπιστικής παύσεως, κατά τη διάταξη δε του άρθρου 77 παρ. 5 του Ν. 2071/1992 τιμωρείται σωρευτικώς και με ποινή προστίμου από 800.000 μέχρι 4.000.000 δραχμές. Οι διατάξεις όμως αυτές, οι οποίες έχουν ως σκοπό να υπογραμμίσουν τη σοβαρότητα των πειθαρχικών αυτών αδικημάτων, ερμηνευόμενες σύμφωνα με α) τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 1 του Συντάγματος, που κατοχυρώνει το δικαίωμα της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας και της συμμετοχής στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, β) τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 (Α' 256) και 14 παρ. 1 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα που κυρώθηκε με το Ν. 2462/1997 (Α' 25), Οι οποίες κατοχυρώνουν το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, γ) τη διάταξη του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντάγματος, που προβλέπει την επιβολή σε βάρος των μονίμων δημοσίων υπαλλήλων των πειθαρχικών ποινών του υποβιβασμού και της παύσεως από υπηρεσιακό συμβούλιο και την άσκηση προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, σε συνδυασμό με την αρχή της αναλογικότητας που κατοχυρώνεται με το άρθρο 25 παρ. 2 εδ. τελευταίο του Συντάγματος, όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το από 6.4.2001 ψηφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής, έχουν την έννοια ότι το Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο Ιατρών Ε.Σ.Υ. και το Συμβούλιο της Επικρατείας μπορούν να κρίνουν την ύπαρξη η όχι υπαιτιότητας για τα πειθαρχικά αδικήματα της άσκησης ελεύθερου επαγγέλματος ή κατοχής άλλης θέσεως που τυχόν διέπραξε ο ιατρός του Ε.Σ.Υ. καθώς και τον βαθμό αυτής και, επομένως, να επιβάλλουν όχι αποκλειστικά την υοινή της οριστικής παύσεως (σωρευτικά με ποινή προστίμου), αλλ' όταν συντρέχει περίπτωση, μία από τις άλλες προβλεπόμενες από το άρθρο 77 παρ. 2 του Ν. 2071/1992, όπως ισχύει, πειθαρχικές ποινές (έγγραφη επίπληξη, πρόστιμο μέχρι των αποδοχών δέκα μηνών, διακοπή του δικαιώματος για την υποβολή υποψηφιότητας για κατάληψη θέσης ανώτερου βαθμού από ένα μέχρι πέντε χρόνια και προσωρινή παύση μέχρι δύο χρόνια) ανάλογα με το βαθμό της υπαιτιότητας και τις συντρέχουσες περιστάσεις (πρβλ. Σ.Τ.Ε. 1566/2005, 628, 699/1930). Εν προκειμένω, δε, εν όψει της επί σειρά ετών συνεχούς παραβάσεως εκ μέρους του προσφεύγοντος των διατάξεων που απαγορεύουν στους ιατρούς του Ε.Σ.Υ. να ασκούν ελεύθερο η άλλο επάγγελμα η να κατέχουν οποιαδήποτε άλλη δημόσια η ιδιωτική θέση, συνεκτιμωμένων και των προβαλλομένων από τον προσφεύγοντα λόγων εξαιτίας των οποίων κατά τους ισχυρισμούς του υπέπεσε στα πειθαρχικά αδικήματα που συνιστούν οι παραβάσεις αυτές, το Δικαστήριο κρίνει προσήκουσες τις επιβληθείσες ήδη ποινές της οριστικής παύσεως και του προστίμου των 2.500 ευρώ που επεβλήθησαν σε βάρος του.

9. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη προσφυγή.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την κρινόμενη προσφυγή.

Λιατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου και
Επιβάλλει σε βάρος του προσφεύγοντος τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου που
ανέρχεται στο ποσό των τετρακοσίων εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 10 Οκτωβρίου 2005, 12 Δεκεμβρίου 2005
και 17 Ιανουαρίου 2006 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση
της 26ης Σεπτεμβρίου 2006.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος
Γ. Σταυρόπουλος Δ. Μουζάκη

ΑΡΙΘ.: 326/05 Βλέπετε το Πλήρες κείμενο

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΦΕΚ: Αριθμός 326/2005

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 22 Απριλίου 2004, με την εξής
σύνθεση: Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε
αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Γ.
Παπαμεντζελόπουλος, Α. Καραμιχαλέλης, Σύμβουλοι, Μ. Πικραμένος, Π.
Τσουκάς, Πάρεδροι. Γραμματέας η Σ. Χάρον.

Για να δικάσει την από 21 Οκτωβρίου 2003 έφεση: του , κατοίκου Αθηνών, ο
οποίος παρέστη με το δικηγόρο Β. Παπαδημητρίου (Α.Μ. 16908) που τον διόρισε
στο ακροατήριο, κατά του Περιφερειακού Αντικαρκινικού Ογκολογικού
Νοσοκομείου Αθηνών "Ο ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ", το οποίο παρέστη με το δικηγόρο
Ευστράτιο Σταρόγιαννη (Α.Μ. 2138) που τον διόρισε με πληρεξούσιο ο Πρόεδρος
του Δ.Σ. του Νοσοκομείου, και κατά των υπ' αριθμ. 175/2001 και 1868/2003
αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Γ.
Παπαμεντζελόπουλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του εκκαλούντος, ο οποίος
ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους εφέσεως και ζήτησε να
γίνει δεκτή η έφεση και τον πληρεξούσιο του Νοσοκομείου, ο οποίος ζήτησε την
απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα
του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως καταβλήθηκε το νόμιμο
παράβολο (γραμμάτια 1019967, 1287253/2003).

2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση α) της 175/2001 εν μέρει
οριστικής και εν μέρει προδικαστικής αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου
Αθηνών και β) της 1868/2003 οριστικής αποφάσεως του ίδιου δικαστηρίου, με
τις οποίες απορρίφθηκε αίτηση του εκκαλούντος, υπαλλήλου με βαθμό Α' του
κλάδου ΤΕ Νοσηλευτικής του Περιφερειακού Αντικαρκινικού - Ογκολογικού
Νοσοκομείου Αθηνών «Ο Άγιος Σάββας», περί ακυρώσεως των 104/8.12.1999
και 105/27.1.2000 πράξεων του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του
Νοσοκομείου, αφορώσων σε συνέχιση της θέσεώς του σε κατάσταση αργίας
λόγω της ύπαρξης εκκρεμούς σε βάρος του πειθαρχικής δίωξης για αδικήματα
δυνάμενα να επισύρουν την ποινή της οριστικής παύσης.

3. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου και τις εκκαλούμενες
αποφάσεις, μετά την παραπομπή του εκκαλούντος με την 83/14.11.1996
απόφαση του Δ.Σ. του Νοσοκομείου «ο Άγιος Σάββας» στο Πειθαρχικό

Συμβούλιο του Νοσοκομείου για τα πειθαρχικά αδικήματα της αναξιοπρεπούς εντός και εκτός υπηρεσίας διαγωγής, της μη προσήκουσας συμπεριφοράς προς τους προϊσταμένους και τους λοιπούς υπαλλήλους, της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων του κ.λ.π., ήτοι για αδικήματα δυνάμενα να επιφέρουν την επιβολή σε βάρος του της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης, εκδόθηκε, κατόπιν της 28/21.11.1996 αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Νοσοκομείου, η 40/3.12.1996 πράξη του Προέδρου του Δ.Σ. του Νοσοκομείου, με την οποία ο εκκαλών τέθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 192 του Υ.Κ. (π.δ. 611/1977, Α' 198) σε κατάσταση αργίας. Κατά της πράξεως αυτής δεν προκύπτει ότι ασκήθηκε από τον εκκαλούντα αίτηση ακυρώσεως. Μετά πάροδο έτους εκδόθηκε η 68/10.12.1997 πράξη του Προέδρου του Δ.Σ., κατόπιν της 46/9.12.1997 αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Νοσοκομείου, με την οποία, λόγω της παρατάσεως της πειθαρχικής εκκρεμοδικίας, συνεχίσθηκε η θέση του εκκαλούντος σε αργία (άρθρο 192 παρ. 2 π.δ. 611/1977). Μετά όμως από αίτηση ακυρώσεως του εκκαλούντος η πράξη αυτή ακυρώθηκε με την 1720/1999 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών λόγω μη τηρήσεως του κατά το άρθρο 20 παρ. 2 του Συντάγματος ουσιώδους τύπου της προηγουμένης ακροάσεως αυτού, αναπέμφθηκε δε η υπόθεση στο Νοσοκομείο για την τήρηση της νόμιμης διαδικασίας. Σε συμμόρφωση προς την απόφαση αυτή εκδόθηκε η 104/8.12.1999 πράξη του Προέδρου του Δ.Σ. του Νοσοκομείου, κατόπιν της 60/26.10.1999 αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου αυτού, περί συνεχίσεως της αργίας του εκκαλούντος και δη αναδρομικώς από του χρόνου εκδόσεως της προηγουμένης (ακυρωθείσας) πράξεως. Στη συνέχεια, κατόπιν της 65/4.1.2000 αποφάσεως του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου, εκδόθηκε η 105/27.1.2000 πράξη του Προέδρου του Δ.Σ. του Νοσοκομείου περί συνεχίσεως και πάλι της αργίας του εκκαλούντος για τον ίδιο λόγο. Κατά των δύο τελευταίων πράξεων του Προέδρου του Δ.Σ. του Νοσοκομείου «Ο Αγ. Σάββας» ο εκκαλών άσκησε την από 28.1.2000 αίτηση ακυρώσεως, επί της οποίας εκδόθηκαν οι ήδη εκκαλούμενες αποφάσεις. Με την πρώτη από αυτές, την 175/2001, η αίτηση ακυρώσεως απορρίφθηκε ως προς την πρώτη προσβαλλόμενη πράξη (την 104/8.12.1999), ενώ ως προς τη δεύτερη (την 105/27.1.2000) το δικαστήριο ανέβαλε την οριστική του κρίση και διέταξε τη συμπλήρωση των αποδείξεων επιμελεία του Νοσοκομείου. Μετά την προσκόμιση των σχετικών στοιχείων εκδόθηκε η δεύτερη εκκαλούμενη απόφαση, η 1868/2003, με την οποία η αίτηση ακυρώσεως απορρίφθηκε στο σύνολό της.

4. Επειδή, ενόψει των προεκτεθέντων, η 175/2001 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, καθό μέρος περιέχει οριστικές διατάξεις, απαραδέκτως προσβάλλεται με την κρινόμενη έφεση, εφόσον η άσκηση της τελευταίας έγινε με κατάθεση του δικογράφου της στη γραμματεία του εκδώσαντος την εν λόγω απόφαση δικαστηρίου στις 21.10.2003 ήτοι μετά την πάροδο της κατά το άρθρο 58 παρ. 3 του Π.δ. 18/1989 (Ν 8) ετήσιας προθεσμίας από τη δημοσίευση της αποφάσεως, η οποία έγινε στις 16.2.2001. Αλλά και κατά το έτερο μέρος της, με το οποίο διατάσσεται συμπλήρωση των αποδείξεων, η απόφαση αυτή απαραδέκτως προσβάλλεται αυτοτελώς με την κρινόμενη έφεση, γιατί κατά το μέρος αυτό έχει το χαρακτήρα προδικαστικής και όχι οριστικής αποφάσεως, όπως απαιτείται από το άρθρο 58 παρ. 1 του Π.δ. 18/1989 (ΣτΕ 1092/1991).

5. Επειδή, στη μόνη παραδεκτώς κατά τ' ανωτέρω προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 1868/2003 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών εκτίθενται αναλυτικά οι λόγοι για τους οποίους κρίθηκε δικαιολογημένη η παράταση της πειθαρχικής εκκρεμοδικίας της υποθέσεως του εκκαλούντος (αίτηση εξαιρέσεως μελών

πειθαρχικού συμβουλίου, αναβολή εκδίκασης υποθέσεως, κλήση εκκαλούντος σε απολογία, μήνυση εκκαλούντος κατά μελών πειθαρχικού συμβουλίου, ανασυγκρότηση πειθαρχικού συμβουλίου κατόπιν του νέου Υ.Κ.), ένεκα των οποίων το δικαστήριο έκρινε νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη την 105/27.1.2000 πράξη του Προέδρου του Δ.Σ. του Νοσοκομείου «Ο Αγ. Σάββας» περί συνεχίσεως του σε βάρος του εκκαλούντος ληφθέντος διοικητικού μέτρου της αργίας. Ενόψει αυτών και του γεγονότος ότι, όπως προαναφέρθηκε, δεν ασκήθηκε από τον εκκαλούντα αίτηση ακυρώσεως κατά της πράξεως με την οποία τέθηκε αυτός για πρώτη φορά σε κατάσταση αργίας, η πιο πάνω κρίση του Διοικητικού Εφετείου παρίσταται επαρκώς αιτιολογημένη και τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την κρινόμενη έφεση είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

6. Επειδή, ενόψει του κατά τ' ανωτέρω αντικειμένου της πρωτοβάθμιας δίκης, αεριοριζομένου στη νομιμότητα της συνέχισης της αργίας του εκκαλούντος, οι προβληθέντες ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου λόγοι ακυρώσεως περί μη εκδόσεως και κοινοποιήσεως νομίμου παραπεμπτηρίου εγγράφου, περί μη νόμιμης κλήσεως του εκκαλούντος σε απολογία, περί μη λήψεως υπόψη των στοιχείων του πειθαρχικού φακέλου και περί κακής συνθέσεως του πειθαρχικού συμβουλίου αλυσιτελώς προεβάλλοντο και ορθά δεν έτυχαν απαντήσεως από το Διοικητικό Εφετείο, όσα δε περί του αντιθέτου προβάλλονται με την κρινόμενη έφεση είναι απορριπτέα ως βάσιμα.

7. Επειδή, τέλος, ο περί παραβάσεως του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, το άρθρου 10 της οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ λόγος εφέσεως απορριπτέος τυγχάνει προεχόντως ως αόριστος και ανεπίδεκτος δικαστικής εκτιμήσεως.

8. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η κρινόμενη έφεση πρέπει να απορριφθεί.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την κρινόμενη έφεση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου και

Επιβάλλει σε βάρος του εκκαλούντος τη δικαστική δαπάνη του εφεσιβλήτου Νοσοκομείου εκ τριακοσίων ογδόντα (380) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 15 Ιουνίου 2004

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 10ης Φεβρουαρίου 2005.

ΑΡΙΘ.: 327/05 Βλέπετε το πλήρες κείμενο

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΦΕΚ: Αριθμός 327/2005

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 22 Απριλίου 2004, με την εξής σύνθεση: Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Α. Καραμιχαλέλης, Σύμβουλοι, Μ. Πικραμένος, Π. Τσούκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Σ. Χάρου.

Για να δικάσει την από 5 Μαρτίου 2001 αίτηση:

του , κατοίκου Αθηνών, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο

Βασ. Παπαδημητρίου (Α.Μ. 16908) που τον διόρισε στο ακροατήριο,

κατά του Περιφερειακού Αντικαρκινικού - Ογκολογικού Νοσοκομείου Αθηνών ο 'ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ", το οποίο παρέστη με το δικηγόρο Ευστράτιο Σταρογιαννη (Α.Μ. 2138) που τον διόρισε με πληρεξούσιο ο Πρόεδρος του Δ.Σ. του Νοσοκομείου.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθούν: 1) η υπ' αριθμ.

168/20.4.2000 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Περιφερειακού Αντικαρκινικού - Ογκολογικού Νοσοκομείου Αθηνών «Ο Άγιος Σάββας», 2) η υπ' αριθμ. 124/11.1.2001 πράξη του Προέδρου του Δ.Σ. του πιο πάνω νοσοκομείου και κάθε άλλη σχετική πράξη ή παράλειψη της Διοικήσεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Γ. Παπαμεντζελόπουλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον πληρεξούσιο του Νοσοκομείου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου

και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την κρινόμενη αίτηση καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (γραμμάτιο 2287731/2001).

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η ακύρωση α) της υπ' αριθμ. 168/20.4.2000 αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Περιφερειακού Αντικαρκινικού - Ογκολογικού Νοσοκομείου Αθηνών «Ο Άγιος Σάββας», με την οποία ο αιτών, υπάλληλος με βαθμό Α' του κλάδου Νοσηλευτικής του εν λόγω νοσοκομείου, παραπέμφθηκε στο πειθαρχικό συμβούλιο του νοσοκομείου για τα αναφερόμενα σ' αυτήν πειθαρχικά παραπτώματα και β) της υπ' αριθμ. 124/11.1.2001 πράξεως του Προέδρου του Δ.Σ. του πιο πάνω νοσοκομείου (ΦΕΚ 9/17.1.2001, τ.ν.π.δδ), με την οποία ο αιτών, κατόπιν της υπ' αριθμ. 82/14.12.2000 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Υπηρεσιακού (Πειθαρχικού) Συμβουλίου του νοσοκομείου περί επιβολής σε βάρος του της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης, απολύθηκε από την υπηρεσία.

3. Επειδή, η πρώτη των προσβαλλομένων πράξεων, αποτελούσα προπαρασκευαστική απλώς ενέργεια της πειθαρχικής διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Υπηρεσιακού (Πειθαρχικού) Συμβουλίου του νοσοκομείου «Ο Άγιος Σάββας», το οποίο με την υπ' αριθμ. 82/14.12.2000 απόφασή του επέβαλε τελικά στον αιτούντα την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, στερείται εκτελεστού χαρακτήρα και ως εκ τούτου απαραδέκτως προσβάλλεται (Σ.τ.Ε. 893/1997).

4. Επειδή, η δεύτερη των προσβαλλομένων πράξεων (δηλ. η υπ' αριθμ. 124/11.1.2001 απόφαση του Προέδρου του Δ.Σ. του νοσοκομείου «Ο Αγ. Σάββας») δημοσιεύθηκε στις 17.1.2001, ήτοι ενόσω διαρκούσε ακόμη η 20ήμερη προθεσμία για την άσκηση από τον αιτούντα ενστάσεως ενώπιον του κατά το άρθρο 163α του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999) Δευτεροβαθμίου

Πειθαρχικού Συμβουλίου κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου (επίδοση αυτής στον αιτούντα: 16.1.2001). Δεδομένου όμως ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 142 παρ. 5 και 164 παρ. 4 του Υπαλληλικού Κώδικα, κατά τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής αναστέλλεται η εκτέλεση της πρωτοβάθμιας πειθαρχικής αποφάσεως, η εκδοθείσα εν προκειμένω και ήδη προσβαλλόμενη απόφαση του Προέδρου του Δ.Σ. του νοσοκομείου «Ο Αγ. Σάββας», με την οποία εκτελείται η πρωτοβάθμια πειθαρχική απόφαση, είναι μη νόμιμη. Για το λόγο, συνεπώς, αυτόν, αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενο, πρέπει, εκδικαζομένης της υπό κρίση αιτήσεως από το δικαστήριο αυτό παρά την κατ' αρχήν αρμοδιότητα, ως εκ του βαθμού του αιτούντος, του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, λόγω της συναφείας

αυτής με την προσφυγή που έχει ασκήσει αυτός κατά της αποφάσεως του Β'θμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου, να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση και να ακυρωθεί η πράξη αυτή, παρελκόνσης της έρευνας των προβαλλομένων λόγων.

Διά ταύτα

Δέχεται την κρινόμενη αίτηση.

Ακυρώνει την υπ' αριθμ. 124/11.1.2001 πράξη του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του Περιφερειακού Αντικαρκινικού - Ογκολογικού Νοσοκομείου Αθηνών «Ο Άγιος Σάββας» (ΦΕΚ 9/17.1.2001, τ. νπδδ).

Διατάζει την απόδοση του παραβόλου και

Επιβάλλει στο πιο πάνω Νοσοκομείο τη δικαστική δαπάνη του αιτούντος εκ τριακοσίων ογδόντα (380) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 15 Ιουνίου 2004

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 10ης Φεβρουαρίου 2005.

ΑΡΙΘ.: 328/05 Βλέπετε το πλήρες κείμενο

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΦΕΚ: Αριθμός 328/2005

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 22 Απριλίου 2004, με την εξής σύνθεση: Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Α. Καραμιχαλέλης, Σύμβουλοι, Μ. Πικραμένος, Π. Τσουκάς, Πάρεδροι. Γραμματέας η Σ. Χάρου.

Για να δικάσει την από 19 Νοεμβρίου 2001 προσφυγή:

του , κατοίκου Αθηνών, ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο

Β. Παπαδημητρίου (Α.Μ. 16908) που τον διόρισε στο ακροατήριο,

κατά του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, ο οποίος παρέστη με το Ν. Δασκαλαντωνάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

και κατά της υπ' αριθμ. 9/29.5.2001 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του άρθρου 163 α του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999).

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Γ. Παπαμεντζελόπουλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (γραμμάτια 2962302, 2962303, 9897411/2001).

2. Επειδή, με την προσφυγή αυτή ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 9/29.5.2001 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του άρθρου 163 α του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999), η οποία εκδόθηκε επί ενστάσεως του προσφεύγοντος, υπαλλήλου με βαθμό Α' του κλάδου ΤΕ Νοσηλευτικής του Περιφερειακού Αντικαρκινικού - Ογκολογικού Νοσοκομείου

Αθηνών «Ο Άγιος Σάββας», κατά της υπ' αριθμ. 82/14.12.2000 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Υπηρεσιακού Συμβουλίου του νοσοκομείου και με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης για τα πειθαρχικά παραπτώματα της χαρακτηριστικώς ανάξιας για υπάλληλο διαγωγής και της εξαιρετικώς σοβαρής απείθειας.

3. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, μετά την υποβολή από την προϊσταμένη του Αναισθησιολογικού Τμήματος του νοσοκομείου «Ο Άγιος Σάββας» στο Δ.Σ. του νοσοκομείου της από 22.3.1996 αναφοράς της περί δημιουργίας προβλημάτων στο Τμήμα από τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος, ο οποίος υπηρετούσε στο Τμήμα αυτό ως νοσηλευτής (ανάμιξη του στο ιατρικό έργο, διαπληκτισμοί με συναδέλφους του, απρεπής συμπεριφορά προς την προϊσταμένη του χειρουργείου κ.λ.π.) και την εν συνεχεία υποβολή στο Δ.Σ. του νοσοκομείου της από 1.7.1996 αναφοράς του ίδιου του προσφεύγοντος με καταγγελίες για κακές συνθήκες λειτουργίας των χειρουργείων και για δημιουργία κινδύνου για την υγεία και τη ζωή των ασθενών (ελλιπής καθαριότητα, μη τήρηση κανόνων αντισηψίας, έλλειψη σηπτικής αίθουσας κ.λ.π.), καταγγελίες οι οποίες από αρμόδιους παράγοντες του νοσοκομείου (επιτροπή ενδονοσοκομειακών λοιμώξεων, το σύνολο των ιατρών του χειρουργικού τομέα κ.λ.π.) αποκρούστηκαν ως αβάσιμες και συκοφαντικές, αποφασίστηκε από το Δ.Σ. με την απόφασή του 77/19.7.1996 η μετακίνηση του προσφεύγοντος από το Αναισθησιολογικό Τμήμα και η τοποθέτησή του στο Ακτινοθεραπευτικό Τμήμα του νοσοκομείου. Ο προσφεύγων όμως, προβάλλοντας ως δικαιολογία, παρά τις περί του ανθθέτου διαβεβαιώσεις των υπευθύνων του Ακτινοθεραπευτικού Τμήματος, τον κίνδυνο της υγείας του από την ακτινοβολία, αρνήθηκε την παροχή υπηρεσιών στο Τμήμα αυτό, εξακολουθώντας να παραμένει στο Αναισθησιολογικό Τμήμα. Κατόπιν αυτού και της εν τω μεταξύ έκδοσης του πορίσματος Ε.Δ.Ε. η οποία διενεργήθηκε από τον Δ/ντή της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας του νοσοκομείου ιατρό Νικ. Φίλια, σύμφωνα με το οποίο οι καταγγελίες του προσφεύγοντος σχετικά με τις συνθήκες λειτουργίας των χειρουργείων ήταν ανυπόστατες (το περιεχόμενο του πορίσματος επιβεβαιώθηκε στη συνέχεια και από σχετική έκθεση των επιθεωρητών του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας Θ. Βυθόπουλου και Π. Σοφού), αποφασίστηκε από το Δ.Σ. του νοσοκομείου κατά την υπ' αριθμ. 83/14.11.1996 συνεδρίασή του αφενός μεν η κίνηση της διαδικασίας θέσης του σε αργία, αφετέρου δε η παραπομπή του στο Υπηρεσιακό - Πειθαρχικό Συμβούλιο με την κατηγορία της διάπραξης με την κατά τ' ανωτέρω συμπεριφορά του των πειθαρχικών αδικημάτων της εν υπηρεσία αναξιοπρεπούς διαγωγής, της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων του, της σοβαρής απείθειας κ.λ.π. Ακολούθως, μετά από νέα Ε.Δ.Ε. που διενεργήθηκε από την ιατρό Σπ. Φωτοπούλου και την έκδοση αναβλητικής αποφάσεως (υπ' αριθμ. 5/25.9.1998) επί της υποθέσεως από το Υπηρεσιακό - Πειθαρχικό Συμβούλιο του νοσοκομείου «Ο Αγ. Σάββας», εκδόθηκε νέα κλήση (από 7.10.1998) του προσφεύγοντος σε απολογία για τα πιο πάνω παραπτώματα. Μετά ταύτα και ενώ εκκρεμούσε η εκδίκαση της πειθαρχικής υπόθεσης ο προσφεύγων απέστειλε προς το Συμβούλιο της Ευρώπης, με κοινοποίηση στον Πρωθυπουργό της χώρας, την από 18.8.1999 επιστολή του, με την οποία, εκθέτοντας το ιστορικό της υπόθεσης και τη διοικητική και δικαστική της εξέλιξη, κατέφερετο κατά της ελληνικής διοίκησης και της δικαιοσύνης με εκφράσεις όπως: « ... απερίγραπτη σήψη και διαφθορά στους διοικητικούς, δικαστικούς και εισαγγελικούς κύκλους ... », « ... οι δικαστικές απάτες και μεθοδεύσεις δικών, η σκόπιμη αβλεψία, η καταστρατήγηση των νόμων ... », « ... το Διοικητικό Εφετείο ψεύδεται ασυστόλως ... », « ... το κατ'

ευφημισμό δικαστήριο ... », « ... σωρεία διοικητικών παρανομιών, νόθευσαν και παραποίησαν δημόσια έγγραφα ... », « ... ένα από τα χαρακτηριστικά της ελληνικής δικαιοσύνης είναι ο εξευτελισμός της αλήθειας », « ... κρούσματα ρατσισμού εις βάρος μου από ιθύνοντες του νοσοκομείου » κ.λ.π. Για τις εκφράσεις και τους χαρακτηρισμούς αυτούς, οι οποίοι κρίθηκε από το Δ.Σ. του νοσοκομείου (απόφασή του 168/20.4.2000) ότι συνιστούν νέα πειθαρχικά παραπτώματα του προσφεύγοντος και συγκεκριμένα αυτά των περιπτ. β' και η' του άρθρου 107 του Υπαλληλ. Κώδικα (ν. 2683/99), για τα οποία έπρεπε επίσης να παραπεμφθεί στο Υπηρεσιακό - Πειθαρχικό Συμβούλιο, κλήθηκε αυτός σε απολογία με το 105/27.11.2000 έγγραφο του νοσοκομείου, χωρίς όμως να προκύπτει η υποβολή εκ μέρους του απολογητικού υπομνήματος. Κατόπιν αυτού συνήλθε το Πρωτοβάθμιο Υπηρεσιακό Συμβούλιο (για πειθαρχικά θέματα) του νοσοκομείου «ο Άγιος Σάββας», το οποίο στη συνεδρίασή του της 14.12.2000, χωρίς την παρουσία του προσφεύγοντος, με την 82/14.12.2000 απόφασή του επέβαλε σ' αυτόν για το σύνολο των κατά τα προεκτεθέντα πράξεών του, οι οποίες έκρινε ότι συνιστούν τα πειθαρχικά παραπτώματα της αναξιοπρεπούς και ανάξιας για υπάλληλο διαγωγής εντός και εκτός υπηρεσίας και της εξαιρετικώς σοβαρής απείθειας, την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης. Κατά της αποφάσεως αυτής, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 16.1.2001, άσκησε αυτός την από 30.1.2001 ένσταση ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του άρθρου 163α του Υπαλληλικού κώδικα, το οποίο με την ήδη προσβαλλόμενη απόφασή του (υπ' αριθμ. 9/29.5.2001), μετά από νέα κατ' ουσίαν εξέταση της υποθέσεως, απέρριψε την ένσταση και επικύρωσε την πρωτοβάθμια απόφαση.

4. Επειδή, μετά την αντικατάσταση του εδαφίου δ' της παραγρ. 2 του άρθρου 163 α του Υπαλληλικού Κώδικα (όπως το άρθρο αυτό προστέθηκε με την παρ. 18 του άρθρου 15 του ν. 2839/2000, ΑΙ 196) με την παράγρ. 6 α' του άρθρου 6 του ν. 2880/2001 (ΑΙ 9), δεν προβλέπεται πλέον η συμμετοχή ως μέλους στο Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο του Γενικού Διευθυντή αρμόδιου για θέματα προσωπικού του Υπουργείου που εποπτεύει το ν.π.δ.δ. στο οποίο υπηρετεί ο πειθαρχικά διωκόμενος υπάλληλος και συνεπώς ο λόγος της υπό κρίση προσφυγής με τον οποίο προβάλλεται κακή σύνθεση του εκδώσαντος την προσβαλλόμενη απόφαση Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου λόγω μη συμμετοχής σ' αυτό του αρμόδιου για θέματα προσωπικού Γενικού Διευθυντή του εποπτεύοντος το νοσοκομείο «Ο Άγιος Σάββας» Υπουργείου Υγείας είναι, όπως προβάλλεται, απορριπτέος ως αβάσιμος.

5. Επειδή, ο λόγος της κρινόμενης προσφυγής με τον οποίο προβάλλεται πλημμέλεια της διαδικασίας λόγω μη νόμιμης κλήτευσης του προσφεύγοντος κατά τη συνεδρίαση του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου της 24.4.2001 απορριπτέος κρίνεται ως προβαλλόμενος αλυσιτελής. Και τούτο γιατί κατά τη συνεδρίαση αυτή, κατά την οποία πάντως παρέστη ο προσφεύγων, το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο δεν προέβη στην εκδίκαση της ένστασής του, αλλ' ανέβαλε αυτεπαγγέλτως τη συζήτηση για τη συνεδρίασή του της 29.5.2001 προκειμένου να συμπληρωθεί ο πειθαρχικός φάκελος σ με το προσωπικό μητρώο του προσφεύγοντος, η αναβολή δε αυτή για τη συγκεκριμένη συνεδρίαση, όπως προκύπτει από τη σχετική απόφαση του Συμβουλίου (υπ' αριθμ. 4/24.4.2001), ανακοινώθηκε στον προσφεύγοντα.

6. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, τα διαλαμβανόμενα στην μνησθείσα από 22.3.1996 αναφορά της προϊσταμένης του Ανασθησιολογικού Τμήματος του νοσοκομείου «Ο Αγ. Σάββας», μνεία της οποίας γίνεται στην εισήγηση προς το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχ. Συμβούλιο, δεν αποτέλεσαν αιτιολογικό έρεισμα της επιβληθείσας τελικά στον προσφεύγοντα

πειθαρχικής ποινής και συνεπώς ο λόγος με τον οποίο η αναφορά αυτή, η οποία πάντως περιέχεται στον πειθαρχικό φάκελο, πλήπεται ως αόριστη, ψευδής και όψιμα κατασκευασμένη, είναι απορριπτέος προεχόντως ως αλυσιτελώς προβαλλόμενος.

7. Επειδή, η νομιμότητα της προσβαλλομένης πειθαρχικής απόφασεως δεν επηρεάζεται από την τυχόν μη συμμόρφωση της Διοικήσεως προς τις υπ' αριθμ. 312/1996 και 1720/1999 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, οι οποίες έχουν σχέση με το ληφθέν σε βάρος του προσφεύγοντος διοικητικό μέτρο της δυνητικής αργίας, τα περί του αντιθέτου δε προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

8. Επειδή, περαιτέρω, κατά τα εκ του πειθαρχικού φακέλου προκύπτοντα, αντίγραφο της υπ' αριθμ. 83/14.11.1996 παραπεμπτικής στο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχ. Συμβούλιο αποφάσεως του Δ.Σ. του νοσοκομείου «Ο Αγ. Σάββας», στην οποία μνημονεύονται ειδικώς τα αποδιδόμενα στον προσφεύγοντα πειθαρχικά παραπτώματα, παρελήφθη από αυτόν ενυπογράφως, κατόπιν της σχετικής από 10.1.1997 αιτήσεώς του, στις 16.1.1997. Με τον τρόπο αυτό καλύφθηκε η τυχόν παράλειψη της Διοίκησης να κοινοποιήσει στον προσφεύγοντα (κατ' άρθρ. 225 παρ. 5 π.δ. 611/77) την παραπεμπτική αυτή απόφαση, όσα δε περί του αντιθέτου προβάλλονται με την υπό κρίση προσφυγή είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Αλλά και ο περί μη κοινοποιήσεως στον προσφεύγοντα της δεύτερης (υπ' αριθμ. 168/20.4.2004) παραπεμπτικής αποφάσεως του Δ.Σ. του νοσοκομείου ισχυρισμός αυτού απορριπτέος τυγχάνει επίσης ως αβάσιμος, εφόσον, όπως προκύπτει από τα αυτά στοιχεία, το υπ' αριθμ. 105/27.11.2000 έγγραφο του νοσοκομείου περί κλήσεώς του σε απολογία με συνημμένη σ' αυτό την εν λόγω παραπεμπτική απόφαση αρνήθηκε αυτός να το παραλάβει, περί του γεγονότος δε αυτού συνετάγη η από 28.11.2000 σχετική πράξη.

9. Επειδή, αρμοδίως υπό το κράτος ισχύος του νέου υπαλληλικού κώδικα (ν. 2683/1999) η πειθαρχική υπόθεση του προσφεύγοντος κρίθηκε σε πρώτο βαθμό στο σύνολό της από το Α/βάθμιο Υπηρεσιακό Συμβούλιο του νοσοκομείου «Ο Αγ. Σάββας», σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 116 περ. γ' και 122 παρ. 1 του κώδικα αυτού, οι οποίες, ως διαδικαστικού χαρακτήρα, ρυθμίζουν αυτοτελώς τα της αρμοδιότητας των πειθαρχικών οργάνων, και επομένως ορθώς, αν και με διαφορετική αιτιολογία, απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος περί αναρμοδιότητας του κρίναντος αυτόν πρωτοβαθμίου πειθαρχικού συμβουλίου, όντων απορριπτέων ως αβασίμων των περί του εναντίου προβαλλομένων.

10. Επειδή, εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 43 παρ. 1 του Π.δ. 18/1989 (Α1 8), επί προσφυγής το Συμβούλιο της Επικρατείας δικάζει την πειθαρχική υπόθεση εξυπαρχής κατά το νόμο και την ουσία. Κατά συνέπεια, οι λόγοι της υπό κρίση προσφυγής με τους οποίους προβάλλεται αναιτιολόγητο της προσβαλλομένης αποφάσεως, κακή εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και λήψη υπόψιν ανακριβών ή ανύπαρκτων στοιχείων, είναι απορριπτέοι προεχόντως ως αλυσιτελώς προβαλλόμενοι.

11. Επειδή, το δικαστήριο, εκτιμώντας τα στοιχεία του φακέλου, κρίνει ότι με την άρνησή του να εκτελέσει υπηρεσία στο Ακτινοθεραπευτικό Τμήμα του νοσοκομείου «Ο Άγιος Σάββας», στο οποίο μετακινήθηκε για λόγους εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας ο προσφεύγων και με την επιμονή του να εξακολουθεί να παραμένει στους χώρους του Αναισθησιολογικού Τμήματος παρά τις διαμαρτυρίες των απασχολουμένων σ' αυτό και παρά την ειδική έγγραφη εντολή περί απομακρύνσεώς του από αυτό (βλ. το υπ' αριθμ. 7317/416/13.8.1996 έγγραφο της Νοσηλευτικής Υπηρεσίας, στο οποίο

επισημαίνεται η μη ύπαρξη κινδύνου για την υγεία του από την ακτινοβολία), υπέπεσε αυτός πράγματι στο κατά το άρθρο 109 παρ. 2 περ. ζ' του ν. 2683/1999 πειθαρχικό αδίκημα της εξαιρετικώς σοβαρής απείθειας για το οποίο τιμωρήθηκε (πρβλ. Σ.Τ.Ε. 1519/1986), των περί του αντιθέτου ισχυρισμών του όντων απορριπτέων ως αβασίμων. Κρίνει επίσης το δικαστήριο ότι με την αποστολή της από 18.8.1999 επιστολής του προς το Συμβούλιο της Ευρώπης, περιέχουσας τις κατά τα προαναφερθέντα απρεπείς εκφράσεις και χαρακτηρισμούς σε βάρος της διοίκησης και της δικαιοσύνης, ο προσφεύγων υπέπεσε πράγματι στο κατά το άρθρο 109 παρ. 2 περ. δ' του ν. 2683/1999 πειθαρχικό αδίκημα της χαρακτηριστικώς ανάξιας για υπάλληλο διαγωγής, για το οποίο επίσης τιμωρήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, μη εχουσών εφαρμογή σε σχέση με την επιστολή αυτή των διατάξεων του άρθρου 10 του Συντάγματος, όπως αβασίμως αυτός υποστηρίζει.

12. Επειδή, για τον κολασμό των πιο πάνω πειθαρχικών παραπτωμάτων του προσφεύγοντος το δικαστήριο κρίνει ότι επιβλητέα, σ' αυτόν κατ' άκραν επιείκεια και ενόψει και του λευκού πειθαρχικού του μητρώου, είναι η πειθαρχική ποινή της προσωρινής παύσης έξι (6) μηνών με πλήρη στέρηση των αποδοχών του (άρθρο 109 παρ. 1 περ. ε' ν. 2683/1999), δεκτής εν μέρει καθισταμένης ούτω της υπό κρίση προσφυγής και μεταρρυθμιζομένης της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Διά ταύτα

Δέχεται εν μέρει την υπό κρίση προσφυγή.

Μεταρρυθμίζει την υπ' αριθμ. 9/29.5.2001 απόφαση του Δευτεροβαθμίου

Πειθαρχικού Συμβουλίου και επιβάλλει στον προσφεύγοντα την πειθαρχική ποινή της προσωρινής παύσης έξι (6) μηνών με πλήρη στέρηση αποδοχών.

Διατάζει την απόδοση του παραβόλου και

Συμψηφίζει τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 15 Ιουνίου 2004

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 10ης Φεβρουαρίου 2005.